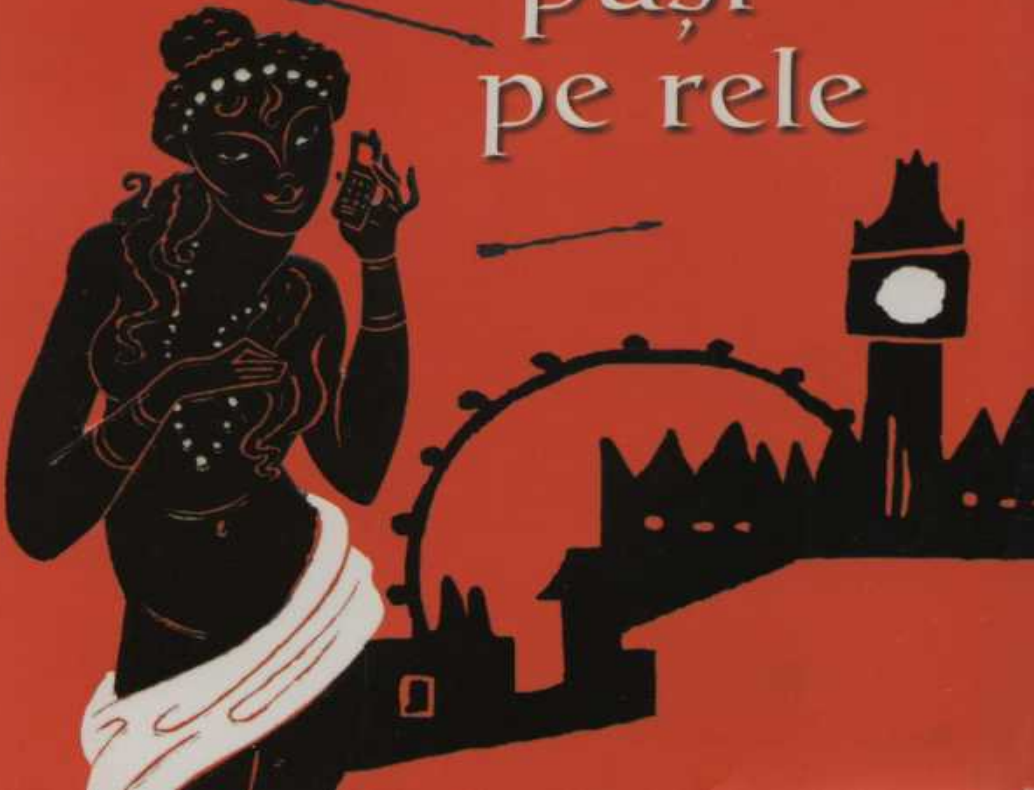
MARIE PHILLIPS

Fermecătoare, amuzantă, originală, îți încântă sufletul și mintea.

Zeii puși pe rele

Marie Phillips

Zeii puşi pe rele

MARIE PHILLIPS
Gods Behaving Badly © Marie Phillips, 2007

Părinților mei

1

Într-o dimineață, când Artemis ieşise să plimbe câinii, văzu un copac într-un loc în care n-avea ce să caute un copac.

Copacul stătea stingher într-un colț ferit al pantei. Pentru ochiul neiniţiat, pentru trecătorul întâmplător, probabil că arăta pur şi simplu ca un copac obişnuit. Dar ochiul lui Artemis era departe de a fi fost neiniţiat, doar alerga prin partea aceasta a parcului Hampstead Heath în fiecare zi. Acest copac era un nou-venit: nu fusese acolo ieri. Şi, dintr-o privire, Artemis îşi dădu seama că era o specie cu totul nouă, un tip de eucalipt care, de asemenea, nu existase ieri. Era un copac care nu ar fi trebuit să existe.

Târând potăile după ea, Artemis îşi croi drum până la copac, îi atinse scoarța şi îi simți răsuflarea. Îşi lipi urechea de scoarța copacului şi îi ascultă bătaia inimii. Apoi se uită în jur. Ce bine, era devreme, şi nu era țipenie de om. Îşi spuse să nu se enerveze pe copac, că nu era vina copacului. Apoi vorbi.

– Bună, spuse.

Urmă o tăcere lungă.

– Bună, spuse din nou Artemis.

– Cu mine vorbeşti? Spuse copacul.

Avea un vag accent australian.

– Da, spuse Artemis. Eu sunt Artemis. Copacul nu dădu vreun semn că ar fi recunoscut-o. Sunt

zeița vânătorii şi a castității, spuse Artemis.

Din nou tăcere. Apoi copacul zise:

– Eu sunt Kate. Lucrez la departamentul de fuziuni şi achiziții la Goldman Sachs.

– Ştii ce ți s-a întâmplat, Kate? Întrebă Artemis.

Cea mai lungă tăcere dintre toate. Artemis tocmai se pregătea să repete întrebarea când copacul îi răspunse.

– Cred că m-am transformat în copac, spuse.

– Da, spuse Artemis. Aşa e.

– Slavă Domnului, spuse copacul. Credeam că am înnebunit. Apoi copacul păru să se răzgândească. De fapt, spuse, cred că aş prefera să înnebunesc. Apoi, cu speranță în glas: Eşti sigură că n-am înnebunit?

– Sunt sigură, spuse Artemis. Eşti un copac. Un eucalipt. Subgenul mallee[1]. Cu frunze pestrițe.

– A, spuse copacul.

– Îmi pare rău, spuse Artemis.

– Dar cu frunze pestrițe?

– Da, spuse Artemis. Verzi şi galbene.

Copacul păru mulțumit.

– Ei, măcar pentru asta pot fi recunoscător, spuse el.

– Bravo ție, îl încurajă Artemis.

– Deci, spuse copacul ca să facă conversație. Eşti zeița vânătorii şi a castității, zici?

– Da, spuse Artemis. Şi a lunii, şi a multor alte

---

[1] Specie de eucalipt australian (n.tr.).

lucruri. Artemis.

Îşi accentua uşor numele. Tot îi mai cădea rău când muritorii nu îl recunoşteau.

– Nu ştiam că există o zeiță a vânătorii şi a castității şi a lunii, mărturisi copacul. Credeam că nu există decât un singur Dumnezeu. Al tuturor lucrurilor. Sau de fapt, ca să fiu sincer, credeam că nu există niciun fel de Dumnezeu. Fără supărare.

– Nu m-am supărat, spuse Artemis. Necredincioşii au fost mereu de preferat ereticilor.

– Trebuie totuşi să îți spun că nu prea arăți a zeiță, adăugă copacul.

– Şi cam cum arată o zeiță? Întrebă Artemis, pe o voce tăioasă.

– Nu ştiu, spuse copacul, cam nesigur. N-ar trebui să porți o togă sau ceva de genul ăsta? Sau o cunună de lauri?

– Adică nu trening, spuse Artemis.

– Cam aşa, recunoscu copacul.

– Vremurile se schimbă, zise Artemis. Chiar acum nici tu nu arăți ca unul care lucrează în fuziuni şi achiziții la Goldman Sachs.

Tonul vocii indica faptul că discuția despre haine s-a încheiat.

– Tot nu pot să mă obişnuiesc cu faptul că eşti zeiță, spuse copacul după o pauză. Măi să fie! Ieri n-aş fi crezut. Astăzi… Copacul ridică din umeri aproape imperceptibil, foşnind din frunze. Apoi păru să cugete puțin. Atunci asta înseamnă, dacă

eşti zeiță, spuse, că mă poți transforma la loc în om?

Artemis se aşteptase la întrebarea aceasta.

– Îmi pare rău, spuse, dar nu pot.

– De ce nu? O întrebă copacul.

Copacul părea atât de dezamăgit încât lui Artemis nu-i veni să răspundă, după cum îşi propusese: „Pentru că nu vreau”.

– Un zeu nu poate desface ce a făcut alt zeu, se pomeni zicând, spre marea ei mirare.

Nu-i plăcea deloc să recunoască vreo slăbiciune, mai ales în fața unui muritor.

– Vrei să spui că şi tipul ăla era tot zeu? Cel care… a făcut asta. Păi, presupun că acum e evident. Eu una sperasem că ar putea fi hipnotizator.

– Nu, era zeu, spuse Artemis.

– Ăă, spuse copacul. N-ai putea face ceva cu setterul ăla roşcat? Chiar nu-mi place felul în care îmi dă târcoale şi mă adulmecă.

Artemis îndepărtă idiotul de câine.

– Scuze, spuse. Aşadar, ce s-a întâmplat mai exact?

– Tocmai mă plimbam ieri şi m-a abordat un tip…

– Înalt? Întrebă Artemis. Blond? Aproape imposibil de frumos?

– El e, spuse copacul.

– Ce-a spus? Întrebă Artemis.

Scoarța de pe copac păru să se încrețească uşor,

de parcă s-ar fi strâmbat.

– Eu, ăă…

– Ce-a spus? Întrebă din nou Artemis, permițându-şi un iz de poruncă în glas.

– A spus:, Bună. Vrei să mi-o sugi?”

„Să mi-o sugi.” De ce îşi făceau oamenii chestiile astea unii altora? Artemis simți un uşor val de greață.

– Am spus nu, continuă copacul, iar apoi el a zis: „Eşti sigură? Pentru că pari să fii bună la asta şi cred că ți-ar face cu adevărat plăcere”.

– Îmi cer iertare, spuse Artemis, pentru fratele meu. Dacă ar fi după mine, nu i-aş îngădui să iasă din casă nesupravegheat.

– E fratele tău?

– Geamăn. E… o nenorocire.

– Ei, oricum, am mers mai departe, iar el m-a urmat şi eu m-am cam speriat un pic şi am luat-o la fugă şi apoi m-am pomenit… aici.

Artemis scutură din cap.

– Nu e prima dată când s-a întâmplat ceva de genul ăsta, spuse ea. Te asigur că îl voi trage la răspundere.

– Şi o să mă transforme la loc?

– Absolut, minți Artemis.

– Atunci nu e nevoie să îmi anunț familia în legătură cu ce s-a întâmplat, spuse copacul. Ce bine! Poate totuşi ar trebui să îmi iau concediu medical, însă. Nu prea pot să apar aşa la birou. Aveam mobilul la mine; ar trebui să fie pe aici, pe

undeva. Ai putea să formezi numărul şefului meu şi să îmi ții telefonul la scoarță?

– Muritorii nu te vor putea înțelege, din păcate, spuse Artemis. Doar zeii. Şi restul vegetației. Dar nu m-aş obosi să vorbesc cu iarba în locul tău. E cam săracă cu duhul.

– A, spuse copacul. OK. Artemis îi lăsă vreme copacului să proceseze informația. De ce nu mă afectează mai tare? Întrebă el în cele din urmă. Dacă mi-ai fi spus ieri că urmează să fiu transformată în copac, sunt sigură că aş fi fost foarte, foarte supărată.

– Acum eşti copac, nu mai eşti muritoare, îl lămuri Artemis. Nu prea mai ai sentimente. Cred că vei fi mult mai fericit astfel. Şi vei trăi mai mult, dacă nu bate prea tare vântul.

– Numai că fratele tău o să mă transforme la loc.

– Fireşte, spuse Artemis. Păi, bine atunci, ar trebui să o întind. Trebuie să duc câinii ăştia înapoi la… prietenii mei.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, spuse copacul.

– Asemenea, spuse Artemis. Pa. Ne vedem în curând. Poate.

Expresia amabilă de pe chip i se spulberă încă dinainte să se întoarcă cu spatele. Câinii îi zăriră căutătura şi schelălăiră la unison. Dar ei nu aveau de ce să se teamă de Artemis. Era timpul să se ducă acasă şi să dea de Apolo.

2

„A fost o vreme, îşi zise Apolo, împingând ritmic, când o regulare nepermisă pe furiş în baie cu Afrodita ar fi fost excitantă.” O cercetă aşa cum stătea sprijinită de peretele care se cojea, cu un picioruş gingaş pe bazinul pătat al WC-ului, oja de pe unghiile de la picioare fiind singura vopsea aplicată la perfecţie din toată încăperea. Era desăvârşită. Nu putea nega asta. Pur şi simplu cea mai frumoasă femeie (să zicem) care a trăit (să zicem) vreodată, deşi Elena cea cu chipul care a-mpânzit apele întinse cu mii şi mii de pânze de corăbii [2] i-a făcut concurenţă serioasă. Ochi (împins), păr (împins), gură (împins), piele (împins), sâni (împins), picioare (împins) – nu putea găsi niciun centimetru nepotrivit Deşi nu prea era o realizare din partea ei. La urma urmei, era zeiţa frumuseţii. Dar totuşi, îşi zise Apolo, aşa sublimă cum era, chiar trebuia să pară atât de… păi… sictirită? E adevărat, Apolo se săturase atât de mult de Afrodita, că aproape că îi venea să urle. Mândria lui însă pretindea ca ea să nu se simtă la fel.

– Bun, mă întorc, anunţă Afrodita.

– OK, spuse Apolo.

Măcar nu mai trebuia să se uite la chipul acela pasiv şi indiferent.

---

[2] Christopher Marlowe, *Tragica istorie a doctorului Faust* (n.tr.).

Afrodita se dezlipi de el şi se întoarse cu faţa la perete. Îşi arcui spatele, îşi îndreptă sferele ivorii fără cusur ale feselor sale către nepotul ei şi se rezemă de perete cu mâinile sale zvelte şi elegante. Apolo şi-o vârî la loc şi continuă să împingă. Coborându-şi ochii asupra cefei ei, cu părul negru şi lucios curgându-i cârlionţat pe curbura de alabastru a umerilor, aproape că îşi imagina că i-o pune lui Catherine Zeta Jones. Se întrebă dacă ar putea să o convingă pe Afrodita să îi vorbească în galeză. Aşa, să fie ceva nou. Ar da orice pentru ceva nou.

Apolo voia să se care. Să se care din Afrodita, din baie, din casă şi din viaţa asta. I se acrise de Londra. Familia se mutase acolo în 1665, când ciuma doborâse la pământ preţurile de pe piaţa imobiliară şi tocmai înainte ca distrugerea provocată de Marele Incendiu să le lanseze din nou într-o creştere ameţitoare. Fusese o schemă de inginerie financiară deosebit de şmecheră pusă la cale de soră-sa Atena, zeiţa înţelepciunii. La vremea respectivă însă, el prevăzuse că nu vor reuşi de fapt niciodată să mai vândă casa pe care o cumpăraseră cu atâta viclenie, şi încercase să avertizeze restul familiei, dar nu îl ascultaseră. Era adevărat că fusese uneori prins cu minciuna când făcea preziceri numai ca să se întâmple lucrurile după voia lui şi toată lumea ştia că nu voia nici în ruptul capului să se mute la Londra, dar chiar şi aşa, de data acesta avusese dreptate, şi ştiuse de

la bun început Problema a fost că au trecut casa pe numele lui Zeus. Dar nici măcar el nu ar fi putut prezice ce avea să i se întâmple lui Zeus.

– Mă gândeam să îmi reamenajez camera, spuse Afrodita, curmându-i gândurile.

– Iar? Zise Apolo.

– Mi-ar prinde bine o schimbare, spuse Afrodita. Sunt sigură că Hefi n-o să se supere.

Hefi era Hefaistos, zeul fierarilor şi soțul Afroditei, atât de slut pe cât era ea de frumoasă. Tratat cu dispreț de restul familiei, totuşi el era cel care făcea toate renovările şi reparațiile din casă. Din moment ce locuiau în acelaşi loc de peste trei sute de ani, asta însemna o groază de renovări şi reparații. Chiar şi aşa, după părerea lui Apolo, ar fi dat bine să îşi umple mai degrabă timpul de exemplu cu reparatul dărăpănăturii ăsteia de baie, pline de igrasie şi toată numai scurgeri, ceea ce ar fi fost în interesul întregii gospodării, şi mai puțin cu adăugatul a noi şi inutile niveluri de lux la dormitorul lor de fiecare dată când pe Afrodita o pălea unul dintre mofturile sale din ce în ce mai frecvente.

– Şi ce-o să faci de data asta? O întrebă. Mai bagi nişte foiță de aur? Atârni nişte diamante de candelabru? Te descotoroseşti, în sfârşit, de trandafiri?

Afrodita îl săgetă cu privirea peste umăr. Până şi privirile veninoase şi le calcula să fie sexy.

– Sunt foarte buni trandafirii, se rățoi ea. Nu, m-

am gândit doar să îi vopsesc iarăşi din roşu în roz. Se întoarse din nou la perete, culese un gândac aflat în trecere şi îl strivi între degetul mare şi arătător. Ia-o mai încet, spuse ea.

Apolo încetini supus viteza. Se gândi la miile şi miile de ani de trai alături de Afrodita, mii trecute şi mii care vor veni – şi asta în cel mai bun caz. Şi ea nu se schimba niciodată. Niciodată, niciodată. Dar mai bine făcea sex cu Afrodita decât să nu facă sex deloc. Şi niciuna dintre celelalte zeițe nu voia să se culce cu el. Dacă măcar ar putea să facă rost de o iubită muritoare ca lumea, una ca vechile sale iubite din Grecia sau Roma, care îl adorau pe el şi tot ceea ce făcea… dar se încăpățâna să nu îşi lase gândurile să o ia razna. Era prea deprimant. Fusese mult mai uşor în anii la care erau acum nevoiți să se refere drept î. Hr.

Se auzi o bătaie în uşă, un bubuit surd inconfundabil ca explozia îndepărtată a unor bombe. Nu putea fi decât Ares, zeul războiului: fratele vitreg al lui Apolo, cu care împărțea camera şi, spre ciuda sa, amantul favorit al Afroditei. Apolo opri în mijlocul împinsului.

– Dați-i bice! Se auzi glasul lui Ares. Am un demo cu Începe Războiul în dimineața asta şi trebuie să mă rad.

– Fă paşi, strigă Apolo, reîncepându-şi activitatea. Am ajuns primul, n-ai decât să aştepți.

– Of, lasă-l să intre, se pisici Afrodita de sub el. Poate să participe şi el. O să ne distrăm.

– Nu l-ai auzit? Zise Apolo. Pleacă de acasă. N-are timp de tine.

– Toată lumea are timp de mine, spuse Afrodita.

Asta era adevărat aproape fără nicio urmă de îndoială. Dar Apolo nu simțea nicio pornire să ajungă în inferioritate din punct de vedere sexual prin comparație cu frate-său.

– În baia asta primul venit e primul servit, spuse Apolo afectat. Dacă lui Ares nu-i convine n-are decât să-l pună pe Hefaistos să mai construiască o baie. Ar fi timpul, ce dracu'. Iar noul tău tapet de rahat n-are decât să aştepte.

– OK, am terminat.

Afrodita ajunse la orgasm rapid şi elegant, şi se desprinse de Apolo.

– Eu nu terminasem! Protestă Apolo.

– Ei, ar fi trebuit să fii mai drăguț cu mine atunci.

Afrodita făcu un pas înspre cada cu emailul crăpat şi porni duşul, în vreme ce Apolo urmărea cum îi dispare tumefierea. Şchiopătă până la chiuvetă şi se stropi cu apă rece pe organele genitale. Afrodita nu îl respecta. Se privi pe furiş în oglinda mucegăită de deasupra chiuvetei şi se întrebă dacă nu cumva l-ar admira mai mult dacă şi-ar face un tatuaj.

– Nu pot să cred, spuse Afrodita.

– Mă gândeam şi eu, spuse Apolo. N-aveam intenția să…

Afrodita îl întrerupse:

– Nu e apă caldă. Iarăşi!

Merse ţanţoşă la uşă şi o deschise, scoţând capul pe casa scării, rece şi pustie.

– Cine a consumat toată apa caldă? Răcni.

Nu îi răspunse nimeni. Îşi retrase capul şi trânti uşa.

– Urăsc familia asta, spuse ea.

– Sentimentul este reciproc, spuse Apolo.

Afrodita se întoarse brusc către el. Apolo se aştepta să-l facă bucăţele – poate chiar Literalmente –, dar în loc de asta, pe neaşteptate, ea afişă unul dintre cele mai bune zâmbete ale sale, cel care părea ca uscatul pentru omul pe cale să se înece, ca apa în deşert, cel pe care îl păstra numai pentru ocaziile deosebite sau, şi mai rar, pentru momentele când era cu adevărat fericită. Fusese desăvârşit timp de secole pentru a fi irezistibil. „Vrea ceva”, îşi zise Apolo, încet şi amorţit, dar cuvintele refuzau să exprime vreun sens în capul lui.

– Apolo, iubitule, spuse Afrodita, cu ochii strălucind brusc de ceea ce Apolo nu se putu abţine să nu creadă că n-are cum să nu fie căldură neprefăcută, având în vedere că tocmai ne-am simţit atât de bine împreună, n-ai putea tu oare să îţi foloseşti niţeluş din putere ca să încălzeşti puţintică apă pentru mine? Doar cât să fac un duşuleţ scurt, scurt M-ai făcut să… şi îşi trecu degetul delicat peste sâni… transpir atât de tare!

Apolo clipi de două ori şi înghiţi în sec. Porunci

cu severitate penisului să stea locului. Aşteptă până fu absolut sigur că trupul şi gura vor asculta de creier, iar apoi spuse, cu toată nonşalanța de care putu să dea dovadă:

– Îmi pare rău, dar nu.

– Te rog, iubitule, spuse Afrodita. Aş încălzi eu apă, dar m-ai stors de puteri. Ai putea să mi te alături dacă vrei…

Se apropie de el, privindu-l pe sub negrul unduios al genelor.

Apolo îşi aținti privirea în podea.

– Răspunsul e tot nu, se sili să spună. Dacă vrei apă caldă, foloseşte-te de puterea ta.

– Treaba ta, spuse Afrodita, lepădându-se de zâmbet ca de un peşte mort şi rece, şi păşi sub jetul de gheață al duşului, trăgând perdeaua după ea cu un zornăit ascuțit ca al unui şarpe cu clopoței.

Apolo luase o decizie proastă şi era conştient de asta. Din câte ştia el despre iad, nici nu se compara cu mânia Afroditei batjocorite[3]. Oricât de ciudat, însă, se simți uşor înviorat. Răzbunarea ei avea să fie iute şi fără îndoială letală, dar măcar va mai umple timpul.

---

[3] William Congreve, *The Mourning Bride:* „Hell hath no fury like a woman scorned" - „Mânia iadului păleşte pe lângă o femeie batjocorită", (n.tr.).

3

Odată ce Artemis restitui toți câinii proprietarilor lor nerecunoscători şi le acceptă plata derizorie, nu se întoarse în parc să prindă nişte veverițe ca de obicei, ci se duse glonț acasă.

Se opri în fața uşii de la intrare. Vopseaua neagră şi lucioasă odinioară se cojea în dungi lungi în zigzag, iar ciocănaşul, în formă de cunună de laur, era atât de oxidat încât era imposibil să îți dai seama din ce metal fusese făcut. Artemis aştepta mereu câteva clipe în prag înainte să intre, ca să se scuture de lumea disprețuitoare şi să îşi recâştige statutul de drept. Dar şi pentru că era ultimul moment de pace şi linişte de care urma să aibă parte o vreme.

De data aceasta, înainte ca măcar să deschidă uşa, simți cum îi reverberează în piept tropotul de elefant al unui bubuit puternic. Pătrunse în casă luând în piept valul de flux al muzicii şi îşi croi drum prin holul de la intrare până în bucătăria din spatele casei. Fratele ei vitreg Dionysos îşi aşezase stația pe masa de bucătărie. Lângă el, pe podea, era un teanc de discuri, iar în fața lui, o sticlă goală de vin şi o alta pe terminate. Dionysos era preocupat să schimbe discul, cu căştile pe urechi şi cu un zâmbet de extaz pe chipul de țap.

În spatele lui zbiera Atena. Abia se auzea de muzică.

– Ai vreo idee despre sarcinile pe care le

îndeplinesc alți membri ai casei la această oră? Țipă ea. Eu sunt angajată într-o inițiativă de cercetare revoluționară în încăperile de la etaj. Zgomotul acesta infernal pe care îl faci îmi zădărniceşte munca! Aş spune că aşa-zisul tău hedonism nu face decât să mascheze un egoism profund!

Atena se ambalase atât de tare încât i se aburiseră ochelarii. Nu avea de fapt nevoie de ochelari, dar purta lentile fără dioptrii ca să îşi accentueze aerul de înțelepciune.

– L-a văzut vreunul dintre voi pe Apolo? Întrebă Artemis.

Dionysos continuă să mixeze (sau poate să zgârie – Artemis nu-şi dădea seama dacă e vreo diferență). Atena continuă să zbiere:

– Cercetarea mea nu este din pură plăcere! O îndeplinesc pentru binele întregii comunități deistice! Inclusiv al tău, halcă murată de carne de capră ce eşti!

Artemis îi lăsă în ale lor şi se lăsă purtată de valul de ritmuri înapoi prin hol până în sufrageria din partea din față a casei. Toate canapelele şi scaunele de acolo erau sfârtecate sau rupte, aşa că Ares şedea pe o pernă din fața măsuței pentru cafea şubrede, cu hărțile şi graficele desfăşurate în fața lui, cu un compas în mână. Avea fruntea încrețită: părea să facă un calcul complex. Nu îşi ridică privirea când intră Artemis.

– Eşti nebărbierit, spuse Artemis oprindu-se în

prag.

– Mmm, spuse Ares, fără să îşi întoarcă defel capul. Războiul ăsta împotriva Terorii nu produce destule victime. Implicarea Iranului e alternativa evidentă, dar nu cred că au încă destulă putere de foc. Mă întreb dacă nu aş putea cumva să provoc Japonia?

– L-ai văzut pe Apolo? Întrebă Artemis.

– E în baie, spuse Ares. Spune-i să se grăbească. Trebuie să mă bărbieresc.

– Da, asta am spus şi eu, spuse Artemis.

– Mai rămâne Rusia, spuse Ares, dar ei sunt mai greu de stârnit de când cu sfârşitul Războiului Rece. De ce sunt muritorii ăştia atât de obsedați de pace? Îşi răsfoi hârtiile. Sau poate e timpul să extind unele dintre războaiele civile din Africa?

Artemis trânti uşa şi urcă la primul etaj, unde Hefaistos instalase baia în ceea ce fusese înainte biroul Atenei – decizie care nu îi picase foarte bine Atenei. Artemis nu bătu la uşă. Artemis nu bătea niciodată la uşă. Pur şi simplu deschise uşa cu un şut şi năvăli înăuntru.

Apolo era gol şi şedea, din fericire picior peste picior, pe scaunul de la toaletă, dându-se cu ojă transparentă pe unghii, înainte însă ca Artemis să i se poată adresa, perdeaua de la duş fu smulsă într-o parte şi o dădu la iveală pe Afrodita, cu pielea udă şi lucioasă şi cu un rânjet de şarpe pe chip.

– Închide uşa, te rog! Spuse. Faci un curent

îngrozitor. Uite, mi s-au întărit sfârcurile. Îşi pipăi unul din ele de parcă ar fi încercat o cireaşă să vadă dacă e destul de coaptă.

Artemis refuză să muşte momeala. Ştia că Afrodita se distrează încercând să o şocheze. Preferă să smulgă un prosop de pe bară şi să i-l arunce mătuşii sale.

– Acoperă-te, atunci, spuse.

Afrodita prinse prosopul şi şi-l înfăşură în jurul părului. Artemis îi întoarse spatele şi se proțăpi în fața fratelui ei geamăn.

– Trebuie să vorbim, Apolo, spuse ea. E un moment bun?

– Nu, spuse Apolo.

– Bun, spuse Artemis. Alergam azi pe Heath şi ghici ce am găsit?

– Doi bărbați care şi-o trăgeau în tufişuri? Propuse Afrodita, care stătea acum cocoțată pe marginea căzii.

Artemis îşi stăpâni un fior.

– Nu mi-am dat seama că te-am invitat şi pe tine să te alături conversației, spuse.

– Nici nu m-ai invitat, spuse Afrodita.

– Apolo, spuse Artemis. Ai vreo sugestie?

– N-am habar, spuse Apolo, dar părea cam palid.

Ştia ce urmează şi spera din tot sufletul că se înşală.

– Permite-mi să îți stimulez memoria, spuse Artemis. Numele Kate îți spune ceva?

Apolo era sincer surprins.

– Nu, zise el.

– Tipic, spuse Artemis. E şi mai rău decât credeam. Kate este muritoarea australiancă pe care ai transformat-o ieri în copac.

Chipul lui Apolo se albi de tot. Arăta de parcă ar fi fost propria statuie.

– Ce-ai făcut? Spuse Afrodita, ridicându-se în picioare.

Dacă e posibil, părea şi mai furioasă decât Artemis.

– Eu… spuse Apolo. Eu…

– Pentru mine n-ai vrut să încălzeşti nicio ceaşcă de apă, şi totuşi eşti dispus să risipeşti litri întregi de putere ca să schimbi la față o proasta de târfă muritoare?

– Nu era o târfă, spuse Artemis. Cel puțin nu cu el. Cred că asta a fost problema.

Artemis şi Afrodita împărtăşiră un râset rar, complice. Fu ultima picătură pentru Apolo care sări în picioare:

– Nu vă priveşte ce fac cu puterea mea!

– De fapt, spuse Artemis, o să vezi că ne priveşte. Ne priveşte pe noi toți. Se năpusti asupra ferestrei de la baie şi smuci în sus jaluzeaua. A răsărit azi Soarele? Întrebă, mijindu-şi ochii. Cred că da. Norocul tău. Lăsă din nou jos jaluzeaua şi se întoarse. Dar oare a răsărit la timp, sau a întârziat un pic? Străluceşte la fel ca de obicei? Dogoreşte precum ar trebui? Nu sunt atât de sigură. Poate că Soarele păleşte. Poate că se stinge. Pentru că

zeul care se presupune că răspunde de Soare e prea ocupat să îşi risipească puterile care i-au mai rămas cu inventarea unei specii umanoide de eucalipt ca să îşi mai facă treaba.

– Nu mai fi aşa ipocrită, spuse Apolo. De tine ce să mai zic? Tocmai au scos vânătoarea în afara legii în țara asta, dacă nu ştiai. Iar castitatea? Ce concept demodat mai e şi ăsta? Nu mi se pare că îți foloseşti puterea aşa cum trebuie. Sau poate că tu eşti cea care nu o mai are.

– Nu-i cinstit, spuse Artemis, rugând-o din priviri pe Afrodita să o sprijine.

– Două vorbe, Apolo, îi spuse Afrodita nepotului ei. Încălzirea globală.

– Tu să nu începi! Spuse Apolo întorcându-se cu fața la ea. Zeița frumuseții? Că asta merge ca pe roate, nu? Nu eşti conştientă că planeta e măturată de o epidemie de obezitate? Asta numeşti tu frumos?

– Diferența dintre noi, spuse Artemis, e că Afrodita şi cu mine nu ne fâțâim de colo-colo, risipindu-ne cu bună ştiință puterile pe proceduri inutile numai pentru că vreo muritoare nu ne lasă… nu ne lasă…

– Să i-o tragem, îi sări Afrodita în ajutor.

– Adică, nu ați fost prinse, spuse Apolo.

– Tu, spuse Artemis, trecând cu vederea remarca, ai să juri că n-o să mai faci aşa ceva niciodată. Nu o să-ți mai risipeşti puterea transformând muritoare în copaci sau altele de

genul ăsta.

– Jură pe Styx, adăugă Afrodita.

Jurămintele pe râul Styx legau zeii fără scăpare, de aceea nu le puteau suferi.

– Nu-i cinstit, spuse Apolo. N-aveți dreptul să mă faceți să jur. N-am să jur.

– Bine, spuse Artemis. O să chem încoace restul familiei şi o să le spun ce-ai făcut. Apoi putem decide democratic ce măsuri să luăm. Dacă într-adevăr crezi că o să arate mai multă îngăduință…

– Nu, nu, spuse Apolo. Nu face asta! Chiar nu e nevoie să mai afle altcineva.

– Atunci jură, spuse Artemis.

– Stai aşa, nu, spuse Apolo. Bați câmpii, nu poți pur şi simplu să mă faci să jur aşa. Niciunul dintre noi nu ştie ce se va întâmpla în viitor.

– Nici măcar tu? Spuse Afrodita.

– Poate că Atena o să născocească ceva ca să ne facă din nou puternici, continuă Apolo. Şi ce sens are să fii puternic dacă nu-ți poți folosi puterea să faci ce vrei?

– Până când Atena nu se prinde cum să dea timpul înapoi, trebuie să ne mulțumim cu puterea pe care o avem, iar când o să se termine… spuse Artemis.

Lângă ea, chipul drăgălaş al Afroditei se făcu cenuşiu la gândul acesta.

– Trebuie se recunoşti, Apolo, îmbătrânim, spuse Artemis. Pur şi simplu nu poți să îți consumi toată puterea pe frivolități. N-o să îți mai

rămână. Şi avem nevoie de tine. Nu putem conduce lumea fără Soare. Trebuie să cooperezi.

– Am să cooperez, spuse Apolo.

Dădu să plece.

– Nu e de ajuns, spuse Artemis. Am nevoie de o garanție.

– Ceea ce înseamnă că va trebui să juri pe Styx, surâse Afrodita.

Erau între Apolo şi uşă. Ştia că ambele sunt destul de încăpățânate ca să aştepte acolo ani de zile, dacă e nevoie.

– Deci ce vreți să jur? Spuse el într-un sfârşit.

Artemis cugetă câteva clipe, apoi anunță grav:

– Apolo, trebuie să juri pe Styx că nu îți vei folosi puterea în mod inutil până când nu ne vom recăpăta forțele.

– Stai aşa, spuse Apolo.

– Ce mai e?

– Nu jur aşa ceva. Este o restrângere complet disproporționată a abilităților mele. Nu ştim ce va defini Styxul ca fiind inutil. E un râu. Nu prea sunt multe lucruri pe care le consideră utile.

– Are dreptate, spuse Afrodita. Nu face decât să curgă.

– OK, spuse Artemis. Uite ce vom face. Trebuie să juri că nu îți vei folosi puterea împotriva muritorilor, în afară de cazul în care ne vom recâştiga puterile.

– Nu, spuse Apolo. Nici asta nu e cinstit. S-ar putea să am nevoie să fac rău muritorilor. Uneori

e important, ştii şi tu asta, ai pus să se sfârtece în bucățele bărbați care te-au urmărit în timp ce te dezbrăcai.

– Adevărat, admise Afrodita.

– În plus, şi tu ai spus că s-ar putea să nu ne recăpătăm puterea niciodată şi nu cred că ai dreptul să mă faci să jur să fac ceva ce ar putea fi pentru totdeauna. N-am făcut decât să transform o muritoare în copac. Cred că exagerați. E distractiv să faci rău muritorilor. Cu toții am făcut-o.

– Totuşi, meriți să fii pedepsit, spuse Afrodita. Artemis, trebuie totuşi să jure ceva.

– Sunt de acord. Artemis cântări cu atenție, apoi spuse: Bun. Vei jura să nu faci rău muritorilor în mod inutil timp de un secol sau până când nu ne recăpătăm puterea, dacă o veni mai devreme.

– Un an, spuse Apolo.

– Zece ani, zise Afrodita.

– De acord, spuse Artemis.

Apolo se îmbufnă, dar ştia că nu are de ales.

– Jur că… spuse.

– Pe Styx, îi reaminti Afrodita.

La naiba!

– Jur, *pe Styx,* că nu voi face rău în mod inutil muritorilor în următorii zece ani sau până când voi redeveni puternic, indiferent care se va împlini mai devreme. Sunteți mulțumite?

– Mulțumite, spuse Artemis.

4

– Deci, ce zici? Şopti Alice.

Uşa era închisă; nu era niciun pericol să îi audă cineva. Dar lui Alice nu îi plăcea niciodată să vorbească prea tare, ca nu cumva să atragă atenția în mod nedorit.

– E foarte drăguț, spuse Neil. Foarte curat.

Fu răsplătit cu un zâmbet larg pe chipul lui Alice, îmbujorată de plăcere şi stânjeneală.

– Când am început lucrul aici era o dezordine îngrozitoare, îi mărturisi ea. Produsele de curățare erau împrăştiate peste tot şi unele nu erau închise cum trebuie. Ştii, poate fi periculos. Pentru copii, de exemplu, sau animale.

Neil încuviință dând din cap. Era greu de crezut că vreun copil sau vreun animal ar pătrunde în magazia încuiată a unui studio de televiziune, dar Alice se gândea la toate.

– Iar mopurile şi măturile erau aruncate de colo-colo. De colo-colo, repetă Alice, cu o vagă expresie de oroare. Acum am un sistem ca să găsesc imediat lucrurile de care am nevoie. E mult mai eficient aşa.

– Au mare noroc cu tine, spuse Neil.

– A, nu, spuse Alice, scuturând viguros din cap. Nu, nu, deloc.

Neil îşi aruncă privirea prin încăpere – era o încăpere sau un dulap? Se găsea strictul necesar în materie de mobilă, iar Alice o descrisese ca fiind

biroul ei, dar în realitate încăperea era îngustă, întunecată şi înghesuită, dominată de o grămadă de produse de curățat, puse în ordine şi sortate cu atâta grijă după mărime, fel şi funcție, încât te simțeai în arhiva unui muzeu al curățeniei. Aerul era închis şi greu, dar niciun firicel de praf nu plutea în jurul becului gol care atârna la o înălțime care ar fi fost periculos de joasă dacă Neil şi cu Alice n-ar fi fost amândoi neobişnuit de scunzi.

– Nu e prea cald aici? Întrebă Neil. Fără ferestre?

– A, mă lasă să aduc un ventilator, spuse Alice. E sub masă.

Într-adevăr, sub masă era un ventilator electric mic, scos din priză, cu cablul încolăcit decent în jurul său din respect pentru luna februarie, deşi încăperea era insuportabil de îmbâcsită. Pe masă, Neil observă câteva din bibelourile de porțelan colecționate de Alice, care făceau încăperea o idee mai primitoare. De Crăciun, Neil îi cumpărase unul, reprezentând o păstoriță aplecată să culeagă un miel rătăcit, iar Alice fusese atât de fericită, încât el crezuse că o să-l sărute, dar nu-l sărutase. Însă pusese bibeloul drept în mijlocul poliței de la şemineu, mutând mai într-o parte faunul dansator despre care ştia că e preferatul ei, ceea ce la urma urmei era aproape ca un sărut.

– Hai, îmi spui odată ce-o să vedem? Spuse Neil.

– Nu, zise Alice. E surpriză.

– Să mergem direct în sala de spectacole, atunci?

– Încă nu, spuse Alice. Intrăm pe furiş.

Personalul care se ocupă de curățenie nu are, de fapt, voie să stea cu publicul. Strică imaginea companiei.

– Nu văd cum ai putea tu să strici imaginea cuiva, spuse Neil.

– Aşa sunt regulile. Alice îşi cobori privirea şi îşi aranjă o şuviță blondă rebelă după ureche.

– N-o să ai necazuri, nu? Spuse Neil. Nu vreau să îți fac probleme.

– Nu, nu, spuse Alice, ridicându-şi din nou privirea la el. Te rog să nu îți faci griji! E OK. Nimeni nu mă bagă în seamă. Nu sunt decât femeia de serviciu. Şi oricum, o să fie distractiv. De obicei, nu încalc regulile.

– Păi, dacă eşti sigură?!

– Sunt sigură, spuse Alice. Zâmbi, iar Neil simți cum îi tresaltă inima. E drăguț din partea ta să îți faci atâtea griji, şopti ea, şi mai încet decât de obicei.

Rămaseră țepeni unul în fața celuilalt de parcă ar fi fost între ei o mobilă voluminoasă. Se uitau unul la altul şi nu prea, şi niciunul din ei nu dădu să se aşeze. Nu era decât un singur scaun, de plastic portocaliu turnat, care nu se potrivea cu baițul gălbui şi lipicios al mesei sub care era băgat Alice îşi atârnase cardiganul de spătarul scaunului, acelaşi bleumarin cuminte pe care îl purta când făcea curățenie în biroul în care lucra Neil, înainte ca întreținerea să fie contractată de o firmă mai mare şi mai ieftină. Atunci, ca şi acum,

voise să îl ia şi să îşi îngroape faţa în el, inspirând adânc, ca să găsească ceva în mirosul ei care să îi dea orice informaţie, cât de mică, despre această femeie misterioasă, despre această enigmă care era Alice.

– Vrei să stai jos? Zise Alice.

– Nu, spuse Neil, doar mă... mă...

– Pentru că te uitai la scaun.

– Mă întrebam dacă nu cumva tu vrei să stai jos, spuse Neil.

– Nu, mulţumesc, spuse Alice.

Tăcerea se lăsă din nou. Neil se vedea pe sine reflectat în ochelarii lui Alice, o făptură micuţă, ca o cărţiţă, cu păr castaniu sârmos care îi stătea în sus ca o perie. Se întrebă dacă Alice se gândea la el măcar o secundă când nu era prin preajma ei.

Brusc, chipul lui Alice se umbri.

– Vai de mine! Sper că n-o să te plictiseşti aici, silit să stai de vorbă cu mine.

– Nu! Spuse Neil. Deloc. Te rog să nu crezi aşa ceva! De fapt, mă gândeam şi eu la acelaşi lucru. Adică, tu cu mine. Adică, să nu te plictiseşti tu.

– A, nu, şopti Alice. Nu te găsesc deloc plictisitor, Neil! Niciun pic.

În acel gen de romane pe care le citea uneori Neil în secret, acesta ar fi momentul când eroul ar lua eroina în braţe, şi-ar lipi buzele de ale ei, apoi ar silui-o.

– Am scrabble pe Palm Pilot, spuse el. Pentru mai mulţi jucători.

– Neil, ce deştept eşti, spuse Alice, reînviorată. Iar eu cred că am... iar acum arăta niţeluş vicleană, de parcă ar fi pusă pe rele, în timp ce cotrobăia în sacoşa uriaşă matlasată pe care o căra peste tot. Da! Nişte suc de portocale. Scoase două pahare de carton cu paie şi îi întinse unul lui Neil. O să fie ca o petrecere. Numai că va trebui să stăm pe jos dacă nu cumva vrei să împărțim scaunul.

Înainte ca Neil să apuce să spună că lui îi suna foarte bine treaba cu împărțitul scaunului, ea se lăsă pe podea, se rezemă de o scară de metal şi îşi trase fusta peste genunchi.

– Vrei să jucăm cu jetonul alb înlocuibil? Întrebă Neil, aşezându-se în fața ei. Văzând cum face aproape imperceptibil ochii mari, adăugă iute: Fiindcă eu nu vreau.

– A, bine, spuse Alice. Nici eu. Face jocul atât de imprevizibil. Şi ți-ar conveni lista de cuvinte permise de două şi trei Utere SOWPODS[4]?

– Lista, ah...? Neil înghiți în sec. Ăă, fireşte. Poftim, începe tu!

– Primul cuvânt primeşte scor dublu, spuse Alice.

– E-n regulă, spuse Neil. Începe tu!

Îi întinse Palm Pilotul şi bău prelung, cu poftă, din sucul de portocale.

---

[4] Denumirea listei oficiale de cuvinte acceptate în campionatele de scrabble (n.tr.).

5

Într-un Portakabin rablagit din parcarea studioului de televiziune, Apolo şedea la masa de toaletă, cu un anturaj de nimfe, grații şi semizei care se buluceau în jurul lui. Încerca să o ascundă, dar Afrodita vedea pe el că îşi doreşte să nu-i fi invitat pe niciunul dintre ei. Să fie centrul atenției era, fireşte, ceva ce Apolo adora, dar cabina însăşi nu era chiar atât de impresionantă pe cât se lăudase el. Iar acum toți aghiotanții ăştia ai lui o văzuseră, ceea ce însemna că nu va putea să îi mintă mai târziu pe ceilalți zei.

Într-un capăt al încăperii, era stivuită o cursă de obstacole de recuzită şi obiecte personale ținând de un program care nici măcar nu era al lui Apolo, unele înfăşurate în pungi de gunoi negre de parcă ar aştepta să fie incinerate. Podeaua era acoperită de un covor grosolan de un bej plicticos, de birou, care se destrăma la colțuri şi se tocise de tot în fața peticului de un cafeniu şters rămas fără peri, care fusese odinioară ştergătorul de picioare. Ferestrele, rotunjite la colțuri precum cele de rulotă, erau făcute dintr-un fel de plastic securizat, cu o modestă colonie de mucegai între cele două straturi de geam, la care nu putea atenta niciun fel de şmotru. Unele dintre scaunele de plastic se clătinau; altele nu aveau spătar. Oglinda

în care se privea Apolo era lustruită cu grijă, dar crăpată, fracturându-i chipul frumos într-o manieră ce aducea a cubism. Până şi eticheta, scrisă cu pixul şi lipită cu scotch de uşă, fusese ortografiată greşit: *Oracolul lui Appolo.*

Apolo se prefăcea că nu îi pasă, dar Afrodita îl cunoştea mai bine.

– Mai pune nişte fond de ten pe linia maxilarului, îi porunci uneia dintre asistentele sale; dar Afrodita auzi cum îi tremură vocea, abia perceptibil.

Era marele său debut şi era tratat ca un actor de vodevil de mâna a doua. Era uluitor.

– Eşti sigur că nu vrei ceva? Toarse Afrodita. Un pic de nectar, nişte ambrozie? O mână de ajutor?

– Poate mai târziu, spuse Apolo, fără să întoarcă măcar capul. Nu vreau să transpir prin pudră. O față transpirată este duşmanul profesionistului în televiziune.

– Fireşte, spuse Afrodita. Ce proastă sunt! N-aş vrea să-ți stric ziua cea mare. Se sili să îşi păstreze vocea dulce şi constantă. Sunt atât de entuziasmată, continuă ea. Abia aştept să te văd la treabă!

Îi privi fața în cioburile oglinzii, întrebându-se dacă e cu putință ca el să îi înghită prefăcătoria, dar zeul era atât de arogant, încât chiar credea cu adevărat că ea dă două parale pe programul lui prostesc şi plictisitor.

– Poți să te uiți din culise dacă vrei, spuse Apolo.

– O, uau! Serios? Spuse Afrodita.

Apoi îşi făcu probleme că prea sunase a sarcasm pe față, aşa că bătu din palme cu un entuziasm prefăcut. O altă privire aruncată pe furiş în oglindă, dar nu avea de ce să îşi facă griji. Apa răcoroasă a interesului ei îl făcea să înflorească precum o floare în deşert. Habar n-avea că ea pusese la cale o furtună de nisip.

Începu să îi sune celularul în poşetă. „Venus" versiunea Bananarama. Îl scoase şi se uită la ecran.

– Scuze, iubitule, îi spuse lui Apolo. E în interes de serviciu. Trebuie să răspund. Vorbi în telefon. Sunt atât de excitată! Spuse. Ce vrei să-mi faci?

– Mamă, eu sunt, şopti o voce la celălalt capăt al firului. Eros.

– Îmi place, uriaşule, spuse Afrodita. Îi făcu semn lui Apolo că iese să termine convorbirea. Atinge-mă peste tot.

Ieşi în burniță şi închise uşa după ea.

– Mamă, te rog, spuse Eros. Nu fi scârboasă!

– Of, tacă-ți gura, spuse Afrodita. Nu mai eşti amuzant.

– De ce nu poți să-ți iei o slujbă ca lumea? Spuse Eros. Ai putea fi fotomodel…

– E plictisitor să pozezi, spuse Afrodita. „Stai aici, stai acolo". Sexul prin telefon e mult mai amuzant. Şi n-o să-ți vină să crezi câți muritori sunt dispuşi să plătească pentru nițică gâfâială şi un fals…

– Crede-mă, nici nu vreau să ştiu! Spuse Eros.

– Nu face pe virtuosul cu mine, spuse Afrodita. Serviciul pe care mi l-am ales nu pare să te deranjeze atât de mult când plăteşti la Marks and Spencer. Poate ar trebui să te angajezi şi tu dacă slujba mea te dezgustă atât de mult.

– Am şi eu o slujbă, spuse Eros.

– Ce fel de slujbă nu-ți aduce bani?

– Ştii ce important e pentru mine voluntariatul, spuse Eros. Credeam că înțelegi. Banii nu sunt totul.

– E uşor să spui asta când îi cheltuieşti pe-ai mei.

– Copiii se bazează pe mine, persevera Eros. De fapt, dacă nu plec în curând, o să pierd antrenamentul de tir. O să fie foarte dezamăgiți. Nu prea au o viață plină de distracții.

– Vrei să spui, în afară de spargeri şi de tâlhărirea bătrânelelor.

– Nu eşti amuzantă, spuse Eros.

– Nu glumesc, spuse Afrodita.

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului, iar Afrodita ştia că o aşteaptă ceva neplăcut.

– Ascultă, mamă, spuse Eros, debitând după cum era de aşteptat. M-am mai gândit, şi m-am hotărât că n-am s-o fac.

– Ba da, spuse Afrodita, cu vocea în chip de semafor.

– Nu. N-am s-o fac, spuse Eros, trecând pe roşu. E un lucru rău. M-am gândit toată ziua.

– Rău? Cui îi pasă că e rău? Mi-ai promis că o s-o faci!

– Păi, îți dezpromit, spuse Eros.

– E la fel de rău şi să încalci o promisiune, spuse Afrodita.

– Totul e relativ, spuse Eros.

– Nu-i ca şi cum ai face-o pentru prima dată, spuse Afrodita.

– Atunci era înainte, spuse Eros.

– Înainte de ce? Întrebă Afrodita. Nu, nu-mi spune. Înainte de Hristos.

– Nu mă aştept să înțelegi, zise Eros.

– Înțeleg perfect, spuse Afrodita. Îl preferi pe tâmplarul ăla parvenit – hoțul ăla de credință – față de propriul tău sânge.

– E un model de viață mai bun, spuse Eros.

– Asta depinde de ce punct de vedere ai, zise Afrodita. Din câte îmi amintesc, nu a avut multe de spus despre dragoste, despre sex, despre cum să te îmbraci bine sau despre toate celelalte lucruri importante din viață. Trebuie doar să fii drăguț. Cine vrea să fie drăguț?

– Eu vreau să fiu drăguț.

– Păi, atunci fii drăguț cu mine! Se răsti Afrodita. Sunt mama ta.

Tăcere la celălalt capăt al firului. Afrodita îşi modifică puțin poziția, pentru ca ploaia să îi cadă mai favorabil pe tricou, aşa încât să i se muleze pe sâni.

– Unde eşti? Întrebă ea.

– Sunt aici, zise Eros. În clădire.

– Eşti deghizat?

– Da.

– Atunci, care-i problema?

Eros bălmăji ceva.

– Poftim? Zise Afrodita.

– Cearfaceisus.

– Ce-ar face Iisus? Zise Afrodita. Hai să-ți zic ceva. Iisus era un băiat foarte cuminte. Ar face exact ce-i spune maică-sa.

– Dar…

– Iisus se presupune că a fost zeu, nu? Zise Afrodita. *Ergo,* s-a răzbunat. Toți zeii se răzbună.

– Nu tocmai. A spus că trebuie să întorci celălalt…

– Ce mai spune Iisus ăsta al tău? Îl întrerupse Afrodita.

– Credeam că nu-ți păsă.

– Stai să văd, zise Afrodita. Îmi amintesc. „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta”.

– În primul rând, nu Iisus a spus asta. Şi în al doilea rând, e greu să îți cinsteşti tatăl când sunt atâția candidați la titlu.

– Asta nu e prea drăguț, spuse Afrodita. Ştii cine e taică-tău. E văru-tău Ares.

– Nu mă poți forța să fac asta, spuse Eros.

– Aminteşte-ți ce mai scrie în Biblie: „Caritatea începe acasă”.

– Asta nu-i din Biblie.

– Uite ce e, vreau să faci lucrul ăsta pentru mine,

spuse Afrodita pe un alt ton, tânguitor. După miile de ani în care te-am întreținut. Îmi eşti dator.

Nu urmă nicio replică, aşa că Afrodita bătu fierul cât era cald.

– Permite-mi să formulez altfel, spuse ea. Dacă nu faci după cum am stabilit, am să vin să te găsesc, iar atunci am să îți trag jos pantalonii tăi smart casual, din țesătură fabricată manual, cu dungă şi supraapretați, am să te culc pe genunchi şi am să te bat la funduleț cum n-ai mai pomenit, chiar în fața vicarului, a nevestei sale bățoase şi a întregit congregației de frați întru Hristos. E destul de clar pentru tine?

Nu erau numai vorbe. O mai făcuse. Urmă o tăcere foarte lungă.

– Aş vrea ca Fecioara Maria să fie maică-mea, mârâi Eros într-un sfârşit.

– Dacă ai noroc, poate o conving pe Artemis să te adopte, spuse Afrodita. Ajung în sală în zece minute. Ştii ce ai de făcut.

Închise telefonul cu un pocnet înainte ca el să mai aibă ocazia să protesteze. Inspirând de câteva ori aerul rece ca să îşi refacă rozul din obraji, îşi lipi un surâs pe buze şi se strecură înapoi în cabină.

– Cum decurg pregătirile? Îl întrebă pe nepotul ei.

Apolo se întoarse de la oglindă. Era machiat atât de gros, încât ai fi putut să îl decojeşti de la frunte la bărbie şi să rămâi cu un facsimil identic cu

originalul.

– Sunt gata, spuse el.

6

Nu apucară să termine jocul, dar Alice avea deja un avantaj de aproape două sute de puncte când veni vremea să se oprească din joc şi să plece. Când Neil propusese să joace, plănuise să o lase pe ea să câştige, dar, după cum s-a dovedit, nu fusese nevoie. Părea că e o jucătoare versată, deşi ea insista că are noroc.

– Ce aparat isteț, spuse Alice. Ce păcat că n-ai avut litere mai bune. Sper că data viitoare o să fii mai norocos.

Neil prinse acel „data viitoare” ca pe un fluture de preț şi îl fixă cu acul de tabloul Alice din mintea sa.

Îşi aruncară paharele goale de suc de portocale în coşul de gunoi, iar Alice îl conduse pe Neil afară din camera mititică şi încuie uşa după ei. Apoi o porniră pe coridor înspre sala de spectacole. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță râncedă de verde, şi pe deasupra pardoselii de beton pâlpâiau tuburi de neon. Aerul avea un miros înțepător şi metalic, cu doze egale de igrasie şi dezinfectant. La intervale nu tocmai egale, cineva agățase fotografii în formă de stea ale prezentatorilor care făcuseră acolo programe, ca să adauge o notă de glamour.

Niciunul dintre ei nu mai era celebru, iar câțiva muriseră.

– Foarte curat, spuse Neil primind în schimb un zâmbet de la Alice.

Când făcură colțul înspre intrarea în studio, zăriră un tânăr înalt care se îndrepta către ei, purtând un sac mare de pânză şi cu o mustață ce părea falsă. La vederea lor, tânărul înlemni, şi drept răspuns înlemniră şi ei.

– Îl cunoşti? Şopti Neil.

– Nu cred, răspunse Alice.

– Putem să ne întoarcem dacă vrei, spuse Neil.

– Nu, e în ordine, spuse Alice. Avea pe chip aceeaşi privire hotărâtă pe care i-o văzuse Neil cu doar câteva minute mai devreme, chiar înainte să îşi aşeze al doilea cuvânt de şapte litere. Vreau să intru. O să-ți placă atât de mult!

– OK, zise Neil, dacă eşti sigură.

Merseră mai departe. De îndată ce se puseră în mişcare, o porni şi tânărul cu mustață falsă, de parcă decizia lor l-ar fi liniştit Se întâlniră la uşă.

– Fac şi eu parte din public, spuse bărbatul.

Mustața îi tremura în timp ce vorbea.

– Şi noi, zise Neil.

Bărbatul – de fapt mai degrabă băiatul – păru uşurat deschise uşa studioului şi se strecurară cu toții înăuntru.

Alice cronometrase la perfecție, aproape toate locurile erau deja ocupate. Neil, care nu mai fusese într-un studio de televiziune, fii surprins de

cât de mic era. Abia dacă încăpeau câteva zeci de oameni. După cum speraseră, toți ceilalți membri ai publicului, în majoritate femei mai bătrâne, îmbrăcate în poliester de culoarea feluritelor sortimente de înghețată, cu păr asortat sporovăiau fericite şi nu îi băgară în seamă când intrară. Lângă el, Alice scruta încăperea cu priviri iuți, ca un iepure abia ieşit din vizuină.

– Vezi pe cineva cunoscut? Întrebă Neil.

– Nu, spuse Alice. Probabil că echipa se pregăteşte acum.

Neil expiră, deşi nici nu îşi dăduse seama că îşi ținea respirația. Întreaga ieşire fusese planificată de Alice ca o tratație specială pentru el şi nu şi-ar ierta-o niciodată dacă ar avea probleme.

Bărbatul cu mustață falsă o ştersese deja către un loc din spatele sălii, iar Alice şi Neil găsiră două locuri goale în față. Aproape imediat, femeia de lângă Neil îi oferi o bomboană. Alese una pentru el şi una pentru Alice: de cireşe, preferatele ei.

Neil se uită în jur. Erau aşezați pe bănci lungi, tapițate, care formau un amfiteatru abrupt în fața unei scene micuțe, decorate să semene cu un templu grecesc, dar cu buget minim. Coloanele dărăpănate şi ruinele menite să fie artistice erau făcute din polistiren, vița-de-vie din plastic, iar apusul de Soare permanent din spatele lor era o combinație de polistiren roşu şi becuri. Îți sărea în ochi că întregul decor era pus pe picioare cu ace de siguranță şi bandă adezivă.

– Ce crezi? Întrebă Alice. Îți place?

– Ce e? Întrebă Neil.

– Trebuie să fie Oracolul de la Delphi.

– Oracolul? Adică, cel care ghiceşte viitorul?

– Exact.

– Înseamnă că o să fie ghicitoare în spectacolul ăsta? Ghicitoare false?

– Nu ştiu dacă o să fie false.

– Nu există de alt fel, spuse Neil. Alice, eşti genială. De unde ştii că îmi plac chestiile de genul ăsta?

– Mi-ai spus tu.

– Când ți-am spus?

– Acum un an jumate. La birou, într-o zi după ce te uitaseşi la *Most Haunted*[5] noaptea trecută. Ai spus că îți plac la nebunie toate aiurelile alea false cu mediumuri. Scuze! Dar asta ai spus.

– Nu-mi vine să cred că ți-ai adus aminte.

– Normal că mi-am adus aminte, spuse Alice. Deci am avut dreptate? Că îți place?

– La nebunie, spuse Neil. E perfect. E... absolut perfect. Nici nu pot să cred că te-ai gândit să mă inviți.

– A, nu e nicio chestie. Oricine te-ar fi invitat.

– Dar mie, spuse Neil, nu mi-ar fi plăcut să vin cu oricine.

Şi îşi sprijini genunchiul de al ei timp de o clipă.

În spatele unei cortine de un negru spălăcit care

---

[5] Un program britanic de televiziune despre paranormal (n.tr.).

separa culisele de sala de spectacol, Apolo se pregătea să intre. Culisele nu erau mai însufleţitoare decât cabina lui. Tot spaţiul era înţesat de tot soiul de prostii tehnice – camere de luat vederi, reflectoare, bucăţi de sârmă cu fâşii de bandă izolatoare care atârnau de pe ele. Din spatele cortinei auzea bâzâitul conversaţiei tremurătoare, bătrâneşti, care semăna deconcertant de mult cu ora de ceai dintr-un azil. Trase cu ochiul pe după cortină. Exact cum îşi imaginase: ca un coş cu fructe răscoapte, trecute toate, putrezite pe alocuri. Era şi cineva care tricota. Apolo făcu un pas în spate şi o privi pe Afrodita cocoţată pe o bobină imensă de cablu. Se strădui din răsputeri să îi arunce un zâmbet convingător.

– Acuşi, spuse el.

– Abia aştept, spuse Afrodita cu un zâmbet aidoma cu al lui.

Se deschise intrarea actorilor şi intrară două sibile, semizeiţe superbe cu picioare lungi, care fuseseră ghicitoare la templul lui. Îşi înăbuşi oftatul de uşurare care îşi croi drum în gâtlej la vederea lor. Din punctul de vedere al echipei de producţie, sibilele erau bune doar să-ţi clăteşti ochii, o funcţie pentru care păreau să se fi născut în realitate, erau acolo pentru puterea minţii.

Niciuna din cele două sibile nu părea deloc fericită.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Apolo.

– Tu ai croit costumele astea? Întrebă una din sibile.

– Care-i problema? Zise Apolo. Şi eu port togă.

– A ta îți acoperă fundul, spuse cealaltă sibilă. Trase de batista cu care era înfăşurată, dar nu reuşi decât să îşi dezgolească mai tare sânii. Vezi? Zise ea.

Din partea cealaltă a sălii se auzi un fâşâit. Apolo se întoarse să vadă ce e. Cine ştie de unde făcuse rost Afrodita de nişte floricele, pe care le scotea din pachet bob după bob, le mirosea cu încântare, apoi le punea înapoi în pungă. Niciunul dintre zei nu mânca hrană omenească, dar Afrodita, senzuală din fire, îi adora mirosul. Simțind ochii lui Apolo ațintiți asupra ei, îi făcu semn cu ochiul, iar limba ei rozalie şi fierbinte țâşni afară şi linse una dintre floricele. La granița conştiinței lui Apolo se ivi un bâzâit uşor de alarmă. Nu se distra oare Afrodita puțin cam prea tare? Încă îi mai datora o răzbunare… Avea oare un plan? Dar înainte ca Apolo să poată duce gândul până la capăt, auzi vocea regizorului în cască, anunțându-l că sunt gata de filmare.

Prin difuzoare bubuiră măsurile introductive din *Zorba Grecul* şi, ca la repetiții, Apolo dădu cortina la o parte şi păşi pe scenă urmat îndeaproape de sibile. Publicul bătu politicos din palme, dar fără vreun entuziasm vizibil.

Apolo trase adânc aer în piept şi îşi ridică mâna dreaptă într-un gest de salut Avea replicile scrise

pe palmă:

– Bine ați venit spuse el, la *Oracolul lui Apolo;* pregătiți-vă de o experiență de neuitat uluitoare şi minunată…

Eros şedea în spatele sălii, posomorât Era înnebunitor de cald sub reflectoarele din studio şi începea să îl mănânce mustața. În buzunar avea telefonul mobil, setat pe vibrații; la picioare, sacul cu arcul cu săgeți. Pe scenă în fața lui, Apolo – ruda pe care o iubise cel mai puțin – perora un discurs autolaudativ înainte să înceapă show-ul propriu-zis. Poate că nu era prea târziu să plece.

Îi vibră telefonul în buzunar. Citi mesajul. Era de la maică-sa.

„NICI SĂ NU TE GÂNDEŞTI”.

Jos pe scenă, lucrurile se puneau în mişcare. Apolo se proțăpise în centrul scenei, cuprinzându-şi tâmplele în mâini, clătinând din cap într-o parte şi în alta, probabil pentru a sugera că vânează inspirația, într-o manieră despre care Eros ştia că e complet inutilă. Între timp sibilele porniseră în direcții opuse, fiecare îndreptându-se către unul dintre rândurile de bănci suprapuse, cu câte un cameraman lasciv după ele. Deşi, ca să fim drepți cu cameramanii, ar fi fost o realizare de geniu tehnic să nu faci din filmare un festival de picioare, fese şi sâni.

– Prind ceva, gemu Apolo. Mă ia în stăpânire…

Când sibila de la scara lui se apropie, Eros încercă să se pitească pe după mustața falsă,

ridicând o mână să îşi acopere faţa. Dar ea nu îl văzu, oprindu-se la câţiva paşi depărtare de unde şedea el, cu privirea ţintită asupra unei femei de vreo cincizeci şi ceva de ani, în trening mov de velur, cu sânii cât nişte mingi de volei şi păr de-a dreptul galben.

– Da, da, spuse Apolo, simt ceva acum… E foarte puternic.

Eros stătea aproape de sibilă şi avea ochi de arcaş, aşa că era probabil singurul din încăpere în afară de Apolo care văzuse cum îi zvâcnesc degetele.

– Tu, spuse Apolo. Frumoasa doamnă în violet. Am un mesaj pentru tine.

Un sunetist lăsă să atârne un microfon deasupra femeii buimăcite, distrăgând atenţia publicului când degetele sibilei zvâcniră din nou.

– Ai pierdut pe cineva… spuse Apolo. *Ceva* de preţ. O pitică.

De data asta zvâcnetul sibilei fu mai pronunţat.

– O pisică, se corectă Apolo.

Femeia cu chica galbenă icni şi dădu din cap.

– Aşa-i, spuse ea. De unde ai ştiut?

– Încetează cu grijile, spuse Apolo. Odihneşte-ţi mintea ostenită. Micul Cliff a rămas încuiat în garajul vecinilor şi va reveni acasă de îndată ce se întorc ei din vacanţă.

– Micul Cliff, aşa-i cheamă! Spuse femeia. Iar vecinii sunt plecaţi. Sunt la casa surorii ei din Ţara Galilor. În niciun caz nu avea cum să ştie asta,

informă ea restul publicului. E un miracol!

Sibila surâse, odihnindu-şi mâinile, dar Apolo continuă:

– Micul Cliff spune că nu trebuie să te macini, se simte bine în garaj, dar s-a cam săturat de mâncat şoareci şi te roagă, dacă poți, să îi pregăteşti mâncarea preferată pentru când se întoarce acasă.

– Plăcintă de peşte! Da, dragule, desigur! Mulțumesc, suspină femeia. O, mulțumesc!

Sibila îl săgetă pe Apolo cu privirea, dar el n-o băgă în seamă, ci făcu câțiva paşi împleticiți în spate.

– Gata, gemu. S-a dus, s-a dus…

Publicul izbucni în aplauze, toată lumea în afară de Eros, care era furios din pricina sibilelor. Era din nou ca în zilele de la Delphi. Apolo, mereu în centrul atenției, lăsând munca grea în cârca altora şi furând aplauzele. Când Apolo se duse, clătinându-se, în partea cealaltă a sălii la chemarea degetelor iscusite ale celeilalte sibile, Eros se pomeni că îşi întinde piciorul către sac, mângâind arcul şi săgețile ascunse înăuntru.

Bâzâi telefonul în buzunar. Din nou maică-sa.

” AMINTEŞTE-ȚI DE DAFNE”.

Jos pe scenă, Apolo se simțea bine. La început fusese zăpăcit de cască, de fluxul neîncetat al instrucțiunilor regizorului care îi zicea ce să spună, cum să stea şi unde să se uite, dar îşi dădu

curând seama că era mult mai uşor dacă nu îl mai băga în seamă, aşa că asta şi făcu. Apolo nu reacționase niciodată foarte bine la ordine.

Acum era liber să improvizeze. Sigur că existaseră repetiții. Sigur că avea un scenariu. Sigur că îi vedea chiar acum pe producător, pe regizor, şi tot felul de alți oameni pe care îi cântărise imediat şi fără greş ca fiind prea puțin importanți ca să conteze, cum se strâmbă frenetic la el prin geamul izolat fonic ce separa cabina de producție de sala de spectacol. Şi auzea zbieretele frenetice care corespundeau cu strâmbăturile.

– Mişcă-ți picioarele păroase înapoi pe X-ul de pe podea şi nu mai da atâta din brațe!

Dar dacă se concentra îndeajuns, cuvintele din cască erau doar nişte zgomote. Cine se credeau să vorbească cu el, chiar aşa? Furnicile acelea neştiutoare care îşi ziceau „Echipa de producție”. Apolo nu era un jucător de echipă. Era un om al spectacolului. Făcuse chestia asta dintotdeauna, cu mult înainte ca insulița lor neînsemnată să se rupă de continent.

– Trebuie să intrăm în pauză! Apolo, întrerupe pentru pauză!

Apolo se prăbuşi în genunchi şi îşi lipi palmele de podeaua studioului.

– Pe nisipurile Egeei, strigă, scurgându-şi printre degete fire imaginare de nisip, viitorul e al meu, o, da!

Dafne: evident că Eros îşi amintea de ea. Toată

lumea îşi amintea de ea: ea era motivul pentru care Apolo se uita urât la el de trei mii de ani încoace. Apolo făcuse odată greşeala de a denigra talentele vărului său şi, pentru a-şi dovedi puterea, Eros îl făcuse să se îndrăgostească de o nimfă frumoasă şi, în schimb, o făcuse pe nimfă să îl urască. De fapt fusese atât de scârbită de avansurile lui, încât îl convinsese pe taică-său să o transforme în copac. Nu a rezolvat nimic cu asta. Apolo se freca de scoarța ei şi îi purta frunzele drept cunună, în vreme ce toți ceilalți zei îşi băteau joc de el. Timp de sute de ani, cu mult după ce Apolo îşi revenise din dezamăgire, de fiecare dată când propunea cuiva să facă ceva, orice, răspunsul era invariabil: „Nu ştiu ce să zic. Nu prea îmi vine. Mai bine mă transform în copac”. Până la urmă, Apolo se apucase să transforme muritorii în copaci, doar aşa, ca să îşi recâştige demnitatea. Dafne, cu alte cuvinte, era un precedent.

Fireşte, dacă ar avea vreo dovadă, cea mai mică sugestie că Apolo se schimbase, că descoperise un dram de umilință după tot acest timp, nici prin gând nu i-ar trece să…

Pe scenă, vărul său încremeni cu brațele desfăcute.

– Prosternați-vă în fața puterii mele! Porunci spectatorilor oarecum nedumeriți.

Buzunarul lui Eros zbârnâi.

„DĂ-I DRUMUL”, scria pe ecran.

Eros se mai uită o dată la chipul arogant al vărului său şi închise ochii. Ştia că vicarul său n-ar fi foarte impresionat de asta, dar dacă stătea să se gândească, erau multe lucruri care l-ar şoca pe vicarul său dacă i s-ar aduce la cunoştință. Inspiră adânc şi începu să se roage.

„Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfințească-se numele Tău." Era oare acceptabil, se întrebă, din punct de vedere teologic, să te rogi să fii iertat pentru ceva ce n-ai făcut încă, tocmai înainte să o faci? Sau era oarecum ilogic? „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ." Nu puteai oare să păcătuieşti decât dacă nu ştiai dinainte ce faci? Sau, altfel spus, cât de mult timp aveai voie să aştepți până să îți dai seama? Mai erau nişte lucruri de care nu se prea „prindea" legate de creştinism, deşi se străduia cum putea mai bine. De cele mai multe ori. „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi, şi iartă-ne nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri". Eros deschise ochii. Se aplecă, desfăcu sacul şi scoase arcul lung şi tolba de săgeți pe care numai el le vedea. „Şi nu ne duce pe noi în ispită, şi ne izbăveşte de cel rău". La urma urmei, dragostea nu avea nimic rău: Dumnezeu e Iubire. „Căci a Ta e împărăția şi puterea, şi slava în vecii vecilor". Eros lansă o săgeată cu vârf aurit, drept la țintă, care se adânci până la pene în pieptul lui Apolo şi în inima sa." Amin".

Indiferent la cine se uita Apolo acum, urma să

fie pe dată obiectul iubirii sale arzătoare. Eros nu putea decât să îi ureze noroc femeii sau bărbatului respectiv. Văzu cum înfloreşte pe chipul lui Apolo expresia de îndrăgostit şi urmări privirea până la nefericitul destinatar. Băgă din nou mâna în tolbă, scoase săgeata cu vârf plumbuit care inducea ură, potrivi săgeata în arc, întinse coarda şi ţinti. Trase adânc aer în piept, apoi iar, şi iar şi iar. Apoi îşi coborî arcul. Nu putea să o facă. Să faci oamenii să se îndrăgostească era una. Dar să îi faci să urască… Nu. Va lăsa liberul arbitru al muritorului să decidă ce se va întâmpla. Aşa ar face Iisus.

7

Înghesuită lângă Neil pe banca îngustă de studio, Alice se simţea de parcă ar fi băut prea multe sucuri acidulate. Nu-i venea să creadă ce făcuse: ridicase receptorul, îl sunase şi îl invitase să vină la studio, şi acum iată-i, stând unul lângă altul, el cu ochii nedezlipiţi de scenă, încruntându-se de atâta concentrare, iar ea prefăcându-se că urmăreşte spectacolul, dar de fapt era cu ochii la el.

Acelaşi lucru era să se întâmple de atâtea ori. Se uitase la telefon şi nu ridicase receptorul. Ridicase receptorul şi îl pusese la loc. Îi formase numărul şi închisese înainte să sune. Prima dată când îl sunase şi el răspunsese, nu fusese în stare decât

să îl întrebe dacă îşi uitase umbrela la cafenea când se văzuseră ultima dată, ceea ce ştia că nu se întâmplase: Alice nu uita niciodată nimic şi ştia exact unde e umbrela ei; era în suportul de umbrele alături de umbrela ei de rezervă.

Dar în sfârşit reuşise. Fusese într-o joi seară după muncă, dar înainte de *Eastenders*. Mâna îi era atât de transpirată încât telefonul se zbătea în ea ca un țipar viu. El răspunsese pe un ton atât de sigur pe sine încât ei i se tăiase răsuflarea. Nu că nu s-ar mai fi întâlnit: erau prieteni de doi ani deja, dar întâlnirile lor avuseseră mereu loc la propunerea lui, şi de obicei numai dacă tocmai se întâmpla să treacă prin zona ei dintr-un alt motiv. Dar după pălăvrăgeala de început despre muncă şi vreme, din care ea nu reținuse niciun cuvânt, o făcuse: îl invitase să vină şi să vadă cum se filmează o emisiune şi, după o tăcere scurtă şi chinuitoare, el acceptase.

Şi acum iată-i. Stăteau atât de aproape, încât li se atingeau brațele. Locul unde li se întâlneau umerii ardea. Dacă şi-ar mişca uşor piciorul înspre dreapta, li s-ar atinge şi picioarele. Îi mirosea feluritele parfumuri, cămaşa proaspăt spălată, izul pătrunzător al deodorantului şi, dedesubt, abia o idee din lemnul cald al pielii. Simțea fiecare răsuflare a sa şi o potrivea cu respirația ei, ca să nu îl deranjeze. Aproape că îi auzea bătăile inimii.

Totul ar fi fost perfect, numai să nu se fi uitat la

ea atât de ciudat prezentatorul acela bizar.

În ceea ce-l priveşte pe Apolo, se simțea ca şi cum ar fi primit un pumn în piept. Icni ca un peşte prins în undiță şi tras pe punte, lăsat să se înece cu aer. Fata, fata aceea incredibilă – cum de n-o mai văzuse până atunci? De ce nu mai fusese pe copertele revistelor, pe panourile publicitare, pe fiecare canal de televiziune, în fiecare film? Era desăvârşită: trăsături fine, păr auriu, grațioasă, adorabilă din toate punctele de vedere. Ce era cu lumea asta? Sub ochii lui, ea se aplecă înspre un mascul hidos cu aspect de rozător, care evident n-avea habar lângă cine stă şi îi şopti ceva în urechea-i mârşavă şi nevrednică.

Îi văzu înlănțuiți pe podea într-o îmbrățişare. Nu pe fată şi pe băiatul-şobolan; lucrul acesta, odată văzut cu ochii minții, ar avea nevoie de mai mult decât restul nemuririi sale pentru a-l uita. Nu: se vedea pe sine cu fata. Era oare o premoniție sau doar o fantezie? Îi vedea trupul gol zbătându-se sub al său, cu brațele pe deasupra capului, cu fața întoarsă într-o parte, cu spatele arcuit în sus, cu sânii împungându-l, în timp ce îl cuprindea cu coapsele puternice, fierbinți, moi, tari.

– Ăă, Apolo, spuse vocea regizorului în cască. Stai cu gura căscată, n-ai mai spus nimic de mai mult de zece secunde şi ai, dacă pot să mă încred în camera doi, ceea ce pare a fi o erecție cât toate zilele. Vrei să iei o pauză?

Cumva a rezistat până la sfârşitul emisiunii. Chiar trebuise să se întoarcă în Portakabinul ăla putrezit în care trăgea curentul ca să se masturbeze; era umilitor. Ştersese sămânța care ar fi putut zămisli o națiune întreagă de eroi cu un şervețel de hârtie cu oameni de zăpadă desenați rămas de la Crăciun şi îl ascunsese în coşul de gunoi sub un exemplar din *Evening Standard.* Când ieşi, în burniță aşteptau două muze, prefăcându-se că nu râd. Nu că ar fi avut vreun efect; de îndată ce se întoarse în studio, iat-o, privindu-l acum cu oarecare curiozitate, cu buzele uşor depărtate, cu o bobiță de sudoare ce îi aluneca chinuitor pe gât înspre pielea albă ca laptele a sânilor. Singurul lucru care putea să împiedice întregul proces jenant era ca el să îşi concentreze întreaga atenție asupra mamei sale vitrege Hera şi la ce îi făcuse fostului lor vecin când avuseseră o dispută cu privire la granița exactă dintre cele două grădini. Adică, fostul lor vecin care era şi fost bărbat.

După ce se termină în sfârşit filmarea, Apolo se întoarse în goană prin ploaia ce se întețea în Portakabin. Îşi smulse toga şi o azvârli pe jos, apoi îşi trase blugii şi tricoul. Era sigur că fata va veni să îl vadă în cabină – atracția fusese atât de puternică, atât de intensă, încât nu putea să creadă că nu o simțise şi ea. Aşa că va veni aici – fireşte că va veni – nu asta făceau femeile amorezate? Văzuse destule filme care sugerau

acest lucru. Spera că fata n-o să se aştepte la cocaină sau la vreunul dintre celelalte accesorii aparent indispensabile admiratorilor de profesie. Numai că ea nu era o admiratoare, nu? Era altceva. Era dragoste.

Căută un prosop să se usuce pe păr şi, negăsind nimic, se folosi de tricou, storcând surplusul de umezeală înainte să îl pună la loc. Ce păcat, de fapt, că nu aveau un loc mai romantic în care să se întâlnească! Totuşi, aveau vreme mai târziu şi măcar covorul, deşi subțire, avea să facă sexul un pic mai confortabil.

Poate mai era timp să facă puțină ordine. Îşi ridică toga de pe jos, o împături grosolan şi azvârli cocoloşul rezultat pe un scaun. Apoi atacă masa de toaletă. Tocmai golea zoaiele din două căni ciobite în chiuveta prinsă cu şuruburi de peretele din capăt, când auzi că se deschide uşa în spatele lui. Avu senzația că inima şi stomacul fac schimb de locuri. Scăpând pe dată cănile în chiuvetă, se şterse pe mâini de pantaloni, îşi modelă trăsăturile panicate într-o expresie de surpriză atotştiutoare şi plină de farmec, şi se întoarse spunând:

– Ce drăguță eşti că ai venit!

– Nicio problemă. Ai cafea pe pantaloni.

Nu era fata. Era Afrodita, care părea extrem de satisfăcută dintr-un motiv sau altul. Probabil că tocmai îi făcuse o felație unui cameraman. Lui Apolo, în ciuda instrucțiunilor sale severe, îi pică fața.

– Ce s-a întâmplat? Continuă Afrodita. Aşteptai pe altcineva?

– Da, spuse Apolo. Ei, adică, nu tocmai. Vreau să spun, aveam impresia, păi, era cineva din public, care, poate…

– Am zis să vin să te iau, spuse Afrodita. Toată lumea a plecat.

– Toată lumea?

– Toată lumea. Păi, nu le-a venit să mai stea pe-aici. Ar fi fost necuviincios. Ca şi cum ar fi încetinit pe autostradă să se uite la cadavre după un accident.

– Eşti sigură că nimeni… nimeni…

Afrodita zâmbi doar – nu cu zâmbetul ei irezistibil, ci oarecum mai plină de sine.

– E timpul să plecăm, spuse.

8

Primul episod din *Oracolul lui Apolo* a fost difuzat cam la o săptămâna după înregistrare. Apolo petrecuse întreaga săptămână străduindu-se să dea de urma îngerului din primul rând. Reuşise să o farmece pe tipa de la recepție ca să îi dea o copie după lista publicului şi cutreierase Londra în căutarea ei, bătând la uşi cu o deznădejde crescândă, la început inventând scuze pentru vizita sa neaşteptată, la urmă întorcându-se doar şi îndepărtându-se fără un cuvânt, când fata pe

care o căuta nu-şi făcea apariția. În dimineața aceea fusese la ultima adresă de pe listă, o căsuță mizeră din Forest Gate, unde dădu ochii cu un bătrânel care îşi târşâia picioarele şi care îl înşfăcase de braț implorându-l de patra ori să intre şi să bea cu el un păhărel de vin. Încercase să scape de el, dar de fiecare dată îl cuprinsese un val de amețeală şi greață ce îl sleise de puteri când Styx îşi făcuse simțită prezența de pe lumea cealaltă şi îl obligase să se țină de jurământ. Până la urmă intrase, cu ochii închişi drept apărare împotriva caleidoscopului de covor, şi consfinți se la o oră şi jumătate de fotografii cu crapii koi ai lui Bill Craven, din 1965 până în prezent.

Iar acum această nouă umilință. Afrodita dăduse clar de ştire în rândul rudelor ei că filmarea fusese un fiasco, atunci când, într-un rar moment de uniune, toți zeii se înghesuiseră în camera de zi să urmărească emisiunea. Hefaistos reparase în grabă o parte din mobilă în cinstea evenimentului, aşa că Hermes, Eros, Hefaistos şi Afrodita şedeau înghesuiți pe canapea, pe când ceilalți stăteau pe fotolii sau pe jos. Dionysos îşi făcea de lucru mergând de la unul la altul şi umplându-le paharele cu cel mai tare vin al său. Era o atmosferă sărbătorească. Hera şi Zeus, firește, nu erau de față, şi nu erau nici zeii care trăiau în altă parte – Hades şi Persefona în lumea umbrelor, de pildă, sau Poseidon în cocioaba sa de pe malul mării care puțea, la fel ca el, a peşte –,

dar fără îndoială că se dusese vestea şi se grămădiseră şi ei în faţa televizorului, ahtiaţi după spectacol. Puţine lucruri îi plac mai mult unui zeu decât să îl vadă pe un alt zeu cum se dă în stambă.

– Ce drăguţ din partea voastră, spuse Apolo, învârtindu-se ca un leu în cuşcă în faţa televizorului, că vă interesează atât de mult munca mea, dar zău că nu e nevoie. Sunt sigur că o să vă plictisiţi cu toţii de moarte. N-aş vrea să vă fac aşa ceva.

– E prea modest, spuse Afrodita. Nu-l ascultaţi. Am văzut emisiunea. Ştiu că o să vi se pară tuturor deosebit de distractivă.

– Afrodita are dreptate, spuse Hefaistos inevitabil, la care ceilalţi zei începură să geamă.

– Şi să nici nu-ţi treacă prin cap, îi spuse Artemis lui Apolo, să strici brusc televizorul. Şi aşa eşti la limită.

– Nu am niciun motiv, spuse Apolo, să fac aşa ceva. Nu că nu vreau să vedeţi programul. Normal că vreau. Nu mă gândesc decât la voi şi la timpul vostru preţios.

– Timpul, arătă Ares, e lucrul cel mai puţin preţios pe care îl avem.

– Vorbeşte în numele tău, mormăi Hermes, zeul care avea mereu cele mai multe pe cap.

– Dă-i drumul! Porunci Artemis. Nu vreau să pierd începutul.

Dionysos fugi înapoi la locul său, luând din mers o duşcă de vin din sticlă.

– Sunt sigur că aveți cu toții lucruri mai bune de făcut… încercă din nou Apolo.

– Dă-i drumul! Strigătul veni de data asta din partea tuturor zeilor, iar Apolo, recunoscându-se învins, apăsă pe butonul televizorului, localiză canalul Psychic la hotarele îndepărtate ale canalelor de satelit selectate – trecând prin canalele de shopping, de matrimoniale, porno şi Bollywood – şi se retrase în umbrele din capătul camerei. Se gândi dacă nu era mai bine să îi lase singuri, să dispară în camera lui sau să iasă la un bar, dar să nu ştie ce spun pe la spatele lui ar fi fost şi mai rău decât să îi lase să îl tachineze pe față.

Nu fusese atât de rău pe cât îşi închipuise. Fusese mai rău. În ziua respectivă, filmaseră mai bine de o oră, dar durata programului nu era decât de treizeci de minute, aşa că emisiunea fusese tăiată să intre în interval, aparent în grabă, aparent cu toporul, aparent de către cineva care avea un dinte împotriva lui Apolo. Deşi prima jumătate din zi mersese bine, înainte să o observe pe fata aceea şi să îşi piardă concentrarea, abia dacă folosiseră ceva din materialul respectiv, în afară de introducerea de la început. În loc de asta, programul – prost filmat, prost luminat, cu o coloană sonoră dezlânată – părea să fie compus aproape în exclusivitate dintr-un montaj de momente în care se împiedica, se bâlbâia sau clipea zăpăcit de reflectoare, alternând cu cadre

lungi, lascive, cu formele aproape dezbrăcate ale sibilelor şi cu feţele muribunde ale căzăturilor care formau publicul.

Dar nu asta fusese partea cea mai rea. Partea cea mai rea fusese reacţia familiei. La început huiduiseră – cu toţii în afară de Eros, care îi implorase pe semenii săi să se roage pentru tăria lui Apolo în acest moment dificil – deşi huiduielile erau mlădiate la o intensitate redusă ca să audă cu toţii ce se petrece pe ecran. Dar după numai câteva minute, huiduielile încetaseră şi încăperea se cufundase în tăcere. Nu se mai auzea decât vocea lui, uşor metalică prin difuzorul televizorului ieftin. Pe ecran îi spunea unei bătrâne că avea să îşi găsească cerceii pierduţi pe fundul genţii ei de vară, dar ar fi putut fi foarte bine Casandra prevestind dezastrul, cum o blestemase el odinioară, când blestema muritorii cu aceeaşi dezinvoltură cu care sorbea nectarul din lingură. Pe ecranul televizorului, slăbiciunea sa era smulsă din camuflajul obişnuinţei posomorâte şi etalată în toată goliciunea ei, imposibil de trecut cu vederea. Toţi zeii îşi vedeau acum viitorul şi nu le plăcea ce vedeau.

Numai Afrodita nu era hipnotizată de carnagiul ce se desfăşura pe ecran. Nebăgată în seamă de ceilalţi, se aplecă înspre Hermes, vecinul ei de pe canapea. Îşi lipi buzele cărnoase de pâlnia urechii lui, delectându-se cu fiorul de poftă ce îl trecu la atingerea ei.

– Eşti zeul coincidenţelor, nu-i aşa? Şopti ea, trecându-şi degetul pe interiorul coapsei sale.

– Sunt zeul a tot ce nu vrea să facă nimeni altcineva, răspunse Hermes la fel de şoptit.

– Bun, zise Afrodita.

Mâna îi poposi pe piciorul lui Hermes.

Aşteptă câteva clipe până când apăru un cadru cu fata din public pe care Eros, de cealaltă parte a ei, o indicase ca fiind obiectul pasiunii neîmpărtăşite a lui Apolo. (Că pasiunea ar putea fi mai puțin neîmpărtăşită decât credea Afrodita era un fapt pe care Eros îl păstrase cu înțelepciune pentru sine). Desfătându-se cu junghiul de durere care trecu pe chipul atent al lui Apolo, Afrodita îi dădu în şoaptă instrucțiunile lui Hermes.

– Fata aia. Adu-o aici. Nu-mi pasă cum. Limba îi execută o manevră complexă în interiorul canalului auricular al lui Hermes. O să te răsplătesc.

Hermes, necrezând că e în stare să vorbească, se mulțumi să dea din cap. Afrodita zâmbi în sinea ei. Era o zeiță căreia cu greu i se putea refuza ceva.

9

În camera de la etaj pe care o numea biroul său, Neil se îndeletnicea simultan cu mai multe lucruri. Se spune că bărbații nu sunt în stare de aşa ceva, dar lumea se înşală. Nu le lipsea decât

echipamentul potrivit. În acest moment Neil îi scria pe messenger unui coleg, înregistra o compilație pe un CD pentru Alice şi urmărea dezastrul *Oracolului lui Apolo* la televizor.

Biroul era o cămăruță pe care foştii proprietari ai apartamentului o folosiseră drept camera copilului. Conținutul ei nu îi era mai puțin la inimă lui Neil decât un copil. Căptuşise camera de la podea la tavan cu rafturi şi le umpluse cu tot ce-i era mai drag.

Jos de tot erau benzile desenate: începând cu *Beanos* pe care le colecționase în copilărie, apoi până la absolvire, urmau cărțile cu *Asterisc* şi *Tintin,* până la benzile desenate pe care încă le mai citea, *2000 AD* şi *Judge Dredd: the Megazine,* plus o mână de *manga,* pe care le testase o vreme, apoi hotărâse că erau cam prea de tot pentru el. Acestea erau toate aranjate după titlu şi apoi cronologic, edițiile-cheie fiind învelite în coperte de plastic.

Deasupra erau cărțile sale. Neil avea cărți peste tot în apartament – i se părea că încăperile sunt golaşe fără şi, în orice caz, avea atât de multe încât nu puteau fi exilate toate într-un loc –, dar cele din birou erau favoritele sale: SF clasic, *fantasy* (dar numai crema) şi o grămadă de non-ficțiune – tomuri grele de istorie, mai ales despre război, dintre care nu le citise din scoarță în scoarță pe toate. Acestea erau clasificate pe genuri şi

ordonate alfabetic.

Apoi pe ultimul raft era colecția sa de Betamax, casete video şi DVD-uri. Cel mai mult se mândrea cu colecțiile sale complete de seriale TV, înregistrate timp de aproape treizeci de ani, fiecare etichetată şi datată. Aranjarea acestora îi dăduse multă bătaie de cap, căci nu se putuse hotărî dacă să le subîmpartă în funcție de format, gen, înregistrate de el sau cumpărate, dar până la urmă alesese cronologia simplă, care oferea o perspectivă satisfăcătoare asupra evoluției gusturilor sale, istoriei televiziunii, precum şi asupra măririi şi decăderii frumuseții scrisului său.

Prezența lui Apolo, până şi sub formă virtuală, în refugiul biroului său era în concluzie strigător de nepoftită. Neil remarcase felul în care se uitase Apolo la Alice în ziua filmării. Nu era doar admirație (ceea ce ar fi fost cel puțin de înțeles); era lăcomie. Brusc situația nu mai părea atât de mult o distracție inocentă, ci mai degrabă ora prânzului în Parcul Serengeti. Dar ştia că Alice urmărea emisiunea acasă şi că va aduce vorba la următoarea lor întâlnire şi nu putea să o dezamăgească.

E ATÂT DE PLIN DE SINE, îi scrise lui Derek pe mess.

Derek era un coleg de serviciu ale cărui gusturi comune Neil le descoperise numai după un an de stat în acelaşi birou, după o vorbă aruncată în

vând despre *Buffy* la petrecerea de Crăciun, şi care în momentul de faţă urmărea *Oracolul lui Apolo* la îndemnul lui Neil.

CA ORICE MEDIUM, tastă Derek. FACE PARTE DIN DISTRACŢIE.

NU E DISTRACŢIE, scrise Neil. IA TE UITĂ CUM SE UMFLĂ ÎN PENE DE PARCĂ S-AR CREDE BURICUL PĂMÂNTULUI. ZICI CĂ-I STRĂLUCEŞTE SOARELE PE FUND.

LUI ALICE CUM I S-A PĂRUT? Scrise Derek.

NU ŞTIU, răspunse Neil.

Era o întrebare dureroasă. Remarcase oare Alice cât de chipeş era? După spectacol, nu reuşise să-i afle părerea, pentru că îl tot întreba dacă s-a distrat.

AI INVITAT-O ÎN ORAŞ? Scrise Derek.

NU FI CRETIN, SUNTEM DOAR PRIETENI, scrise Neil.

AHA. SIGUR.

GURA ŞI UITĂ-TE LA EMISIUNE.

În aşteptarea răspunsului lui Derek, Neil fu întrerupt de ţârâitul telefonului.

TREBUIE SĂ ÎNCHID, îi spuse lui Derek şi ridică receptorul cu cealaltă mână, chiar în timp ce apăsa tasta ENTER.

– Alo? Zise.

La celălalt capăt al firului nu se auzea decât un bocet.

– Alo? Repetă. S-a întâmplat ceva? Mamă, tu eşti?

– Nu, rosti o voce jalnică la capătul firului. Nu… eu sunt Alice.

– Alice, spuse Neil. Ce-i? Ce s-a întâmplat? Nu te uiți la televizor?

– Ba da, spuse Alice. Mă uit Mă uitam.

– Atunci, ce s-a întâmplat? Spuse Neil. Ce este? Care-i problema? Nu te-ai văzut? Arătai foarte drăguț, îndrăzni el să spună.

– Ba m-am văzut spuse Alice. Şi apoi…

– Alice, nu-ți face probleme, spuse Neil. Indiferent ce e, sunt sigur că e bine.

– Nu e bine, nu e bine, Alice țipa de-a dreptul; Neil n-o mai auzise niciodată vorbind atât de tare. După ce mi-au arătat fața pe ecran, a sunat telefonul. Era şeful agenției.

Lui Neil i se strânse stomacul. Presimțea ce urmează.

– Mi-a spus… Alice vorbea acum cu intensitate normală. Mi-a spus că primise un telefon de la şeful studioului. Se uita la program şi m-a văzut. A spus celor de la agenție că încălcasem regulile şi a spus că fie plec eu, fie iau o altă companie. Neil, m-au dat afară.

– E vina mea, spuse Neil. Îmi pare rău, Alice, îmi pare atât de rău! N-ar fi trebuit niciodată să te fac să mergem.

– Nu din vina ta. Am mers pentru că am vrut. Nu e vina ta, nu de asta te-am sunat. Pur şi simplu nu ştiam cu cine altcineva să vorbesc. Neil… Ce mă fac? N-am de lucru. Ce mă fac acum?

10

Într-o dimineață, la o săptămână de la transmisiune, Artemis se trezi de dimineață să plimbe câinii şi fu uluită să audă voci din camera de zi. Niciunul dintre zei nu se scula devreme de obicei – până şi Atena avea tendința să citească în pat dimineața. Uşa de la camera de zi era întredeschisă, iar Artemis trase cu ochiul prin crăpătură.

Apolo şedea pe podea, rezemat de un fotoliu spintecat, cântând încetişor la una dintre chitarele sale. Părul îi atârna lins, lipit de obraji, cum stătea cu capul aplecat, cu chipul palid, cu ochii înroşiți, lălăind către chitară de parcă i-ar fi fost iubită, iar şi iar: „Draga mea, mi-e dor de tine, mi-a fost dor de tine, draga mea. Draga mea, mi-e dor de tine…” între timp, Afrodita, proaspătă şi obraznică, stătea culcată pe canapeaua spălăcită de catifea – fusese oare albastră? – Cu picioarele ei delicate încrucişate la glezne, sprijinite pe brațul înclinat. Avea capul întors către Apolo şi îl privea cu o expresie indescifrabilă. Avea un receptor Bluetooth în ureche, în care vorbea încet: „Trage-mi-o mai tare, iubitule, ce bine e, oh, da”. Era o scenă deosebit de intimă, iar Artemis se simți aproape jenată să o întrerupă. Deşi nu tocmai.

– Cum de v-ați sculat? Întrebă, păşind în

cameră.

Apolo îşi ridică privirea o clipă de la chitară.

– Nici nu m-am culcat, spuse pe un ton inexpresiv. Trebuie să îmi iasă cântecul ăsta. *Mi-e dor de tine, o, mi-e dor de tine, draga mea, mi-a fost dor de tine…*

– Care-i faza? Întrebă Artemis. Aţi băut din vinul lui Dionysos?

– Doar un pic, spuse Apolo.

Artemis văzu sticla goală răsturnată, ascunsă în mare parte de fotoliul pe jumătate prăbuşit.

– Nu-i de mirare că arăţi atât de rău, spuse Artemis.

– Sunt sigur că arăt mai bine decât mă simt, spuse Apolo.

– E puţin probabil, spuse Artemis. Şi tu? O întrebă pe mătuşă-sa. Tu nu te scoli niciodată înainte de prânz.

– Ce bine e, spuse Afrodita. Chiar acolo. Te-ai prins, iubitule!

– Habar n-am de ce s-a sculat, spuse Apolo. A stat aici şi a vorbit la chestia aia toată noaptea. Cred că e plătită mai bine în orele antisociale. Atunci e cea mai mare cerere.

– Păi, în cazul ăsta ar putea să înceapă să contribuie mai mult, spuse Artemis. Casa are nevoie de hidroizolare, iar ea îşi cheltuieşte toţi banii pe sutiene.

Afrodita începu să geamă şi să gâfâie, cu intensitate din ce în ce mai mare, dar la jumătate,

fără măcar vreo pauză, îşi închise telefonul şi spuse cu vocea ei obişnuită:

– Mi-am zis să-ți țin de urât. Nu prea pari în apele tale de când ne-am uitat la emisiunea aia.

Deşi, dacă se găsea vreo picătură de compasiune în ea, se pitea într-un loc greu de pătruns, îşi zise Artemis, urmărind-o pe Afrodita cum se ridică în capul oaselor şi îşi scoate casca din ureche.

– Muritorii din ziua de azi… n-au deloc rezistență, comentă Afrodita. Abia dacă apuci să le iei datele cardului de credit că au şi terminat. Am spus dintotdeauna că ar fi trebuit să punem porcii la conducere.

Artemis începu să îşi facă întinderile pentru încălzirea muşchilor. Era o senzație relativ nouă să se simtă țeapănă şi nu prea meritase să o câştige.

– A, ți-au tăiat copacul, îi spuse lui Apolo, în timp ce îşi ridica şi îşi răsucea genunchiul drept.

– Ce copac?

– Fata aia. Kate. Chipul lui Apolo rămase impasibil. Australianca. Cea pe care ai transformat-o în eucalipt. A fost tăiată. Defrişări de întreținere standard. Se fac în fiecare an.

Apolo ridică din umeri.

– Uitasem de ea, spuse.

Ciupi corzile chitarei, evident grăbit să revină la compoziție.

– Ai pe altcineva în vedere, nu? Spuse Afrodita.

– Nu te priveşte, zise Apolo.

– Eu din asta înțeleg că da, spuse Afrodita.

– Ştii care e cusurul tău, zise Artemis, incontinență sentimentală. Nu se mai termină niciodată. Numai… îşi coborî glasul până la o şoaptă… sex, sex, sex.

Artemis strâmbă din nas fiindcă fusese nevoită să pronunțe cuvântul chiar şi o dată, ca să nu mai spunem de trei ori, ba chiar mai rău, în timp ce făcea fandări sugestive.

– Cel puțin nu trebuie să îmi pierd vremea alergând ca să mă eliberez de frustrarea sexuală, spuse Afrodita.

Artemis nu catadicsi să îi răspundă, îndeletnicindu-se mai degrabă cu nişte întinderi ale brațelor.

– Haide, spuse Afrodita, întorcându-se către Apolo. Cum arată tipa?

– De unde ştii că e o tipă? Întrebă Apolo.

– Am ghicit, spuse Afrodita. Atunci care-i treaba? Te-a refuzat?

– Să nu care cumva să ne pomenim cu ea într-o jardinieră, zise Artemis.

– Nu mai am voie să fac asta datorită vouă, ați uitat? Zise Apolo. Şi nu, nu m-a refuzat. N-a avut ocazia. A dispărut înainte să reuşesc să vorbesc cu ea. Iar acum n-am să o mai văd niciodată.

Apolo chinui corzile chitarei să scoată aceeaşi melodie de jale şi oftă.

– Ei, hai, spuse Afrodita. Ce-i cu atitudinea asta? Sunt sigură că o să apară.

– Am căutat-o peste tot, zise Apolo. Nu ştiu unde poate fi.

– Nici n-ai vorbit cu ea şi eşti în halul ăsta din pricina ei? Zise Artemis. Să fim serioşi! Eşti un zeu în toată firea, poartă-te ca atare. Uguieşti şi boceşti după o muritoare cu care nici măcar n-ai făcut cunoştință! Bei până amorțeşti! Cânți cântecele! Gândeşte-te la demnitatea ta, la răspunderile poziției tale. Eşti o ruşine pentru Olimp. Nu-i de mirare că prefer tovărăşia fiarelor. Şi nu, nu mă refer la asta, adăugă, văzând cum se deschide gura Afroditei, cu un comentariu lasciv ce-i stătea pe limba ei rozalie şi suplă.

– Nu-mi păsă de Olimp, zise Apolo. Nu-mi păsă de nimic. Nu-mi pasă nici dacă n-o să mai răsară vreodată Soarele.

– Of, vino-ți în fire, zise Artemis. E doar o muritoare. O să moară cât ai clipi.

– Lasă bietul băiat în pace, spuse Afrodita cu un rânjet. Nu vezi că-i îndrăgostit?

Artemis îşi dădu ochii peste cap şi părăsi camera. Îşi adună cheile şi deschise uşa de la intrare. Acolo, spre surprinderea ei, stătea o muritoare mică de statură, de vreun metru cincizeci înălțime, blondută, puțin bondocă, cu ochelari. Singurul lucru remarcabil la ea era că stătea în pragul lor. Evident că nu se dusese vorba despre ce li se întâmplă muritorilor care fac asta.

– Te-ai rătăcit? Întrebă Artemis.

Muritoarea se uită la Artemis, apoi îşi coborî

ochii înspre mâinile ei, în care Artemis abia acum văzu că strânge mai multe cartonaşe tipărite. Se uită din nou la Artemis, apoi hotărî că e mai bine să se uite iar la mâinile sale.

– Nu, şopti muritoarea. Abia dacă se auzi mai mult decât o răsuflare. Sunt menajeră. Voiam… voiam… împărțeam fluturaşi.

Artemis smulse unul dintre cartonaşe din mâna tremurândă a muritoarei.

– Poftim, spuse fără să se uite la el. L-ai împărțit. Acum pleacă.

– Ce vrea? Se auzi o voce din spatele lui Artemis.

Artemis se întoarse. Afrodita ieşise din camera de zi, închizând uşa după ea, iar acum stătea rezemată leneş de peretele holului, măsurând-o din ochi pe muritoare cu o sprânceană ridicată într-un arc elegant.

– E menajeră, spuse Artemis.

– N-avem nevoie de menajeră, spuse Afrodita. Să plece.

– Ai auzit ce-a spus, îi zise Artemis muritoarei.

– Artemis face curățenie, continuă Afrodita.

– Ce? Zise Artemis.

– Şi-aşa nu prea are nimic altceva de făcut, zise Afrodita. Nu mai există cerere pentru celelalte aşa-zise calități ale sale.

– Nu fac numai eu curățenie! Spuse Artemis.

– Dacă angajați o menajeră, interveni muritoarea, aceste dispute domestice vor fi date uitării.

Artemis aproape că şi uitase de muritoare. După expresia de pe fața ei, muritoarea era şi mai uimită că vorbise decât Artemis însăşi.

– Te asigur că nu avem deloc nevoie de menajeră, spuse Afrodita.

Muritoarea nu se dădu bătută.

– O bună menajeră, spuse ea, e o investiție indispensabilă pentru o persoană modernă, ocupată cu profesia ei. Îşi drese glasul şi vorbi un pic mai tare: în zilele noastre, timpul este cel mai prețios bun pe care îl aveți, deci de ce să îl risipiți cu sarcini pe care le găsiți plictisitoare sau neplăcute?

– De fapt nu ne lipseşte timpul, spuse Artemis.

Aparent fără măcar să se uite în jos, Afrodita se aplecă în spate şi ridică un şobolan foarte mirat, care cobora scările cu doar o clipă înainte.

– Poftim, Artemis! Zise Afrodita, ridicând de coadă şobolanul care se zbătea Aport!

Azvârli şobolanul pe uşă afară pe lângă micuța muritoare buimăcita Şobolanul săltă în jos pe trepte şi aterizâ pe spate în stradă, unde se redresă şi o şterse.

– Artemis, mărturisi Afrodita e expertă în deratizare.

– Eu ucid de plăcere, spuse Artemis, nu e munca mea.

Muritoarea începu să coboare treptele.

– Ia spune, îi zise Artemis menajerei, înhățând-o

cu vocea, ce părere ai despre şobolani?

Muritoarea stătu locului, înghiți în sec mai tare decât vorbea dar răspunse.

– O casă prost întreținută, spuse ea poate deveni un rai pentru paraziți. O bună menajeră este primul pas către un mediu lipsit de dăunători.

– Dar experiența zise Artemis. Ai experiență?

– E o pierdere de vreme, căscă Afrodita Dacă te avem pe tine, nu ne mai trebuie alt personal de întreținere a locuinței, dragă nepoată.

– Am câştigat ani de experiență făcând curățenie la unele dintre cele mai mari şi mai exclusiviste firme londoneze, spuse muritoarea. Acum doresc să îmi aduc aptitudinile la dumneavoastră acasă.

– Las-o baltă, Artemis, spuse Afrodita. N-o să reuşeşti niciodată să o bagi pe sub nasul lui Zeus şi al Herei. Nu vrei necazuri, nu? Artemis, îi spuse muritoarei, se poartă mereu cuviincios. E supusă din fire.

– Zeus şi Hera nu vor afla niciodată, ripostă Artemis. Atâta vreme cât e în stare să respecte instrucțiunile. Eşti în stare să respecți instrucțiunile, nu?

– Veți vedea că sunt eficientă, ascultătoare şi liniştită… începu muritoarea.

– Păi, nu mă îndoiesc, o întrerupse Artemis. Bine atunci. Cât ceri pe zi?

Muritoarea îi spuse.

– Şi faci şi deratizare?

Chipul muritoarei răspunse la întrebare.

– Dar dacă te plătim atât pe oră? Atunci eşti dispusă să omori pentru noi? Nu e vorba decât de şobolani şi de alte lighioane mititele. Gândaci de bucătărie, muşte. Nu cred că avem veverițe.

– Eu… începu muritoarea.

– Şi va trebui să vii în fiecare zi, spuse Artemis.

– Nu ne permitem, zise Afrodita.

– Ba da, zise Artemis. Vom fi nevoiți să renunțăm să cumpărăm mâncare.

– Dar mie îmi place mâncarea, se mâțâi Afrodita.

– Ghinion, zise Artemis. Nu e o necesitate. Menajera este.

Se întoarse către muritoare.

– Va trebui să respecți nişte reguli, zise ea. O să-ți plastifiez o broşură şi ți-o aduc mâine.

Muritoarea părea cam amețită. Artemis speră că n-o să leşine.

– Eu… spuse iar muritoarea.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumeşti, spuse Artemis.

– Sper că ştii ce faci, zise Afrodita, aduci o mur… o menajeră în casă.

– Mulțumesc pentru contribuție, Afrodita, spuse Artemis, dar te asigur că ştiu exact ce fac. Tu, iubire, o să începi mâine la unsprezece. Iar acum, trebuie să plimb câinii. La revedere.

Apoi coborî cu demnitate pe scări, pe lângă muritoarea care rămăsese cu gura căscată, şi porni în pas de marş pe stradă.

11

Alice tot nu era sigură că acceptase de fapt slujba, dar se pomenise că o face. Nu îi plăceau şobolanii şi, din câte se dovedi, îi plăcea şi mai puțin să îi omoare: ceea ce era ilogic, dar nu mai puțin adevărat. Viața i se preschimba într-o serie de paradoxuri („paradox", ce cuvânt splendid pentru scrabble) şi totul se petrecuse aparent fără consimțământul ei. Câştiga mai mulți bani ca niciodată, îşi dorea cu disperare să îşi dea demisia, şi totuşi un fel de forță magnetică părea să îi tragă picioarele afară din pat dimineața, să o spele, să o îmbrace, să îi dea de mâncare şi să o înfățişeze pe treptele crăpate, acoperite de muşchi, unde aştepta să i se dea drumul înăuntru fără să sune aceasta era una dintre reguli – în vreme ce în fiecare zi se întreba oare de ce. Sentimentele ei în legătură cu această problemă păreau la fel de lipsite de importanță ca şi o piesă de şah. Dar fusese decizia ei. Nu?

Prima zi fusese ciudată şi, de atunci, lucrurile deveniseră şi mai ciudate. La început se crezuse norocoasă când, în chiar prima zi în care îşi căutase de lucru, nu numai că i se oferise o slujbă, dar primise şi un salariu cu mult mai bun decât la agenție. Neil îi propusese să lucreze pe cont propriu: se înfuriase că o dăduseră afară de la agenție şi îi arătase că nu era nevoie să renunțe la un procent din câştiguri când putea la fel de bine

să îşi găsească singură de lucru. Când protestase spunând că îi venea greu să înceapă conversaţii şi să îşi facă reclamă, Neil o antrenase în strategia comunicării şi o ajutase să îşi facă un text ca să se vândă. Era de-a dreptul din cale-afară de drăguţ din partea lui: ştia că are lucruri mult mai bune de făcut seara decât să îşi piardă vremea ajutând-o pe ea. Dar el insistase; pretinsese chiar, în mod absurd, că se simţea vinovat pentru că fusese dată afară.

Simţământul incomod că „norocoasă" nu era tocmai cuvântul potrivit apăruse în clipa în care se dusese la casa respectivă a doua zi şi uşa se deschisese tocmai când ridicase un deget să apese pe soneria zgâriată de alamă.

– Niciodată să nu baţi sau să suni, spuse femeia care îi deschise: Artemis.

Timp de două minute în ziua precedentă, Artemis fusese cea mai frumoasă femeie pe care Alice o văzuse vreodată. Apoi se ivise cealaltă femeie, Afrodita, şi o făcuse pe Artemis să pară relativ urâtă.

– Cum o să intru? Întrebă Alice. Să îmi fac un set de chei?

– Nu, zise Artemis. În niciun caz chei. Fii punctuală! Cineva o să îţi dea drumul.

– Dar dacă plecaţi?

– Nu plecăm niciodată. Apropo, o altă regulă, fără întrebări. Şi nu vorbeşti neîntrebată. Intră, te rog!

Alice o urmă pe Artemis peste prag şi în casă.

– Regula numărul unu, spuse Artemis când intrară. Niciodată să nu te duci la ultimul etaj al casei. Regula numărul doi. Eu am întotdeauna dreptate.

Alice murmură a încuviințare, dar cercetă cu atenție starea în care era casa. Era murdară. Alice se aşteptase la asta; văzuse suficient prin uşa deschisă ca să aibă confirmarea. Dar nu se aşteptase să fie chiar în halul ăsta de murdară. Nu era jeg, ci mai degrabă sedimente. Covorul (presupunea că e covor – nici aspectul şi nici textura nu îi erau de prea mare ajutor să identifice materialul de sub mocirla neagră care îl acoperea), pereții, ferestrele care abia dacă lăsau să se scurgă un firicel de lumină murdară ca printr-o zăpadă groasă şi cenuşie – toate aveau atâtea cruste de murdărie, încât Alice era pe punctul de a sugera să fie chemat un arheolog, deşi asta ar fi presupus ca ea să vorbească, o activitate căreia i se împotrivea atât ea, cât şi Artemis. Şi oricum, una dintre regulile cu R mare ale lui Artemis era *Fără sugestii.*

Cu picioarele lipindu-i-se de podea la fiecare pas, Alice o urmă pe Artemis din încăpere în încăpere, observând mobila stricată, şchioapă, tavanele ascunse de pânzele de păianjen, grinzile ciuruite toate, cămine confortabile pentru cine ştie ce lighioane. În tot acest timp, Artemis citea cu voce tare de pe nu una, ci de pe trei foi plastifiate cu

reguli.

– Regula numărul douăzeci şi nouă. Niciodată să nu deschizi uşa nimănui în niciun fel de împrejurări. Regula numărul treizeci. Trebuie întotdeauna să te îmbraci decent – asta e pentru protecția ta.

Alice nu prea era în stare decât să dea din cap muteşte, deşi Artemis nu se întorcea niciodată să vadă dacă e de acord sau măcar să se asigure că e încă acolo şi nu fugise de tot din casă. Artemis, îşi dădu seama Alice, era genul de persoană ale cărei ordine erau mereu îndeplinite, aşa că nu trebuia niciodată să se îndoiască de această reciprocitate desăvârşită. Alice nu era genul acesta de persoană.

Când ajunseră în bucătărie, Alice era să vomite. Spre lauda ei, Artemis păru măcar puțin ruşinată.

– Ei, da, sunt de acord, spuse, deşi Alice nu îndrăznise să exprime niciun fel de opinie în afară de cea care putea fi citită dintr-o strâmbătură involuntară, că sursa şobolanilor este cel mai probabil aici. Dar sunt sigură că, după ce-o să înlături cea mai mare parte din alimentele pe cale de descompunere, va părea mult mai puțin de speriat. Mergem la etaj?

Alice ar fi trebuit să plece în clipa aceea, dar nu plecase, încercarea de a-şi da seama de ce nu dădu niciun rezultat. Era ca şi cum s-ar fi uitat la ceva ce nu era acolo.

*

În după-amiaza celei de-a treia zi îl întâlnise pe Apolo. Cea mai îngrozitoare parte din obiectele putrezite fuseseră băgate într-o legiune de saci de gunoi cu rezistența crescută, pentru grădinărit, şi încărcați într-un camion trimis cu amabilitate de către departamentul de sănătate şi de mediu (să chemi ajutor din afară era de asemenea împotriva regulilor, dar, din moment ce apelul fusese făcut de la ea de acasă şi nu-i trecuse nimeni pragul, părea să fie un risc acceptabil şi necesar). Aşezase capcane şi otravă lângă toate găurile ca de şvaițer ce formau parcul de şobolani multietajat al casei şi golise capcanele în mai multe rânduri. Stătea în camera de zi, răsucind pânzele de păianjen pe o mătură de parcă ar fi făcut o uriaşă vată de zahăr, când uşa se deschise şi intră el, târând o chitară acustică.

Îl recunoscu imediat din emisiune, dar, cu gândul la instrucțiunile lui Artemis, n-ar fi putut spune nimic nici dacă ar fi vrut. Reacția lui, între timp, fu nici mai mult, nici mai puțin decât bizară. (" Bizar": un alt cuvânt minunat.) Apolo căscă ochii mari. Chitara îi căzu din mână fără să bage de seamă. Îşi ridică mâna şi se pişcă tare şi prelung de braț. Alice nu voia să se uite la el, dar i se păru că ar fi nepoliticos să întoarcă privirea. Se rugă să se caşte pământul şi să o înghită întreagă, dar nu se întâmplă nimic. Însă simți că roşeşte sub

privirile sale scrutătoare. Îşi aminti cum se holbase la ea în timpul programului. Poate că avea ceva la ochi.

– Ce faci aici? Întrebă Apolo într-un târziu.

– M-a angajat Artemis, spuse Alice, repetând ce i se spusese să răspundă dacă e întrebată. Sunt noua menajeră. Dacă ai ceva împotrivă, vorbeşte cu Artemis. Ai voie să mă dai afară, dar numai dacă juri pe sticks că, de acum înainte, o să faci tu curățenie.

Apolo reacționă de parcă tocmai i s-a demonstrat că pământul e făcut din budincă.

– Te-a angajat Artemis. Artemis! Imposibil! De unde te cunoaşte? Nimeni nu te cunoaşte în afară de mine! A ştiut de tine tot timpul?

– Nu, zise Alice. Am venit la uşă.

– Dar nu înțeleg, spuse Apolo. Cum m-ai găsit?

– A, nu, zise Alice. Nu ştiam că locuieşti aici.

Apolo se izbi cu mâna în piept şi rămase cu ea acolo.

– Parcele! Spuse. Nu ne-am înțeles întotdeauna în sfârşit, se pleacă în fața superiorității mele! Cum te cheamă?

Era prima dată că cineva din casă o întreba pe Alice cum o cheamă.

– Alice, zise Alice.

– Alice, repetă Apolo, răsucind cuvântul în gură de parcă l-ar degusta. Alice. Ce nume poetic! Atât de dulce şi totuşi atât de puternic! Zău, e un nume frumos, mai ales dacă stai să te gândeşti că are în

el cuvântul” lice[6]”.

– Mulțumesc, spuse Alice.

– Şi eşti menajera?

– Da spuse Alice.

– Ce chemare nobilă! Se spune că starea de curățenie este vecină cu divinitatea. Nu ți-ai dori să fie aşa?

Lui Alice i se lipi gulerul cămăşii de gâtul transpirat. Voia să şi-l dezlipească – de fapt voia să îl împingă din cale şi să o ia la sănătoasa afară din cameră dar nu putu să se clintească.

– Nu ştiu la ce te referi, zise Alice.

– Fireşte că nu, spuse Apolo. Eşti virtuoasă, nu-i aşa, Alice? Se vede. Virtuoasă…

Ochii îi deveniră visători timp de o clipă, apoi se îndreptară iar asupra ei.

– Ce faci? Spuse. Pune chestia aia jos. Stai jos.

– Nu pot să stau jos, zise Alice. Artemis a spus…

– O, la dracu’ cu Artemis, spuse Apolo. Nu trebuie să asculți niciun cuvânt din ce spune vrăjitoarea aia bătrână. Nu e şefa mea şi nici a altcuiva şi în niciun caz n-ar trebui să fie şefa ta. Te rog frumos să pui mătura aceea jos imediat şi să te aşezi. Ia loc!

Alice tresări, scăpă mătura şi se aşează pe marginea unui fotoliu de lemn cu cocoloaşe de unsoare neagră ce aduceau în mod ciudat cu crema de ghete. Apolo se aşează pe podea, în fața

---

6 Păduchi (in lb. engl. în orig., n.tr.).

ei, neplăcut de aproape. Alice îşi trase uşor picioarele sub scaun.

– Spune-mi ceva, Alice, zise Apolo. Cum ți s-a părut emisiunea mea?

Asta o puse pe Alice într-o postură stânjenitoare. Cel mai mult pe lume ura să mintă şi să jignească şi iat-o, silită în aparență să aleagă una din variante. Cântări o vreme ce să spună.

– Ai avut asistente foarte frumoase, spuse într-un final.

– Nici pe departe aşa frumoase ca tine, zise Apolo.

Alice se trase îndărăt, până când spatele îi ajunse să stea drept şi țeapăn. Şira spinării încerca să i se suie peste spătarul scaunului.

– Nu vreau să mă judeci în funcție de casa asta, spuse Apolo. N-a fost întotdeauna aşa. Odinioară eram… celebri. Încă pe vremea când eram în Grecia. Şi la Roma, în Italia. Toată lumea ştia cine suntem. Oamenii erau altfel pe atunci. Aveau credință. Adulația, faima, era… păi, era venerație, de fapt. Locuiam într-un palat – ce păcat că nu l-ai văzut, Alice! Fântânile, grădinile, nimfele care alunecau grațios prin pădure – eu nu mă uitam după ele, firește. Aveam totul. Totul! Îți poți imagina?

Ochii îi cerşeau un răspuns.

– Sună frumos, spuse Alice.

Satisfăcut, Apolo continuă, cu un timbru mai grav în voce.

– Apoi s-au schimbat vremurile, spuse el. Am devenit demodați, am căzut în dizgrație. Nu îți pot spune detaliile, e mult prea proaspătă rana. Am căzut de foarte sus, Alice. Ne-a durut. Degradarea aceasta din jurul nostru nu reflectă decât durerea dinăuntru. Aşa că programul acela de televiziune a fost ca un balsam. Am recâştigat ceva din ce crezusem pierdut pentru totdeauna Poți să înțelegi asta, Alice?

Alice, ca întotdeauna nu fu în stare să mintă.

– Nu pe de-a-ntregul, zise ea.

– Fireşte că nu, spuse Apolo. Cum ai putea? Copilă nevinovată. Câți ani ai?

– Treizeci şi doi, spuse Alice.

– Treizeci şi doi! Abia te-ai născut, spuse Apolo. Alice, pot să-ți mărturisesc ceva? De-abia ne-am cunoscut şi deja simt o legătură între noi. Conversația asta m-a mişcat mai mult decât pot să spun. Suntem suflete gemene. Simți şi tu, Alice? Simți?

Apolo îi puse mâna pe genunchi. Alice sări de pe scaun şi apucă mătura. O clipă crezură amândoi că o să-l lovească cu ea, şi fură la fel de uluiți de această perspectivă, dar ea nu făcu decât să întindă către el partea cu pânzele de păianjen.

– Păianjeni, spuse ea, când lighioanele cafenii şi țepoase se porniră pe mişunat în acea încâlceală cenuşie. Am uitat. Trebuie să îi arunc afară. Şi apoi e timpul să plec acasă.

Apolo păru lovit de trăsnet. Lui Alice i se păru că

mai are puțin şi-o să plângă şi dintr-odată îi trecu prin minte că s-ar putea să fie beat sau chiar drogat – aşa erau toate vedetele astea de televiziune. Gândul o linişti: nimic din toate astea nu avea legătură cu ea şi, când se va trezi, dacă aşa se zice, va uita tot.

– Te întorci? Întrebă Apolo.

– A, da. Normal că da, spuse Alice. Mă întorc mâine. Vin în fiecare zi.

Pe chipul lui Apolo răsări un zâmbet ca Soarele după o noapte întunecată.

– Atunci nu e nicio grabă, spuse.

Şi Alice începu din nou să se simtă ca pe ace.

12

Duminicile erau zile libere pentru Artemis, dar cu toate acestea alerga pe Heath, mai repede şi pe distanțe mai lungi pentru că nu o încetineau potăile alea molâi. Asta era adevărata putere: forța membrelor sale, freamătul ierbii sub tălpi. Avea nevoie de simțământul acesta. Trecând pe lângă un chioşc de ziare în dimineața aceea, auzise o frântură de ştiri la radio: protestatarii (idioți până la ultimul) încercau să impună interzicerea vânătorii cu arme de foc. Lumea îi aluneca printre degete. Nu avea de gând să piardă şi controlul asupra propriei persoane.

Atmosfera din casă fusese liniştită de la

transmiterea înfiorătorului program de televiziune la care insistase să participe fratele ei geamăn. Se făcuse de râs. Nu era nimic nou în asta. Zeii îşi jucau mereu feste unul altuia; altfel, lumea probabil că s-ar opri în loc pentru că ar fi prea plictisiți să o mai învârtă. Dar Apolo se dăduse în spectacol în public, sub ochii muritorilor (presupunând că se ostenise careva să se uite), fără implicarea cuiva, din câte îşi dădea ea seama, şi era foarte evident că nu fusese în stare să împiedice acest lucru. Artemis se întrebă cât anume trecuse de când avusese o premoniție limpede despre viitor. Odinioară era aproape imposibil să îl faci să-şi țină gura.

Şi totuşi, sibilele păreau să îşi păstreze talentele. Şi nici măcar nu erau zeițe! Urcând în fugă o pantă acoperită cu iarbă, Artemis era să se împiedice de o rădăcină. Fusese o vreme când nici ei nu erau zei. Titanii erau odinioară la cârmă, dar slăbiseră, iar olimpienii le exploataseră slăbiciunea. Fără să vrea, Artemis nu se putu abține să nu îşi imagineze o lume controlată de sibile. Ar fi mult mai roz decât lumea de acum.

Scutură din cap să se lepede de imagine. Soarele strălucea, iar Artemis simțea că începe să transpire. Venea iarăşi primăvara şi în curând Persefona se va întoarce acasă. Se strâmbă. Speră că nu va trebui să doarmă iarăşi cu Persefona în cameră anul acesta. Va discuta cu Atena, să se asigure că îngrămădeşte şi mai multe cărți în

camera lor, ca să fie imposibil să înghesuie o saltea pe podea. Pur şi simplu nu aveau loc cu toții în casa aceea. Din fericire, Persefona îşi scurta din ce în ce mai mult vizitele pe lumea aceasta în trecut, când Zeus o exilase în lumea de dincolo în fiecare iarnă, o obligase să petreacă o oarecare vreme sub pământ La vremea respectivă, nu fusese deloc nevoie să fixeze o limită superioară. În ultima vreme, Persefona începuse să profite de această portiță. Artemis bănuia că nu se întoarce decât când se ceartă cu Hades şi presupunea că, la un moment dat, Persefona nu se va mai întoarce deloc.

Apropiindu-se de casa detestată după alergare, întinzându-şi membrele şi răcorindu-se, Artemis îl zări pe Eros zăbovind pe treapta de sus, îmbrăcat într-un costum elegant, cu părul pieptănat îngrijit. Îi făcu semn cu mâna, iar el îi răspunse. Ea şi cu Eros se înțelegeau mult mai bine în prezent decât înainte – de când descoperise moralitatea, un lucru care le-ar fi prins bine celorlalți frați ai ei.

– Ce faci? Îi strigă, de îndată ce se apropie îndeajuns să o audă.

– Tocmai m-am întors de la biserică, îi strigă Eros. O slujbă frumoasă. Ador solemnitatea Postului Mare.

Artemis încuviință. Uneori se întreba dacă ar fi o bună creştină, deşi nu prea îi venea nici măcar să simuleze adorația față de un muritor – ar fi fost ca şi cum ar venera un melc.

– Ți-ai uitat cheia? Întrebă când se apropie de trepte.

– Nu, recunoscu Eros. Pur şi simplu nu îmi venea să intru. N-ai vrea să facem o plimbare? Să mai amânăm puțin intrarea. E o zi frumoasă.

– Chiar e o zi frumoasă, fii de acord Artemis. OK. De ce nu? Doar n-avem altceva mai bun de făcut.

Eros cobori treptele țopăind şi întoarseră amândoi spatele casei cu o oarecare uşurare, pornind înspre High Street. Adia o briză gingaşă şi plăcută, iar lumina Soarelui se reflecta strălucitoare de pe geamurile clădirilor pe lângă care treceau. Artemis se bucura să vadă că lui Apolo totuşi îi mai reuşeşte ceva.

– Ia zi, spuse Artemis din mers. Ce părere ai de noua menajeră?

Eros îşi puse mâinile în buzunar, îşi întoarse privirea şi începu să fluiere.

– O fată drăguță, nu? Continuă Artemis. Am angajat-o chiar eu, ştii. Sincer vorbind, nu mai puteam să mai trăiesc în jegul ăla nici măcar o clipă. Şi deşi o spun chiar eu, îmbunătățirea e…

Dar surprinse o privire în ochii lui Eros care îi sugera că era mai receptiv la adevăratele ei sentimente decât la minciuna pe care era pe cale să o scornească.

– Îmbunătățirea e cosmetică, spuse ea. Casa e mai curată, dar ce contează asta când încă locuim cu toții în ea?

– Ai dreptate, spuse Eros. Se străduieşte cât

poate, dar e nevoie de mai mult decât de şervețele antibacteriene ca să curețe putregaiul de acolo. Totuşi, e mai rezistentă decât am crezut.

– La ce te referi? Întrebă Artemis.

– A, zise Eros. Mai nimic. Doar… nimic.

Traversă, iar ea îl urmă, alăturându-i-se din nou când ajunseră pe trotuarul celălalt. Merseră în tăcere o vreme. Erau câini peste tot, în lesă, iar Artemis încercă să le întâlnească privirea, sperând să descopere vreo scânteie lupească, vreun semn că îşi cunoşteau moştenirea, dar erau toți la fel – graşi, leneşi şi proşti. N-avea rost. Oricum, niciun câine adevărat nu s-ar lăsa legat de un om.

– Ce păcat că nu l-am cunoscut când am avut ocazia, spuse Eros.

– Pe cine?

– Pe Iisus.

– La asta te gândeai?

– Tu la ce te gândeai?

– La câini.

Eros râse.

– Păi, fiecare cu ale lui.

– Sau ale ei.

Eros dădu din cap.

– Sau ale ei, spuse. Mă întreb… cum era? Semăna oare cu ce se spune despre el în Biblie? Sau a fost oare totul inventat mai târziu? Adică, evident că nu S-a întors din morți, nu prea se întoarce nimeni şi am fi aflat…

– Dacă nu cumva l-a scos pe şest vreunul dintre

noi.

– Sau a găsit singur drumul înapoi.

– Nu. Atunci ar fi fost doar un strigoi, ca toți ceilalți.

– Deci dacă n-a făcut asta, atunci oare şi restul a fost inventat? Mi-aş fi dorit să îl cunosc. Ce pierdere! Când mă gândesc, eram doar la o aruncătură de băț, la Roma, ne distram, făceam orgii…

– Nu toți făceau orgii.

– Şi în tot timpul acela El era chiar acolo, ducându-Şi viața incredibilă…

– Sau nu.

– … Care urma să aibă un impact atât de mare asupra restului lumii – până şi asupra noastră. Iar noi habar n-aveam.

– E acolo jos, spuse Artemis, în lumea de dincolo, cu ceilalți. Probabil că stă ascuns, dacă stai să te gândeşti. Gândeşte-te câți clienți nemulțumiți are.

– Nu e vina Lui, spuse Eros. Oricum n-a vrut niciodată să fie zeu. De asta face o treabă mult mai buna decât noi, ceilalți.

Acum erau pe High Street şi era cea mai mare aglomerație de la Crăciun încoace. Muritorii se părea că încă mai adoră Soarele şi se revărsau din cutiile lor să îl întâmpine de îndată ce le făcea cu ochiul. Rătăceau fără scop, vorbind şi râzând – între ei sau singuri, la telefon – abandonând mersul cu capetele plecate pe care îl adoptau pe

timp de iarnă, când făceau paşi mari, cu un țel anume, înfruntând vântul şi ploaia. Iar magazinele erau pline, cu uşile deschise, primitoare, în vreme ce muritorii dinăuntru îşi aduceau prinosul celuilalt mare obiect al venerației lor – banii. Nu e de mirare că Hermes avea mereu de lucru. Fusese o vreme când să fii zeul banilor era un post neînsemnat, pe care nu îl voia nimeni. În ultima vreme nu mai pridídea să facă față cererii.

– Şi nu e doar vorba de Iisus. Dacă stai să te gândeşti la toată drojdia pe care a produs-o mortalitatea…

Făcu un gest larg cu brațul, cuprinzând scena din fața lor, şi oftă.

– Şi apoi sunt cei foarte puțini cu adevărat mari – şi am ratat atât de mulți dintre ei. Numai în domeniul meu – îți vine să crezi că nu l-am cunoscut niciodată pe Casanova?

– Vrei să spui că s-a descurcat de unul singur? Se cutremură Artemis.

– Avea un talent natural. Şi Byron. Apolo încerca mereu să mă prezinte, iar eu eram mereu prea ocupat. Până să mă dumiresc, murise. Mor cu toții mult prea repede. Nu mă pot nicicum obişnui. S-au dus cât ai clipi. Întotdeauna crezi că mai e timp, dar nu e niciodată.

– Ai putea să le faci o vizită, spuse Artemis. Dacă o rogi pe Persefona, te-ar putea duce acolo.

– Tu ai fost vreodată? Întrebă Eros.

– Nu, zise Artemis. Brusc i se făcu frig. Dar tu?

Eros scutura din cap.

– Mă întreb… zise. Mă întreb cum ar fi să fii mort.

Artemis se opri din mers. Avu o senzație necunoscută în piept – o strânsoare şi un fel de fior, şi mai jos, un nod în stomac. Simți înțepături aproape dureroase în mâini şi în picioare şi o cuprinse amețeala. După câteva clipe, recunoscu senzația ca fiind începutul panicii.

– Nu te gândeşti niciodată la asta? Zise Eros.

– Niciodată, spuse Artemis. Ce rost ar avea?

– S-ar putea întâmpla, spuse Eros.

– Nu, spuse Artemis.

– Ba da.

Eros o conduse la vitrina unui magazin, unde poza un manechin slăbănog de plastic, cu membrele tari şi netede ca oasele uscate la Soare, cu şoldul proeminent ca un proiectil, într-o fustă cu franjuri de cinci centimetri, dresuri de plasă albastre şi o cămaşă transparentă, descheiată ca să arate materialul lucios, plăcut la pipăit, al sutienului de dantelă de dedesubt Nu se obosi să comenteze.

– Eu tot mai sper, spuse Artemis.

– Dar dacă n-ai mai spera? Atunci ce-ar fi?

– Tu n-ai nicio problema, spuse Artemis, luând-o la vale şi îndepărtându-se de el. Oamenii încă se mai îndrăgostesc. Încă mai ai ceva pentru care să trăieşti.

– Nu sunt atât de sigur, spuse Eros, ajungând-o din urmă. Nu cred că oamenilor le mai pasă chiar atât de mult de dragoste dragostea adevărată, cea complicată. Le place romantismul şi sexul – scuze – şi când se termină astea, totul începe să semene prea mult cu răspunderea şi atunci abandonează.

– Aşadar, ce spui?

– Spun că nu mai au nevoie de noi. Nu ne mai vor. Uită de noi.

– Asta ştiam şi eu.

– Şi nici puterile noastre nu vor ține la nesfârşit…

– Trebuie să stau jos, spuse Artemis.

– Scuze, zise Eros. Ce zici de banca asta? Putem adulmeca rulota cu clătite de aici.

Eros o prinse de braț şi o ajută să se aşeze. Artemis inspiră adânc şi, după câteva clipe, începu să se desfete cu mirosul untului dat în clocot şi al zahărului topit. Se întrebă ce gust ar avea, cum le-ar simți în gură, alunecând pe gât. Oare chiar i-ar face rău să încerce?

– Poate, spuse Eros, n-ar fi atât de rău.

– Să mănânci? Întrebă Artemis.

– Să mori.

– Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

– Ascultă, totuşi. Imaginează-ți. Pacea. Să fii altundeva. Departe de toate astea. Fără să trebuiască să răspunzi de nimic.

– Dar tu eşti cel care e mereu responsabil pentru ceva în plus, ca să te distrezi.

– Asta nu înseamnă că nu obosesc.

– Nu-mi pot imagina cum e să nu mai răspunzi de nimic, spuse Artemis, să nu mai fii la cârmă. Asta am făcut dintotdeauna. Şi tu la fel. Nu-mi spune că ți-ai dori să mori.

Eros îşi miji ochii şi se uită în susul străzii, în lumina Soarelui, câteva clipe, fără să răspundă.

– Dacă ai şti că n-ai decât o sută de ani de trăit, spuse până la urmă, ce ai face cu timpul care ți-a rămas?

Pe stradă în fața lor, o maşină se ciocni de alta, iar cei doi şoferi se dădură jos şi începură să zbiere unul la altul, în vreme ce toate maşinile din spatele lor claxonau, fără să grăbească deloc lucrurile, dar făcând aşteptarea mult mai puțin plăcută pentru toți cei implicați.

– M-aş muta de acasă, spuse Artemis.

13

La două săptămâni după ce Alice îşi începuse noua slujbă, Neil o scoase în oraş să sărbătorească la o ceaşcă de ceai. Alese o cafenea intimă care spera să îi placă, mică şi cu tavanul jos, cu geamurile aburite de la ceainic, destul de liniştită încât să nu se simtă zăpăcită, dar destul de gălăgioasă ca să nu se simtă stânjenită că i se aude vocea la masa vecină. Ajunse devreme, alese un loc în spate, ca Alice să nu fie expusă privirilor,

comandă o cafea şi se instală cu rebusul din *Telegraph* ca să o aştepte.

Nu îşi dădu seama cât timp trecuse şi era absorbit de o anagramă deosebit de complicată când salutul ei dulce îi făcu inima să-i tresalte în piept. Sări în picioare să o întâmpine şi aproape îşi răsturnă cafeaua când se aplecă peste masă să o sărute la cinci milimetri distanță de obraz.

– Ce faci? Întrebă. Ai găsit uşor? Sper că n-a trebuit să mergi prea mult.

– A, nu, a fost uşor, spuse Alice, aşezându-se pe scaunul din fața lui şi dându-şi jos fesul. Crustacee.

– Poftim?

– Cer cu stea? Crustacee.

Arătă către anagrama lui.

– Aşa e, spuse Neil.

– Probabil că e mai uşor cu susul în jos.

– Ce vrei să bei? Întrebă Neil. Vrei o prăjitură?

– Nu ştiu, zise Alice. Tu îți iei?

– Am putea să o împărțim, propuse Neil.

– Oo, zise Alice. Avea părul legat la spate şi Neil observă că atunci când roşeşte, culoarea i se întinde pe gât până la urechi. Ar fi minunat, spuse ea.

Veni chelnerița şi Neil comandă o ceaşcă de ceai pentru Alice şi o felie de tartă cu brânză şi două lingurițe.

– Cum merge slujba? Întrebă Neil.

– A, bine, spuse Alice.

– Cum sunt cei de-ai casei? Întrebă Neil. Se poartă frumos cu tine?

Alice ezită.

– Nu ştiu, spuse.

– Cum adică nu ştii?

– E greu de spus. Sunt sigură că se străduiesc să fie drăguți, în felul lor.

– Cum adică? Întrebă Neil.

– Păi, la unii oameni e uşor să îți dai seama când se poartă frumos, spuse Alice. Ca tine, Neil. Tu eşti drăguț tot timpul. Tu te gândeşti la oameni şi la ce le-ar plăcea şi apoi te porți ca atare, şi e drăguț. Adică, nu vreau să crezi că… spun doar că… aşa mi se pare mie…

Alice brusc păru mult mai interesată să examineze o mică arsură în fața de masă de creton decât să se uite la el.

– Iar ei? O îndemnă Neil.

– Sunt sigură că nu o fac intenționat, spuse Alice, dar nu prea, ăă, bagă în seamă alte persoane, aşa cum face majoritatea oamenilor. Aşa că atunci când sunt drăguți, e oarecum din întâmplare.

– Nu prea sună grozav, zise Neil.

– A, nu, spuse Alice. Sunt de treaba, de fapt Nu vreau să fiu răutăcioasă…

Alice se opri din vorbit când sosi chelnerița cu ceaiul şi cu prăjitura. Când chelnerița se îndepărtă, continuă.

– Cred că fac şi ei ce pot, conchise.

– Păi, nu mi-ai spus foarte multe despre ei, spuse Neil. Cine locuieşte acolo? E o familie? Mai multe persoane care împart o locuință?

Alice ezită din nou.

– Nu prea am voie să vorbesc despre asta, spuse ea.

– Cum adică? Întrebă Neil.

– Nu pot să-ți spun.

– De ce nu? Întrebă Neil.

– Nu ştiu. Nu am voie să spun de ce nu am voie să spun.

– Nu-mi poți spune nimic?

– Nu. Nimic.

– Dar n-o să ştie nimeni, spuse Neil.

– Nu vreau să am necazuri, spuse Alice, întorcând privirea.

– Îmi pare rău, zise Neil. Nu trebuie să îmi spui nimic. Nu mă priveşte. Sunt sigur că oricum nu m-ar interesa cine ştie ce.

Alice nu răspunse.

– Nu că nu te-aş găsi interesantă, spuse Neil. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun… că nu e treaba mea.

Tot niciun răspuns. Neil îşi dori să nu fi deschis subiectul. Speră că n-o să plece.

– Hai să o lăsăm baltă, spuse. Te rog! Îmi pare rău că am adus vorba. Hai mai bine să jucăm o partidă de scrabble. Am Palm Pilotul. Am putea să terminăm jocul pe care l-am jucat în ziua emisiunii. L-am salvat.

Spre deznădejdea lui, sugestia aceasta păru să o supere pe Alice şi mai mult, care se fâstâci pe scaun, roşie la față. Fireşte: n-ar fi trebuit să amintească de ziua respectivă, de ziua în care o dăduseră afară din pricina lui.

– Îmi pare rău… începu Neil.

– Apolo locuieşte acolo, lăsă Alice să-i scape.

– Ce? Zise Neil. Apolo? Apolo de la emisiune? Unde?

Îşi miji privirea prin încăpere, apoi înspre stradă, mai, mai aşteptându-se să îl vadă plimbându-se agale pe trotuar, cu corpul său perfect şi fața sa perfectă şi părul său al dracului de perfect.

– În casă, spuse Alice. Casa în care lucrez. N-am voie să spun nimic, dar mă simțeam ca şi cum aş fi mințit dacă nu spuneam nimic.

– Faci curat în casa lui Apolo? Lucrezi pentru Apolo?

– Locuieşte multă lume acolo, spuse Alice. E unul dintre ei.

– Lucrezi pentru Apolo, repetă Neil.

– De ce? Zise Alice. Ce s-a întâmplat?

– Doar că nu mi s-a părut că ar fi foarte, ştii tu, cinstit.

– E munca lui, zise Alice.

– Chiar şi aşa, spuse Neil. Îl trădează ca persoană.

– Dar am crezut că îți plac chestiile de genul ăsta. Programul, adică.

– Normal că da. Atât doar că, păi, mi s-a părut

că e mai necinstit decât majoritatea prezentatorilor pe care i-am văzut. E alunecos. Şi arogant. Şi mi-ar plăcea să nu lucrezi pentru cineva de genul ăsta.

– E frumos din partea ta că îți faci griji, Neil, spuse Alice, dar n-ai de ce să îți faci probleme, îți promit. De fapt, e un dulce şi cu mine s-a purtat tot timpul foarte frumos.

– Parcă ai spus că niciunul dintre ei nu se poartă frumos.

– El se poartă cel mai frumos.

– Eşti prea naivă, spuse Neil. Trebuie să vezi dincolo de fațadă.

– Cred că e doar neînțeles, spuse Alice. Sunt sigură că ți-ar plăcea de el dacă l-ai cunoaşte.

– Sunt sigur că nu, spuse Neil. Cine mai stă acolo cu el? Nevastă-sa? Copiii?

– Chiar nu pot să-ți spun, zise Alice.

– Acum că mi-ai spus că locuieşte acolo, poți să-mi spui şi cu cine.

Alice scutură din cap.

– Spune-mi dacă e căsătorit măcar.

– Nu cred că e căsătorit, spuse Alice. Îmi pare rău. Nu mai pot spune nimic altceva. N-ar fi trebuit să spun nimic. Hai să jucăm jocul.

Neil îşi scoase Palm Pilotul şi deschise un joc nou, dar nu vedea în fața ochilor decât chipul încrezut al lui Apolo şi nu auzea decât vocea lui Alice: „De fapt, e un dulce. El e cel mai drăguț. Cred că e doar neînțeles”. Nu uitase cum o privise

Apolo pe Alice în ziua respectivă la studio şi nu îi plăcea deloc cum evoluaseră lucrurile.

Nici Alice nu se putea concentra la joc. Avea atâtea pe care voia să i le spună lui Neil şi nu putea. Apolo, de pildă. Înțelegea de ce nu îi place lui Neil de el – Neil era mult mai deştept decât ea din anumite puncte de vedere şi ştia de ce e rău să te prefaci prezicător, deşi nu prea vedea nimic rău în a înveseli nişte bătrânele care nu prea mai au multe bucurii în viață. Dar văzuse o față cu totul diferită a lui Apolo după acea primă întâlnire ciudată. Se ținea scai după ea prin casă când făcea curățenie şi îi povestea despre el însuşi, sau uneori îi cânta cântece (care erau chiar foarte bune), pe care le compusese la chitară. La început, e adevărat, i se păruse profund deconcertant, şi se gândise cum să reacționeze. Dar faptul că ea tăcea mâlc nu părea să îl deranjeze pe Apolo, o dădea înainte netulburat. Era chiar adorabil din partea lui că îi ținea companie. Era aproape ca şi cum ar fi ascultat radioul. Şi, după o vreme, începu să suspecteze că Apolo – care era un bărbat atât de chipeş, de talentat şi de succes – era de fapt foarte singur, şi îi cădea şi ei bine să îi țină companie, deşi nu ştia niciodată ce să îi spună.

I-ar fi plăcut să le ceară opinia lui Neil şi despre Afrodita, dacă ar fi putut. Nu prea o înțelegea pe Afrodita. Când făcea curățenie, lui Alice îi plăcea să fie discretă şi să respecte intimitatea clienților ei, dar oamenii din casa asta nu prea păreau să

aibă conceptul de intimitate, aşa că uneori Alice vedea prea multe. Vedea mai ales prea mult din Afrodita, care putea fi deseori găsită plimbându-se goală sau purtând nişte conversaţii deosebit de neplăcute la telefonul mobil. Şi chiar şi după numai două săptămâni deveni evident pentru Alice că Afrodita se culcă cu toţi bărbaţii care locuiesc în casa respectivă şi, deşi era de înţeles, având în vedere cât de frumoasă era, Alice, care se străduia din greu să nu-i judece pe ceilalţi, găsea acest lucru dezgustător.

Însă cel mai neliniştitor lucru în legătură cu Afrodita fusese reacţia ei când dăduse pentru prima dată peste Apolo care vorbea cu Alice (adică Apolo vorbea şi Alice asculta). Rămăsese foarte tăcută şi nemişcată, cercetându-i intens ca şi cum ar fi descoperit două animale rare, dar sperioase, în pădure, iar apoi începuse brusc să ţipe şi să zbiere incoerent, să lovească cu picioarele şi cu pumnii şi să spargă obiecte. Alice izbucnise în plâns, iar Apolo, care nu reacţionase deloc la ieşirea Afroditei, tresărise de parcă fusese trezit din somn şi se grăbise să o îmbrăţişeze, ceea ce o făcu să se simtă şi mai rău, aşa că fugise şi se încuiase în baie şi refuzase să iasă până nu venise Artemis să îi spună că e interzis să se încuie în baie. Dar data următoare când o văzuse de una singură, Afrodita fusese calmă şi amabilă şi se purtase ca şi cum nu se întâmplase nimic, iar Alice aproape că avusese impresia că visase, numai că,

din când în când, o surprindea pe Afrodita că se uită la ea cu vitriol în ochi, mai ales când vorbea cu Apolo. Nu era cu putință ca Afrodita să fie geloasă pe interesul pe care i-l arăta Apolo; Alice nu era nici pe departe o posibilă amantă pentru un astfel de bărbat. Aşa că trebuie să fi fost vorba de o tulburare de personalitate a Afroditei, şi se cuvenea să aibă gânduri miloase față de ea, dar asta nu îi uşura deloc munca în casă, iar Alice se simțea puțin vinovată, şi i-ar fi plăcut mai mult decât orice să audă sfatul lui Neil cu privire la ce ar trebui să facă, dar nu i-l putea cere.

Deci erau Apolo şi Afrodita, şi Artemis – care era mai strictă decât şefii cu care fusese obişnuită Alice – şi Eros, şi Hermes, care o priveau cu atâta curiozitate încât o făceau să se simtă inconfortabil, şi Ares, care o indispunea mereu, nu ştia de ce, şi Hefaistos, care era atât de urât, încât îi venea să vomite de fiecare dată când îl vedea, ceea ce o făcea să se simtă persoana cea mai nemiloasă şi mai superficială de pe lume, şi atunci îşi dorea mereu să îi spună lucruri drăguțe ca să nu îşi dea seama la ce se gândeşte, şi nu putea, pentru că el nu i se adresa niciodată, şi Dionysos, care o speria pentru că era mereu beat, şi celelalte două femei, Atena şi Demeter, care o ignorau atât de tare, încât aproape că era ca şi cum ar fi băgat-o în seamă – toate aceste persoane care erau atât de năucitoare şi despre care nu putea vorbi. Încercă să nu îi judece: la urma urmei, erau greci şi toate familiile

aveau ciudățeniile lor. Era sigură că cei din afară ar considera şi familia ei la fel de ciudată: părinții ei mâncau deseori cereale după-masa şi uneori vorbeau franceză câte o zi întreagă, doar ca să exerseze. Şi totuşi, familia asta avea ceva ce o împovăra, şi, cum nu i se permitea să găsească nicio cale să îi dea afară, erau ca un zid înăuntrul ei. Iar Neil era de partea cealaltă.

Se uită la el peste masa din cafenea exact când se uita şi el la ea, şi i se păru că vede un început de bănuială în ochii lui. Şi, tocmai când dădu să îi povestească despre familie – dă-le-ncolo de reguli – cuvintele părură să îi moară pe limbă, iar tocmai când hotărî că luni avea să îşi dea demisia, înțelese că va rămâne acolo cât timp vor vrea ei.

14

– Aşadar, ce ziceți?

Colțurile gurii agentului imobiliar erau îndreptate în sus, aşa că Artemis presupuse că zâmbeşte, dar nu înțelegea ce motiv avea să zâmbească.

– Asta-i tot? Întrebă ea.

– Nu, nu, evident că nu.

Colțurile gurii agentului imobiliar se traseră iarăşi în sus şi îşi îndreptă cravata. Artemis remarcă o dungă de fond de ten bej-piersică formându-i o pată circulară în jurul gulerului de

la cămaşă.

– Mai e şi camera de baie. Pe care v-am arătat-o deja.

– Aceea era o cameră? Zise Artemis.

Când agentul imobiliar descuiase grilajul care proteja uşa de la intrare – ca să apere locatarul apartamentului, se întrebă Artemis, sau pe ceilalți locatari ai blocului înghesuit şi prost izolat? – Şi forță uşa, mai decupând puțin din semiluna neagră care zgâria linoleumul cojit, cu model „tradițional" (după spusele agentului), se buluciseră drept într-un hol care se lăuda – era oare normal pentru muritori? – Cu un veceu cu cruste de piatră şi un duş mucegăit care picura.

– Considerați-l mai degrabă un atrium, sugeră agentul imobiliar.

Artemis trase deoparte perdeaua spălăcită cu flori de la singura fereastră crăpată. Jos în parcare, se uită la un grup de şcolari care loveau cu piciorul un copilaş mai mic care zăcea cu genunchii la gură pe pământ în fața lor, apărându-şi capul cu mâinile. Lăsă să cadă perdeaua.

– Apartamentul are curte interioară?

– Este… ăă… curtea comună, spuse agentul imobiliar.

Drept răspuns la expresia interesată de pe fața lui Artemis, arătă înspre geam.

– A, zise Artemis.

Se mai uită o dată în spatele perdelei. Unul dintre copii se desprinsese de grup şi filma acum

desfăşurarea evenimentelor cu telefonul mobil.

– Dar animale? Întrebă Artemis. Am voie să țin un câine?

Agentul imobiliar aruncă o privire în jur prin cameră. Nu era decât o fâşie minusculă de podea între patul de o persoană, dulapul cu lacul ciobit ce sta pe trei picioare, chiuveta de inox şi raftul aproape drept care susținea cuptorul cu microunde şi plita electrică.

– Animalele de companie, mărturisi, sunt interzise prin contract. Stricăciunile pe care le pot produce… reduc valoarea proprietății. Deşi, adăugă cu un optimism care îi dezicea moartea din ochi, sunt sigur că ați putea avea un caras auriu fără nicio împotrivire. Sau un papagal. Numai să îl țineți în colivie.

– De fapt, chiar caut un loc în care să pot ține un câine, spuse Artemis. Un câine mare. Un loc cu o grădină în care să poată alerga?

Colțurile gurii agentului imobiliar se lăsară în jos.

– Eu, ăă, spuse. Mă tem că s-ar putea să fie… la suma pe care sunteți dispusă să o dați pe chirie… în afară de cazul în care ați putea să mai adăugați puțin… aş descrie situația drept…

– Dificilă? Zise Artemis.

– Imposibilă.

Când ajunse acasă, Artemis nu putu să dea ochii cu casa, locul care îi era sortit să îi fie cămin, aşa că ieşi drept în grădină. Afară, dădu de Demeter,

care, în calitatea ei de zeiță a pământului şi fertilității, avea în mod firesc grijă de plante. Cu o pălărie cu boruri largi şi mănuşi de grădinărit, cu o săpăligă şi o greblă mică în mână, examina tufele şi florile din răsaduri ce mărgineau peticul nesatisfăcător de peluză.

Neluând-o în seamă, Artemis se întinse pe iarbă şi închise ochii. Era prea frig, de fapt, ca să stai afară, dar în acest moment era singurul lucru de care era în stare. Vârfurile ascuțite ale firelor de iarbă o înțepau pe față ca nişte ace mici. Inspiră. Pământul avea un miros rece şi metalic, razele Soarelui erau încă prea slabe pentru a-l îndulci. Iarba, însă, mirosea proaspăt, umed, şi strălucitor. Pământul îi ținea trupul. Nu e chiar aşa de rău aici, încercă să-şi spună. Nu-i chiar aşa de rău. Din casă, însă, se auzeau strigăte, Afrodita şi Eros se certau, ceea ce părea să se întâmple din ce în ce mai des în ultima vreme. Afrodita zbieră. Eros mârâi defensiv. Apoi, ca la un semn, zgomot de cioburi. Artemis încercă, fără succes, să ignore scandalul, dar nu reuşi. O copleşi un val de nefericire. Nu părea să poată să se mute de una singura prea curând. Nu putea scăpa de niciunul dintre ei. Poate că ar putea să ridice un cort şi să stea afară.

Brusc, Artemis auzi țipete de mult mai aproape. Deschise ochii şi sări în picioare într-o fracțiune de secundă. Se uită în jur să vadă cine e atacat, şi dacă trebuia să ia apărarea cuiva sau să sară şi ea

la bătaie. Era Demeter. Stătea în capătul grădinii, unde o separa un zid de cărămizi galbene de curtea vecină. Stătea cu spatele la Artemis şi, după țipăt, izbucnise în suspine seci, cu sughițuri, cu umerii scuturându-i-se ca în spasmele unei pisici care vomită. Artemis fugi la ea.

– Ce s-a întâmplat? Ce se petrece? Ți-e…

Artemis nu putu să termine – ți-e rău, te-ai rănit – sugestiile erau terifiante, imposibile.

– A murit, spuse Demeter cu un glas gâtuit, întorcându-se. Chiar a murit.

Întinse mâinile – îşi scosese mânuşile de grădinărit, iar Artemis fu izbită să-i vadă mâinile noduroase, îmbătrânite. Avea în mână rămăşițele uscate, fărâmicioase, ale unei plante cățărătoare.

– Clematita, o recunoscu Artemis.

– N-am putut s-o țin în viață. N-am putut s-o salvez.

– Dar…

– Asta fac eu. Dau viață. Dacă nu pot face asta…

– Poate că muritorul de pe partea cealaltă a zidului a turnat otravă de buruieni peste ea. Ne-a urât dintotdeauna.

– Îmi albeşte părul, spuse Demeter.

– Hai înăuntru, spuse Artemis. O să fie bine. Hai înăuntru. Luă clematita uscată din mâinile Demetrei şi o aruncă pe jos, apoi îi puse brațul pe după umeri şi o conduse în casă.

– Mor, suspină Demeter. Mor.

Spre surprinderea ei, Artemis simți o oarecare

invidie.

15

Lui Neil nu-i fii greu să găsească casa. Alice îi spusese unde lucrează când se angajase – numai în ultima vreme devenise atât de secretoasă. În timp ce se apropia de ea pe stradă, nu avu nevoie să se uite la numerele caselor ca să îşi dea imediat seama care era. Alice îi spusese ce dărăpănată era, dar era mai rău decât îşi imaginase. Pur şi simplu se prăbuşea, iar fără reparaţii de urgenţă, se îndoia că va rezista mai mult de câţiva ani. Se simţi şocat şi afectat de faptul că o asemenea clădire frumoasă e lăsată în paragină în asemenea hal. Nu mai departe de săptămâna trecută mai resimţise un sentiment asemănător, la vederea unei fotografii recente a lui Brigitte Bardot. Aşa că urcă ţanţoş, pătruns de indignare, treptele crăpate şi inegale, ridică ciocănaşul greu, lucitor – era treaba lui Alice să îl lustruiască, fără îndoială – şi îl izbi cu putere, făcând să îi răsune reverberaţiile sonore în întreaga casă. Fu sincer surprins că nu s-a prăbuşit pragul de sus sub puterea loviturii.

După câteva clipe, auzi paşi apropiindu-se, apoi uşa se deschise scârţâind pe jumătate. Deschise gura să se prezinte, poate chiar să îşi ofere serviciile de inginer, dar legătura dintre creier şi limbă păru să-i fi fost retezată la fel de curat ca şi

cum cineva s-ar fi pus pe treabă cu un cuțit. În prag, în fața lui, stătea cea mai frumoasă femeie, nu numai pe care o văzuse vreodată, ci şi pe care ar fi fost în stare să şi-o imagineze. Odată, cu ani în urmă, se întorsese de la şcoală înlăcrimat pentru că Marissa Mackendrick refuzase să îl sărute, zicând – şi îşi amintea cu precizie, de fapt, retrăia adesea momentul – că nu s-ar atinge niciodată de un asemenea tocilar pocit, scârbos, bubos şi schilod, nici dacă de asta ar depinde supraviețuirea speciei. Mama lui îl îmbrățişase – şi probabil că fusese distrus, pentru că o lăsase – şi i-a spus nu numai că domnişorica Mackendrick era o vacă încrezută la fel ca şi părinții ei, ci şi că nimeni nu e perfect, că Marissa probabil că îşi detesta în taină picioarele, urechile sau burta şi că într-o zi, când gravitația îşi va fi făcut efectul şi bărbatu-său o va fi părăsit pentru una mai frumuşică şi mai tânără, îşi va da seama că frumusețea e doar de suprafață şi că nu ar fi trebuit niciodată să îi vorbească astfel. Halal consolare la vremea respectivă, şi bănuise chiar şi atunci că maică-sa se înşală sau minte, iar acum iată dovada, stând în prag în fața lui: femeia aceasta era perfectă, în niciun caz nu putea să-şi deteste vreo parte a corpului, poate cu excepția priveliştii din fața ochilor în clipa aceasta, şi de fapt frumusețea nu e numai „de suprafață”, uneori este totul, absolut tot.

– Cară-te, spuse apariția, cu o iminență

distrugătoare.

– Eu… spuse Neil. Bună ziua. Eu. Ăă. Bună ziua. Alice e? Ăă.

– Alice? Întrebă apariția.

Chipul îi era piatră cioplită.

– Sunt un prieten de-al lui Alice, reuşi să spună Neil. Menajera dumneavoastră.

Femeia îl cântări din priviri, de parcă ar fi încercat să îi calculeze greutatea exactă.

– Ce fel de prieten? Întrebă ea.

– Un prieten apropiat, spuse Neil. E cea mai bună prietenă a mea.

– Eşti îndrăgostit de ea?

– Poftim?

– Eşti îndrăgostit de ea?

Această făptură avea ceva ce îl făcu pe Neil să dea răspunsul pe care nu i l-ar fi dat nimănui, şi cu atât mai puțin lui însuşi.

– Da, spuse el.

Parcă ar fi rostit o formulă magică. Precum norii care se risipesc după furtună ca să dea la iveală chipul binecuvântat al Soarelui, femeia afişă un zâmbet, zâmbetul zâmbetelor, iar chipul lui Neil se schimonosi într-un rânjet care se voia reciproc făcându-i, după cum bine ştia, să pară un cretin de nedescris, dar n-avea ce face. Dar, aparent nescârbită de imbecilitatea lui, frumusețea deschise uşa de tot, cu un gest mărinimos de bun venit.

– Intră, intră! Eu sunt Afrodita. Ce plăcere să te

cunosc! Orice prieten al drăguței de Alice e şi prietenul meu.

Neil păşi peste prag în casă. Încercă să şi-o imagineze pe Alice şi pe această Afrodita drept prietene, dar nu reuşi. Afrodita, trebui să recunoască, era mai frumoasă. Dar Alice avea mai multă clasă.

– De obicei, şopti Afrodita ca pe scenă în timp ce îl conducea prin holul de la intrare, nu lăsăm niciun străin să intre în casă. Ne place să ne păstrăm intimitatea. Dar tu nu eşti în niciun caz un străin, nu-i aşa? Practic, faci parte din familie. Stai să o găsesc pe Alice. Trebuie să fie pe undeva cu Apolo.

Neil o urmă pe Afrodita în sus pe scări, încercând să îşi ia ochii de pe bucile ei ce săltau în fața lui, ca două ouă fierte care dansează tango. Îl cuprinse treptat sentimentul că vizita aceasta neaşteptată nu era tocmai o idee bună.

Până în clipa în care ajunsese aici, raționamentul său îi păruse infailibil. Era ceva în neregulă cu Alice. Asta era clar – îi era deosebit de clar când încerca să lucreze, când încerca să se uite la televizor, când încerca să citească şi când încerca să doarmă, când încerca să aibă o conversație cu oricine altcineva în afară de Alice sau când încerca să aibă o conversație cu Alice. Şi totul începuse de când venise ea să lucreze aici. Habar n-avea care era problema, dar ştia că exista o problemă, şi venise aici să o descopere. Ce-ar

putea fi de fapt această problemă – sau, mai rău, cine – şi cum Dumnezeu avea să o rezolve erau întrebări care numai acum îi veneau în minte, pe când urca scările în urma feselor desăvârşite ale Afroditei.

– Ştii ceva, spuse Afrodita, scuturându-şi părul mătăsos şi privindu-l ispititor peste umăr, cred că sunt în dormitorul lui Apolo. Sunt sigură că n-o să se supere dacă îi deranjăm acolo.

– Nu, zise Neil. Adică da. Hai să-i deranjăm!

– E tocmai… spuse Afrodita când ajunseră la etajul întâi, dar fu întreruptă de soneria telefonului mobil. A, scuze, trebuie să răspund. Acolo, încheie, arătând înspre o uşă întredeschisă în dreapta. Bună, uriaşule, gâfâi în telefon. Sunt atât de udă! Ce vrei să-mi faci?

Neil era să-şi înghită limba. Afrodita îi făcu cu ochiul şi flutură din mână, apoi îi întoarse spatele.

– Ce sexy sună, continuă în telefon.

Cu un oarecare efort, Neil îşi dezlipi ochii de pe ea şi porni înspre uşa pe care i-o arătase Afrodita. Din partea cealaltă a uşii se auzeau limpede două voci râzând – una bărbătească şi alta, a lui Alice. Îi veni să vomite, dar se sili să creadă că măcar părea fericită şi că era tot ce contează. Dar apoi o auzi zicând:

– E de ajuns, te rog, iar vocea bărbătească spuse:

– Hai, încă una, şi brusc nu mai păru la fel de fericită, iar el îşi aminti pentru ce venise. Dădu de

perete uşa camerei şi păşi înăuntru, cât de țanțoş putu.

Primul lucru pe care îi căzură ochii fu Alice, în picioare la fereastră în halat şi cu pămătuful de praf în mână. Când o zări, nu-i veni să creadă că doar cu o clipă mai devreme (trebuia să recunoască asta) salivase (deşi doar un pic) de pofta Afroditei, încă mai râdea, spre uşurarea lui, dar i se citea şi neliniște în ochi şi ştia că protestele ei nu erau prefăcute. Individul către care erau îndreptate aceste proteste era Apolo, îmbrăcat nu cu togă, ci cu blugi şi tricou, care era, spre ciuda lui Neil, mult mai chipeş decât îşi amintea, şi care părea să-i fi făcut poze lui Alice cu telefonul mobil. Alice, după cum Neil ştia, nu putea să sufere deloc să i se facă poze.

– Las-o în pace, zise Neil cât de tare îndrăzni.

– Neil, ce cauți aici? Întrebă Alice.

– Da, „Neil”, ce cauți aici? Insistă Apolo.

Lui Neil nu-i plăcu defel cum îi rostise Apolo numele.

– Ca ce chestie îi faci poze? Zise Neil.

– Nu-i nimic, Neil, spuse Alice. I-am dat voie.

– Mi-a dat voie, zise Apolo.

Alice nu-l lăsase niciodată pe Neil să îi facă poze.

– Neil, îmi pare bine să te văd, dar… Alice se pierdu. Nu prea am voie să invit prieteni.

– Nu, nu are voie să invite „prieteni”, spuse Apolo.

– Nu mi-ai spus, zise Neil. N-am venit decât…

Nu-i venea nicio idee. Ia nu mai repeta tot ce zice! Îi spuse în loc de asta lui Apolo.

– Păi, mă bucur mult să te văd, zise Alice. Ce drăguț din partea ta că ai venit! Ce-ar fi să aştepți puțin? Aproape am terminat şi apoi putem să mergem să bem un ceai.

– Ai auzit ce-a spus, zise Apolo. Se bucură să te vadă. Acum cară-te!

– Glumeşte, zise Alice.

Apolo îi zâmbi lui Neil într-un fel care nu părea deloc glumeț.

– Ce mă bucur că v-ați cunoscut, în sfârşit, spuse Alice. Apolo, Neil e foarte interesat de emisiunea ta. De asta ne-am dus s-o vedem.

– Nu zău? Zise Apolo.

– Da, spuse Neil. Sau mai bine zis mă interesa înainte să o văd.

– Şi pe mine mă interesau oamenii până te-am văzut pe tine.

– De fapt, zise Alice, poate că ar trebui să plecăm chiar acum. Am ajuns mai devreme de dimineață, aşa că sunt sigură că lui Artemis n-o să-i pese.

– A, nu, spuse Apolo, te rog nu pleca aşa în grabă. Abia ai sosit, „Neil”. Mai stai oleacă. Aş vrea tare mult să-l cunoşti pe frate-meu. Mă duc să-l chem. Ia loc.

Apolo ieşi din cameră şi închise uşa după el. Neil refuză să se aşeze.

– Hai să mergem, zise. Nu crezi că e cam ciudat că vrea să-l cunosc pe frate-său?

– Cred că e felul lui de-a fi prietenos, spuse Alice. E cam, ăă, neconvențional, dar de fapt e foarte drăguț din fire. Oricum, nu putem pleca acum că am spus că rămânem. Hai să aşteptăm până se întoarce, apoi putem pleca.

– OK, zise Neil, dar imediat ce apare, eu am plecat.

Încă încordat, Neil se uită în jur, nefiind cu totul convins că nu există microfoane sau capcane în cameră. Era un dormitor de două persoane, împărțit neoficial, dar hotărâtor pe mijloc, fiecare parte cu propriul său pat şubred, de o persoană şi un dulap ce părea că poate în orice moment să se prăvale. Partea camerei în care stătea el era decorată cu un laur mic în ghiveci şi numeroase instrumente muzicale pe stative – toate variații ale chitarei şi harpei, dintre care multe păreau antichități. Tablourile din partea aceasta a camerei erau reproduceri de picturi renascentiste – sau cel puțin aşa presupunea el, că erau reproduceri – mai ales scene de mitologie greacă şi zeul – dar fireşte, la cât de arogant era – Apolo.

Cealaltă parte a camerei era cu totul diferită. În vreme ce patul lângă care stătea el fusese făcut în grabă, cuvertura kaki a celuilalt fusese întinsă cu mare precizie, fără o cută. Pe pereți era etalată o panoplie extraordinară de arme şi suvenire militare, ce umpleau până şi ultima fărâmă de spațiu; uniforme, steaguri, medalii, machete de arme – spera că sunt machete – şi hărți, şi scheme

ale unor campanii militare celebre.

– Care parte a camerei e a lui Apolo? Întrebă el.

– Partea asta, spuse Alice.

– Deci armele sunt ale fratelui său?

– Ale lui Ares, da.

– Cred că ar trebui să plecăm chiar acum, spuse Neil, până nu ne împuşcă.

– Vai, Neil, spuse Alice, ce caraghios eşti!

Uşa camerei se deschise din nou şi Apolo intră cu un bărbat înalt, musculos, cu capul ras şi fața prelungă, ca un glonț.

– „Neil”, zise Apolo, fă cunoştință cu fratele meu, Ares.

– Salut, dădu Neil din umeri.

– De ce vrei să fac cunoştință cu el? Îl întrebă Ares pe Apolo. Sunt ocupat. E un conflict în Asia de Sud-Est pe care trebuie să-l escaladez.

– Nu-ți ia decât câteva minute, spuse Apolo. Dacă rămâi, îți promit c-o să-ți lustruiesc colecția de medalii vreme de zece ani.

– Bine. Ce vrei să fac?

– Nimic, spuse Apolo, aşteaptă aici.

– Păi, spuse Neil, mi-a părut bine de cunoştință, ați fost amândoi mai mult decât primitori, dar zău că trebuie să mergem.

– De ce? Zise Alice. Pentru că ai spus tu?

– Dar m-am gândit că vrei să mergi, zise Neil.

– Nu te-ai gândit, spuse Alice. Ai presupus doar.

Apolo îi zâmbi lui Ares, care îşi dădu ochii peste cap.

– A, m-am prins, spuse.

Ares îşi târşâi picioarele până la peretele de la fereastră din partea lui de cameră şi se ghemui pe podea, scoase un cuțit cât toate zilele de la brâu şi începu să-şi scobească mizeria de sub unghii. Apolo se aşează pe patul lui Ares cu mâinile pe genunchi şi îi rânji lui Neil.

– La ce te uiți? Zise Neil.

– Nu-i vorbi aşa, spuse Alice. Eşti în casa lui. Ar trebui să te porți cu respect.

– Respect? Glumeşti, nu? De ce naiba să-l respect tocmai pe el?

– Toată lumea merită să fie respectată, de fapt, spuse Alice. Deşi nu mă aştept să înțelegi. Eşti cel mai cinic om pe care îl cunosc.

– Prefer să fiu cinic decât să cred tot ce-mi spune toată lumea. Nu e nicio scofală să fii credul doar ca să te porți drăguț, spuse Neil.

– Ce vrei să spui cu asta? Întrebă Alice.

Neil nu era nici el sigur ce voia să spună cu asta. Ştia doar că brusc i se părea foarte important să spună tot ce poate ca să o umilească pe Alice.

– Nu e de mirare, zise, că îi iei partea, având în vedere că îi place să-i manipuleze pe cei vulnerabili şi pe cei slabi.

– Cui îi zici tu vulnerabil? Întreba Alice. Mă miră că ştii cum se scrie.

– A, nu te lua de intelectul meu, spuse Neil, doar pentru că eşti buna la jocuri de societate. Cel puțin, eu am o slujbă ca lumea şi nu stau toată

ziua să flirtez cu aspiratorul în mână.

– Să flirtez! Zise Alice. Nu flirtam! Nu flirtez niciodată!

– Flirtai cu el! Spuse Neil, arătând înspre Apolo.

– Nu-i adevărat! Zise Alice.

– Ba da! Nu nega! Văd cum roşeşti!

Şi într-adevăr valul acela enervant de roşeața îi cuprindea din nou gâtul lui Alice şi făcea să îi ardă obrajii. Părea urâtă, îşi zise el, guşată, ca un curcan.

– Oricum, nu e treaba ta, zise Alice. Ce ți-a venit să apari aici? Nu poți pur şi simplu să dai buzna peste mine când lucrez şi să îmi jigneşti clienții! Cine te crezi?

Alice zbiera de-a dreptul acum. Neil n-o mai auzise zbierând niciodată. Nu meritase să aştepte asta.

– De fapt, spuse Neil, dând din cap, dacă te gândeşti mai bine, o să vezi că idiotul ăla de fătălău înfumurat nu e clientul tău, ci mai bine zis şeful tău.

– Păi, cu atât mai mult, atunci. Alice dădu şi ea din cap. Era incredibil de enervant când făcea aşa. Eu n-aş veni niciodată la tine la serviciu să jignesc pe cineva de acolo, nici pe clienții, şi nici pe şeful tău.

– Nici n-ai putea, spuse Neil. Ți-au luat permisul de intrare când n-ai mai făcut curățenie la mine în birou.

Alice se clătină de parcă i-ar fi dat o palmă.

– Deci despre asta e vorba? Zise ea.

– Despre ce e vorba? Întrebă Neil.

– Mă disprețuieşti din cauza muncii mele, spuse Alice. Nu-i de mirare că nu te-ai dat niciodată la mine. Te temi că o să te murdăreşti pe mâini.

– Nu-i adevărat, spuse Neil.

– Ba da, zise Alice. Aşa e. Mă disprețuieşti.

Alice părea mai degrabă tristă decât furioasă.

– Nu te disprețuiesc, zise Neil mult mai blând.

– Ba da. Crezi că munca ta e mult mai importantă decât a mea, pentru că eşti un inginer deştept, iar eu nu sunt decât o femeie de serviciu.

– Să nu crezi asta, Alice, zise Neil. Niciodată să nu crezi asta. Te respect atât de mult pe tine şi ceea ce faci! Eu n-aş putea face asta. Zău!

Alice zâmbi cu jumătate de gură. Apolo îi aruncă o privire disperată lui Ares, care dădu din cap şi îşi schimbă puțin poziția.

– Deşi, zise Neil, simțind cum îl năpădeşte din nou mânia, când zic că n-aş putea să fac ce faci tu, evident că aş fi în stare, tehnic vorbind, numai că n-aş putea să fac față. Tu n-ai putea să faci ce fac eu, amândoi ştim asta. Ai nevoie de ani întregi de pregătire temeinică. Ce pregătire îți trebuie să mânuieşti peria de toaletă?

Alice rămase fără cuvinte, aşa că Neil profită de ocazie să se folosească de avantaj.

– Dar numai pentru că nu ai niciun fel de studii, spuse el, nu înseamnă că trebuie să îți sporeşti încrederea în tine flirtând cu cei de teapa lui.

Lui Alice chiar îi pică fața în timp ce el vorbea. Văzând asta, Neil simți o împunsătură ciudată de triumf. Ia să te văd acum!

– Păi, îți mulțumesc pentru comentarii, zise Alice. Tristețea din glas îi fusese definitiv înlocuită de furie. Nu simt deloc că mi-ai vorbi de sus. Dar ca să ştii şi tu, de fapt chiar am studii. Studii universitare, dacă într-adevăr vrei să ştii. Am licența cu notă maximă în lingvistică. Fac curățenie pentru că îmi place să fac curățenie. Îmi lasă timp să gândesc. Un lucru pe care tu, din câte se pare, preferi să nu-l faci, în majoritatea timpului.

Ceva din interiorul lui Neil îl apucă de stomac şi strânse. Recunoscu fără putință de tăgadă o ceartă pierdută.

– Cred că e timpul să pleci, spuse Alice.

– Nu vreau să plec, zise Neil.

– Păcat, zise Alice. Eu vreau să pleci. Şi nu mă suna. Te sun eu. Poate.

Neil îşi dădu seama că Alice, Apolo şi cu Ares se uită tustrei la el, Alice furioasă, Apolo încântat, iar Ares cu o privire, ce bizar, de satisfacție tăcută.

– Bine, spuse Neil, atunci o s-o şterg. Mi-a părut bine de cunoştință.

– Adio, spuse Alice cu fermitate.

Deci o vedea pentru ultima oară. Bine c-a scăpat. Habar n-avea ce văzuse la ea de la bun început.

Şi sentimentul acesta îl ținu până ieşi din

cameră, coborî pe scări şi ieşi pe uşa din față, până în clipa în care uşa se trânti după el, iar el se trezi brusc singur pe trotuarul tare şi rece, unde izbucni în plâns, întrebându-se ce Dumnezeu i se întâmplase.

16

Sus, în camera lui Apolo, auziră cum se trânteşte uşa. Din tavan căzu un norişor de tencuială.

– Păi, dacă nu te superi, am să plec şi eu, spuse Ares, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Apolo îl conduse până afară.

– Mulțam, frate, spuse.

– Să ştii că m-am distrat, spuse Ares.

– A, apropo, am minţit cu medaliile.

– Ce?

– N-am de gând să le lustruiesc. Nu m-ai pus să jur pe Styx. Pa.

– Lepădătură împuțită, spuse Ares coborând scările, dar nu părea prea supărat.

Apolo se întoarse în cameră. Spre încântarea sa, Alice se aşezase pe pat şi plângea. Apolo se aşează lângă ea şi o îmbrățişă. De data aceasta Alice nu mai fugi la baie. Totuşi, trebuia să planifice totul cu atenție. Îşi porunci să aştepte cu erecția.

– Gata, gata, zise. Nu merită să plângi pentru el.

– Nu înțeleg, boci Alice. Nu ştiu ce s-a întâmplat

Cine erau oamenii ăia? Nu era Neil. Nu eram eu. Eu nu mă cert niciodată cu nimeni.

Apolo era vrăjit de apa care îi curgea din ochi. Lacrimile erau un lucru omenesc; zeii nu produc nimic când plâng. Întinse un deget şi atinse una dintre urmele umede care îi şerpuiau în jos pe obraz. Alice se feri.

– Scuze, spuse Apolo. Mai încet, îşi spuse. Îți aduc un şervețel, spuse. Se uită în jur. Deşi nu ştiu dacă avem.

– Am eu jos, în poşetă, spuse Alice.

– Ți-o aduc.

– Mulțumesc, spuse Alice. Eşti foarte drăguț.

Deşi nu-i venea să o părăsească, Apolo se duse jos şi găsi repede geanta lui Alice, lângă haină, pe care şi-o frecă de față şi de corp, desfătându-se cu mirosul ei. Îşi aruncă geanta pe umăr şi se îndreptă spre scări, apoi se răzgândi şi intră în bucătărie.

Stând pe pat în camera lui Apolo şi a lui Ares, Alice se şterse la nas cu dosul mâinii, inspiră adânc şi tremurat poruncindu-şi cu tărie să se oprească din plâns. Încercă să reconstituie ce se întâmplase, dar nimic nu avea nicio noimă. Fusese într-o dispoziție normală, jovială. Apolo era superîncântat de noul său telefon, iar ea nu îl descurajase, nu prea. Poate că aici greşise. Îşi examină conştiința: flirtase? Nu. Ştia că nu. Apoi sosise Neil, din senin, iar ea se bucurase să îl vadă – mereu se bucura să îl vadă; deşi se cam ruşinase

că e jegoasă, poartă halat şi pute a clor, adică era exact în halul în care nu voia ca el să o vadă, ca nu cumva să îşi strice părerea despre ea… Ceea ce evident că era o nerozie, că doar aşa se cunoscuseră, aşadar, cum să îşi strice părerea despre ea? Numai că nu exact asta se întâmplase, nu exact asta dovedise cearta lor?

Se deschise uşa dormitorului şi apăru Apolo cu geanta ei şi cu două pahare de vin. Puse poşeta pe podea şi se aşează lângă ea pe pat.

– Poftim, spuse, întinzându-i unul din pahare. Mi-am zis că poate îți prinde bine.

– A, nu, spuse Alice. În niciun caz. Nu prea beau alcool şi e îngrozitor de devreme.

– Haide, spuse Apolo. Doar o gură. O să-ți facă bine, îți promit. Iar Dionysos o să se supere rău de tot dacă nu guşti. Îl face chiar el.

– Serios? Zise Alice. Am crezut că e DJ.

– DJ, vinicultor, proprietar de club…

Apolo îi oferi din nou paharul şi de data aceasta ea îl acceptă. Sorbi puțin.

– Vai de mine, spuse ea, e foarte tare.

– Nu cred că e, spuse Apolo. Noi bem tot timpul.

– A, zise Alice. Presupun că nu sunt obişnuită cu el.

Mai bău puțin. Apolo băgă mâna în poşeta de la picioarele lui, scoase batistele de hârtie şi i le întinse.

– Poftim, spuse Apolo.

Alice scoase o batistă din pachet şi îşi suflă

nasul, stânjenitor de tare.

– Scuze, spuse.

– N-are nimic, zise Apolo. Hai, suflă cu putere.

Alice se supuse şi apoi împături batista şi o băgă în mânecă.

– Te simți mai bine? Întrebă Apolo.

– Puțin, zise Alice.

Mai sorbi din vin. Simți că i se urcă deja la cap, dar probabil că era doar amețită de la plâns.

– Îmi pare foarte rău că m-am purtat aşa, spuse Atice.

– Nu e nevoie să îți ceri scuze, spuse Apolo. Nu cred că ai făcut nimic rău.

– O, ba da, spuse Atice. Vezi tu, eu nu sunt aşa. Nu sunt aşa deloc. Bietul Neil! Sper că nu l-am jignit prea tare.

La gândul acesta, Alice simți că îi dau iarăşi lacrimile, aşa că mai bău vin să se liniştească.

– Chiar dacă l-ai jignit, o meritä, spuse Apolo.

– Nu vorbi aşa, spuse Alice. E, de fapt, un tip foarte de treabă şi ține la mine cu adevărat.

– Mie nu mi s-a părut deloc de treabă, spuse Apolo. Şi nici nu mi s-a părut că i-ar păsă prea mult de tine.

– Păi nu, spuse Alice. Presupun că nu. Nu atunci. S-a întâmplat ceva. Sper că n-a pățit nimic.

– Îți faci prea multe griji în legătură cu ceilalți. Ar trebui să îți faci griji numai pentru tine.

– A, nu, spuse Alice. Nu, nu, zău, deloc.

Se fâstâci toată şi îşi atinse din greşeală genunchiul de al lui Apolo, care stătea aşezat pe pat lângă ea. Atingerea îi provocă un şoc – un şoc plăcut. Mai bău vin. Aluneca uşor pe gât; habar n-avea că Dionysos era atât de priceput.

– Suntem prieteni de multă vreme, îi explică Alice, Neil şi cu mine, şi cred că îi datorez să nu îl judec fără dovezi, pentru că, de obicei, zău că nu e aşa. Niciodată nu mi-a mai vorbit cu supărare până acum. A, doar atunci…

Se opri, zăpăcită.

– Doar atunci? O îmboldi Apolo, lăsându-şi mâna pe braţul ei o clipă.

– Păi, data trecută când ne-am întâlnit se purta cam ciudat – nu era în apele lui. Voia să afle totul despre casă, despre casa asta, iar eu nu îi puteam spune, ştii, şi atunci a devenit un pic…

– Un pic cum?

– Doar un pic ciudat.

– Păi, spuse Apolo, mie nu mi s-a părut că s-a purtat foarte frumos nici acum.

– Nu, zise Alice. Nu, nu cred că s-a purtat frumos.

Alice îşi simţea capul înceţoşat şi şi-l scutură ca să încerce să îl limpezească.

– Vai de mine, spuse Apolo, ţi-ai terminat vinul. Poftim, ia-l pe al meu.

Apolo îi întinse paharul de vin neatins şi îl schimbă cu cel gol al lui Alice. Când îi luă paharul li se atinseră degetele, iar pe ea o trecu un fior. Nu

prea părea să fie în regulă. Clipi, bău din nou. Apoi se gândi câteva clipe la ceartă, retrăind-o în minte. Nu era mai bine în amintire.

– Vai! Spuse ea brusc. Îmi pare atât de rău! Nici măcar nu ți-am cerut scuze pentru lucrurile pe care ți le-a spus, lucrurile acelea îngrozitoare, jignitoare! Îmi pare atât de rău că ți-a vorbit aşa!

– Nu-i nevoie să îmi ceri scuze mie, zise Apolo. Nu ți-e rudă, nu? Nu e iubitul tău.

– Nu…

– Deci ce spune el n-are nicio legătură cu tine. Nu te atinge în niciun fel. De fapt, ar trebui să îți mulțumesc pentru că mi-ai luat apărarea.

– O, nu, spuse Alice. Nici vorbă. Nu ți-am luat deloc apărarea… Ar fi trebuit să fiu mai vehementă. N-ai greşit cu nimic. Lucrurile pe care le spunea… Să ne acuze că flirtăm. De parcă am fi flirtat. Nu flirtăm… nu-i aşa?

Alice îşi ridică privirea înspre el odată cu întrebarea şi în clipa aceea paharul de vin îi fu luat din mână şi se trezi că e sărutată.

– O, zise, când Apolo îşi mută buzele de pe gura pe gâtul ei. Ba cred că da.

Nu era ca şi cum Alice n-ar mai fi făcut niciodată sex. Avusese un prieten la universitate, un cercetător care vorbea mult şi credea că ea voia ca el să ia toate deciziile pentru amândoi. În trei ani era sigură că nu îi pusese nici măcar o singură întrebare. Relația se sfârşise când el primise o slujbă în America şi presupusese că ea avea să îl

însoțească. Doar când ea a sosit la aeroport fără bagaje a început el să bănuiască ceva, iar atunci nu a fost nevoită decât să îi atragă atenția că nu are bilet, să îi facă cu mâna când a trecut de poarta de îmbarcare şi să îşi ia rămas-bun. Nu mai auzise de el de atunci.

Şi nu exista absolut niciun motiv pentru care să nu facă sex cu Apolo. Era o femeie necăsătorită, independentă, fără responsabilități. El era, incontestabil, un bărbat atrăgător şi îi simțea cu plăcere mâna urcându-i pe cusătura blugilor spre interiorul coapsei. Se întinse pe pat, îşi lăsă picioarele să se desfacă, nu manifestă niciun fel de rezistență când el îi descheie nasturii din față ai halatului, se întinse pe la spate şi îi desfăcu sutienul (bumbac alb, fără sârmă, din catalogul *Next).* Dar când el îşi aplecă apoi capul şi vârful limbii lui îi atinse sfârcul, în cap i se ivi chipul lui Neil şi sări din pat ca arsă, pocnindu-l tare cu genunchiul în bărbie când se depărtă de el.

– Îmi pare rău! Strigă ea, ținându-şi halatul cu mâna. Îmi pare atât de rău, Apolo! Te doare? N-am vrut să te lovesc. Vai, îmi pare atât de rău! Dar nu pot să fac asta. Trebuie să plec.

– Dar nu poți să pleci! Zise Apolo. Şedea pe pat, frecându-se la bărbie, cu pantalonii desfăcuți în mod absurd. Te iubesc!

– Vai de mine, zise Alice. Îmi pare rău. Serios? Îmi pare tare rău. Dar chestia e că eu nu te iubesc.

– Ba da, spuse Apolo. Trebuie. N-ai auzit ce-am

spus? Te iubesc.

– Da, zise Alice. Îmi pare rău, am auzit. Dar pentru iubire, e nevoie de doi oameni. Chiar trebuie să mă duc acasă.

Alice îşi încheie iute halatul, cu sutienul desfăcut fluturându-i într-o parte şi în alta, şi făcu un pas înspre geantă. Apolo o înşfăcă şi o strânse la piept.

– O, zise Alice. Apolo. Îmi dai te rog geanta?

– Nu, spuse Apolo.

– Te rog, zise Alice. Chiar am nevoie de ea să mă duc acasă.

– Nu, repetă Apolo. Nu te duci acasă.

– Păi, nu, cred că am să plec acasă acum, Apolo, zise Alice, îmi pare tare rău. Dacă nu îmi dai geanta, plec oricum. Dar aş prefera să îmi dai geanta, te rog!

– Nu.

– OK, zise Alice. Cu bine, Apolo. Chiar îmi pare tare rău, dar sunt sigură că mâine o să îți dai seama că e mai bine aşa.

Alice porni înspre uşă, dar Apolo sări în sus şi o apucă de talie pe la spate.

– Nu poți pleca! Spuse el. Îți interzic!

– Te rog să îmi dai drumul, zise Alice.

Apolo o strânse şi mai tare.

– Mă doare! Spuse Alice.

Pe dată, mâinile lui Apolo zburară de pe ea de parcă ar fi fost străbătute de un şoc electric. Se împletici un pas în spate, apoi ridică o mână şi se

holbă la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată.

– Vai de mine, spuse Alice. Ai pățit ceva?

– Scuze, zise Apolo. N-am vrut să îți fac rău.

Îşi coborî mâna şi se uită la ea cu o oarecare nehotărâre.

– Cu bine, spuse Alice din nou şi mai făcu un pas înspre uşă.

– Nu poți pleca, spuse Apolo. Te rog! Te iubesc.

– Chestia e că iubesc… pe altcineva, spuse Alice.

Apolo se aruncă între ea şi uşă.

– N-am să te las să pleci, spuse el.

– Îmi pare rău, dar nu mă poți opri, spuse Alice.

Apolo nu se clinti, aşa că fix silită să încerce să îl îndepărteze de uşă, dar trupul ei micuț nu se putea măsura cu silueta lui musculoasă. Trase din toate puterile, dar nu se întâmplă nimic.

Apolo o înşfăcă de umăr, dar din nou mâna îi zbură de parcă ar fi fost înțepat.

– La naiba! Strigă Apolo.

– Te rog să mă laşi să trec, spuse Alice.

– Pot să te întreb ceva întâi? Zise Apolo.

– Bineînțeles, spuse Alice.

– Violul reprezintă ceva rău?

Lui Alice îi îngheță sângele în vine. Fu paralizată pe dată de frică.

– Spune, e rău?

– Ce? Reuşi Alice să îngaime.

Încercă să se hotărască în ce parte să o ia la fugă. Uşa era singura cale de ieşire din cameră, iar fereastra era prea sus ca să sară.

– Aş vrea să te violez, dar ți-aş face rău cu asta?

Apolo părea sincer interesat de răspuns.

– Da, reuşi Alice să îngaime.

Îşi porunci membrelor să se pună în mişcare. Nu voia să moară aici.

– A, zise Apolo. De asta l-au scos în afara legii?

– Da, zise ea din nou.

– A, bine, spuse Apolo. Şi n-ai să fii de acord să facem sex?

– Nu, spuse Alice, cu puțin mai multă forță de data asta.

– Păi, în cazul ăsta ar fi bine să pleci.

– Pot să plec?

– Nu-ți uita geanta!

Când sună telefonul, Neil era în birou, jucând un joc pe calculator, din acelea care presupun acte obscene de violență asupra unor extratereştri de joasă speță, şi pierdea.

– Ce e? Lătră.

– Eu sunt, se auzi glasul tremurat la celălalt capăt al firului. Alice. Îmi pare rău. Mă ierți?

– Evident că te iert, zise Neil. Şi mie îmi pare rău. Ştii asta. Te rog să nu fii aşa de supărată.

Pe ecran, un extraterestru îi dădea ultima împărtăşanie, dar Neil nu băgă de seamă.

– Nu de asta… spuse Alice.

– Ce e? Zise Neil. Ce s-a întâmplat?

– Nu pot să îți spun, zise Alice. Pot să vin la tine? Mi-e prea frică să mă duc acasă singură.

– Prea frică? Zise Neil. Ce se petrece?

– Te rog să nu mă întrebi, zise Alice. Oricum e numai vina mea. Te rog, pot veni la tine, Neil? N-am unde altundeva să mă duc. Nu pot rămâne singură în seara asta. Te rog!

– Bineînțeles că poți. Nu trebuie să îmi ceri voie. Eşti bine-venită oricând, ştii bine.

– Mulțumesc... N-ar trebui să fii atât de drăguț cu mine... Mulțumesc...

După ce o calmă şi închise telefonul, Neil schimbă aşternuturile de pat şi apoi făcu patul pe canapea pentru el, zbătându-se sub influența unor sentimente contradictorii de care nu era foarte mândru. Alice era supărată, deci şi el era supărat. Lui Alice îi era fiică, prin urmare, îi era şi lui fiică. Şi Alice îi ceruse lui ajutorul, iar asta era cea mai bună veste pe care o primise de săptămâni întregi.

17

Apolo, între timp, hotărî că singura reacție posibilă la refuzul plin de cruzime al lui Alice era să se îmbete. Începu să bea acasă, în dormitor, ditamai înghițiturile din vinul lui Dionysos, din paharul lui Alice, care încă mai avea gustul gurii ei. Dar apoi apăru Ares şi se interesă cum îi ieşise, iar Apolo, căruia nu-i plăcea să pară slab, şi cu deosebire nu-i plăcea să pară slab în fața războinicului Ares, şi mai ales atunci când Ares îi

dăduse o mână de ajutor să pregătească lucrurile, îi dădu un răspuns neutru şi coborî.

Acolo era şi mai rău. Când intră în sufragerie, Atena exersa o prezentare în fața unui public plin de apreciere format din scaune goale şi înainte să o poată şterge, îl înşfăcă de braț şi îl întrebă dacă se poate baza pe „... prezența sa promptă la adunarea de mâine?”

– Prezența ta, sublinie ea, e vitală.

– Îhî, zise Apolo, desprinzându-se, şi se duse în bucătărie în speranța că nu va fi nimeni acolo.

Din nefericire, la masă şedea Afrodita adulmecând un sandviş cu şuncă şi vorbind porcoşenii la telefon. Când îl văzu pe Apolo că intră, puse imediat apelul nefericitului în aşteptare şi îl privi cu o expresie supărător de atotştiutoare.

– Menajera a plecat foarte devreme, spuse ea, cu o scânteie în ochii-i deloc nevinovați. Sper că nu s-a întâmplat nimic?

– Absolut nimic, spuse Apolo.

– Mi s-a părut foarte drăguț Neil ăsta. Ție nu?

– Plec în oraş, spuse Apolo.

Râsul ei îl urmă pe hol, până în stradă.

Clubul de noapte al lui Dionysos, *Bacchanalia,* era situat într-un subsol pe o străduță lăturalnică prost luminată, preferată de prostituate şi drogați, pe undeva între Euston şi King’s Cross. Era o văgăună ponosită, murdară, îmbâcsită şi

înghesuită, zugrăvită într-o nuanță neprimitoare de mov şi care puțea a fum de țigară şi poşircă acrită. Faptul că reuşise să supraviețuiască se datora puterii de atracție combinate a vinului lui Dionysos, legendar pentru tăria sa în rândurile alcoolicilor boemi, şi a spectacolelor încă şi mai legendare care se desfăşurau pe scena cu oglinzi din spatele ringului mititel de dans. De fapt, împreună, acestea se dovedeau a fi o tentație atât de mare, încât toate biletele de intrare se vindeau în fiecare noapte, şi – dată fiind chiria ieftină – clubul ar fi trebuit, prin urmare, să aducă o căruță de bani, dar atât de mulți bani se duceau pe mituirea polițiştilor şi, când asta nu reuşea, pe contestarea sentințelor judecătoreşti şi pe cererea de noi licențe, încât Dionysos abia dacă scotea vreun ban profit.

Era devreme când sosi Apolo, nici nu se întunecase încă de tot, dar coada deja se întindea departe pe stradă. Înfăşurat într-un palton lung, cu capul plecat, cu mâinile îndesate adânc în buzunare, Apolo nici măcar nu se strădui să admire clientela – femei îmbrăcate ca nişte curve de New York din era Warhol şi bărbați cu costume spilcuite şi frizuri şi mai spilcuite – care aştepta în combinații multisexuale de câte doi şi trei. Ignorându-i pe toți, merse drept în fața cozii, unde stăteau două menade reci şi plictisite – adepte de-ale lui Dionysos de la începuturile timpului – îmbrăcate în mai nimic, în afară de câteva frunze

de viță şi zdrențe de blană, cu clipboarduri în mână, selectând mulțimea, refuzându-i pe cei insuficient de fițoşi.

– E aici? Întrebă.

– Cine? Zise una din menade.

– Nu face pe proasta, îi spuse Apolo, că-ți cos buzele. Permanent. Nu eşti muritoare. Măcar atâta mai pot să fac.

Menada, care nutrea pentru Apolo o scârbă ce nu putea să fi rezultat decât din partide regulate de sex cu el, strânse din dinți şi privi în pământ.

– Trebuie să fie în spatele barului, spuse cealaltă menadă. Intră.

Ridică sfoara tocită de catifea care închidea intrarea, permițându-i lui Apolo să se strecoare iute înainte să o agațe la loc, nebăgând în seamă strigătele disperaților care voiau să intre pe degeaba, insistând că sunt cu el.

Apolo cobori scara îngustă, trecu pe lângă cabina mică de bilete, în care lucra un hermafrodit tatuat peste tot, care apărea uneori pe scenă când alți actori erau bolnavi, şi intră în clubul propriu-zis. Pe scenă era un trio de pitici contorsionişti, care făceau ceva ce ar tulbura-o adânc pe Artemis dacă ar vedea vreodată spectacolul. În fața lor, un grup de fete, inclusiv două ale căror chipuri vindeau parfumuri aflate în topul vânzărilor şi o actriță de Hollywood aflată la debutul carierei dansau laolaltă cu o lascivitate complexă şi prefăcută. Erau privite cu indiferență de restul

gloatei crescânde, adunate ciorchine la bar sau aşezate la mesele şubrede de lângă ringul de dans. Dintre aceştia Apolo recunoscu editorul unui ziar de scandal, un proprietar de hoteluri de lux şi patru zeități minore.

Apolo se duse la bar, cu jegul de pe pardoseală lipindu-i-se de tălpile pantofilor. Dionysos nu îl zărise intrând. Era ocupat cu aprovizionarea barului cu sticle din vinul său – clubul nu vindea nimic altceva.

– Salut, frate, spuse Apolo.

Dionysos se întoarse.

– Apolo. Arăți ca dracu', spuse.

Fără să aştepte să fie rugat, destupă o sticlă şi umplu un pahar mare.

– Ce seară liniştită! Comentă Apolo.

– O să se însufleţească pe parcurs, spuse Dionysos. Pot să fac ceva pentru tine?

– Vreau să mă fac mangă şi să i-o pun cuiva. Preferabil mai multora, spuse Apolo.

– Ca de obicei, deci, spuse Dionysos.

– Ar fi bine, spuse Apolo.

Dionysos îl privi atent pe Apolo. Dacă, după cu bănuia, urma să fie nevoit să îndure peroraţiile lui Apolo a nu ştiu câta oară despre nedreptatea nimicitoare a existenței sale, urma să aibă nevoie de ajutor lichid. După doar o secundă de gândire, se hotărî să se lepede de tot de pahare, şi începu să alinieze sticle pe bar între el şi fratele său.

– E vorba de o fată, spuse Apolo odată ce începu

a doua sticlă.

– O fată? Zise Dionysos.

Era mirat. Nu era în genul lui Apolo să sufere pentru o muritoare.

– Cea mai frumoasă, mai minunată, mai incredibilă fată din lume, spuse Apolo.

– Aşa, zise Dionysos.

– Curva şi scârba dracului, spuse Apolo.

– Aşa, zise Dionysos din nou.

Apolo dădu pe gât dintr-o-nghiţitură un sfert de sticlă din cel mai tare vin al lui Dionysos. Mormăi în barbă ceva de neînţeles.

Dionysos se uită peste umăr către scenă, unde un negru mititel şi dezbrăcat, suplu, cu pielea lucioasă, tocmai îşi introducea în nas degetul mare de la picior.

– O cheamă Alice, spuse Apolo. Aşa-i că e cel mai încântător nume pe care l-ai auzit în viaţa ta? Alice. Mă asculţi?

Privirea lui Dionysos se mută înapoi pe faţa lui Apolo.

– Normal că te ascult, spuse. Alice. Minunat nume. Da.

– Chiar am crezut că e aleasa, ştii? Zise Apolo. Aleasa. Eram gata să mă aşez la casa mea… Eu. Cel puţin timp de câţiva zeci de ani, până când ar fi murit. Chiar am crezut că mă iubeşte. Dar acum îmi dau seama că eram doar fraierul ei.

– Aşa-s muritoarele, căzu de acord Dionysos.

Speră că nu avea să mai dureze mult.

– Rolul tău e să-mi spui că nu sunt un fraier, zise Apolo.

– A, scuze. Nu eşti un fraier, zise Dionysos. „Dar eşti incredibil de plictisitor”, adăugă în sinea lui.

– Toate sunt nişte târfe, spuse Apolo, reluând conversația.

– Să bem pentru asta, spuse Dionysos.

Mai destupă o sticlă.

– Alice… cugetă. Ştii, cred că ştiu pe cineva pe nume Alice.

– Da, ştii, spuse Apolo. E menajera noastră.

– A, da, ea e, spuse Dionysos. Deci unde-ai cunoscut-o pe a ta, atunci?

– Nu, spuse Apolo. Asta e. Ea e.

– Ea e? Asta e Alice a ta? Menajera? Dionysos era încântat. Se dovedea a fi interesant până la urmă. Eşti îndrăgostit de menajeră?

– Nu fi aşa snob, se răsti Apolo. Eşti pe jumătate muritor, ai uitat? Nu prea eşti calificat să judeci pe nimeni din punct de vedere social.

– Cum zici tu, spuse Dionysos. Deci ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că te-a refuzat.

Apolo goli întreaga sticlă înainte să răspundă.

– M-a refuzat, spuse, într-un târziu.

Dionysos se abținu să nu pufnească în râs.

– Te-a refuzat menajera? Întrebă.

– Asta am spus, zise Apolo.

– Când s-a întâmplat asta?

– Astăzi după-masă, zise Apolo. Astăzi ar fi trebuit să fie cea mai minunată noapte din viața

mea. În sfârşit o cunoscusem: aleasa mea. Cea care avea să schimbe totul. Cea care avea să însemne totul pentru mine. Şi aş fi făcut totul pentru ea, Dio. Aş fi pus lumea în mişcare. Jur. Dar n-a făcut decât să mă ducă cu zăhărelul... târfa. M-a dus cu zăhărelul şi apoi m-a aruncat ca pe o piatră. Nu, nu ca pe o piatră. Ca pe un peşte unsuros. Aşa de disperata era să scape de mine.

– Te-a refuzat menajera! Confirmă Dionysos.

– Şi nici măcar nu pot s-o omor, se plânse Apolo.

– Şi asta vrei să faci, ai? Zise Dionysos. S-o omori?

Era o definiție ciudată a dragostei, după părerea lui, dar ştia că trebuie să îşi țină gura.

– M-a batjocorit.

Dionysos îşi schimonosi fața într-o aprobare.

– Şi mai are şi chestia asta...

– Chestie? Întrebă Dionysos. Adică o diformitate?

– Cam aşa. Îl cheamă Neil. Arată ca scheletul unei frunze.

– Un iubit, adică? Zise Dionysos.

– Nu tocmai, dar pe aproape, spuse Apolo. Oftă. Vrăjitoarea rea şi perfidă... N-o să mai întâlnesc niciodată pe nimeni ca ea.

Sorbi prelung, cu tristețe, din următoarea sticlă din fața lui.

– Deci de ce nu poți s-o omori? Întrebă Dionysos.

– Am făcut, spuse Apolo, o tâmpenie de jurământ pe Styx.

– A, zise Dionysos. Înțeleg cum poate asta să îngreuneze lucrurile.

– Şi-a băgat iar nasul nenorocita de Artemis, spuse Apolo.

– Aşa e ea, încuviința Dionysos.

Pe scenă, în spatele lui Apolo, aduceau crabii. Lumea avea să începe să leşine cât de curând. Era timpul să încheie conversația.

– Nicio grijă, ai? Îi spuse lui Apolo, pe un ton mai vesel, care sugera, spera el, finalul conversației. Poate o să dea norocul peste tine.

– Cum aşa? Zise Apolo.

– Poate o să moară oricum.

În timp ce Dionysos îşi strânse sticlele goale şi se îndepărtă, Apolo se întrebă dacă să ia observația lui drept doar o remarcă sau drept un sfat util.

18

Apolo se trezi pe podeaua clubului părăsit Până şi faptul că adormise era un semn rău. Iar senzația că îi stă cineva pe cap, încălțat cu ghete cu crampoane, era şi mai rea. Durerea era un musafir nou şi profund nedorit din repertoriul său fizic. Pe lângă deranjul evident mai era şi o anumită ironie neplăcută legată de senzația de durere: îşi putea folosi puterile să scape de ea, dar dacă făcea asta îşi slăbea puterile, devenind astfel mai expus la o

altă durere viitoare. Ridicându-se ca beat, cojindu-şi un fluturaş publicitar de pe faţă şi curăţând mucurile de ţigară de pe hainele boţite şi pătate cu vin, se hotărî la un compromis şi reduse agonia la un zvâcnet insistent şi iritant care se potrivea de minune cu dispoziţia sa sufletească. După ce scotoci pe podeaua clubului, găsi destul mărunţiş cât să îşi plătească drumul până acasă cu autobuzul – ştia din experienţă că Dionysos a dus deja banii din casă la bancă, aşa că nu avea niciun rost să caute acolo.

În staţia de autobuz, muritorii adunaţi acolo – mame cu copii, pensionari cu cărucioare de cumpărături în carouri şi o mână de navetişti la costum care se credeau evident cu totul superiori celorlalţi – se ţinură cu toţii departe de Apolo, îngrămădindu-se în capătul celălalt al refugiului şi neobosindu-se să îşi ascundă dezaprobarea şi dezgustul de pe feţe. „V-aş putea ucide pe toţi, îşi zise Apolo, doar pocnind din degete. V-aş putea preschimba într-o tufă de năsturaşi, în viermi sau în ziarele de ieri. V-aş putea jupui de vii, v-aş putea fierbe ochii în orbite, aş putea să vă rearanjez organele interne în aşa fel încât să aveţi maţele în gură şi să vă căcaţi pe la subsuoară. Sau cel puţin aş fi putut. Odată. Înainte să apuce să se distreze Artemis.”

Când sosi, în sfârşit, autobuzul, muritorii se suiră unul câte unul, dar şoferul, care păruse imperturbabil şi pe jumătate adormit, reuşi să

închidă uşile înainte să se urce Apolo şi porni în trombă. Decât să îndure aceeaşi umilință de două ori, Apolo îşi puse mărunțişul lipicios în buzunar şi o porni pe jos, spunându-şi că oricum nu voia să se zdruncine într-o conservă roşie plină de putreziciuni de muritori.

Londra, în dimineața aceea, era mohorâtă şi murdară, de culoarea funinginii. Erau muritori peste tot îndreptându-se în aceeaşi direcție, tăcuți şi lipsiți de trăsături distinctive, ca un val unsuros. Apolo se lovea de ei, izbindu-se de umeri şi serviete care refuzau să i se dea din cale. Dacă ar şti cine e, se întrebă Apolo, dacă ar şti că numai el singur e răspunzător de Soarele care străluceşte deasupra capetelor lor, le-ar păsa oare? Se îndoia. Un lucru nu se schimbase niciodată la muritori, şi anume acela că se credeau nemuritori. Asta îi plăcea mult la ei. Erau aşa de aroganți, aşa de optimişti! Ca el, într-una din zilele sale mai bune.

Sperase să se tupileze în casă şi în pat neobservat dar când se târî pe treptele de la intrare, auzi nişte paşi repezi care îl urmau şi, când se întoarse, dădu tocmai de Artemis, dintre toate zeițele, îmbrăcată în trening şi cărând o mână de lese goale de câine.

– Pleacă din calea mea, mârâi el.

– De fapt eşti în fața mea, îi arătă Artemis. Doar nu vii la şedință îmbrăcat aşa.

– Ce căcat de şedință?

– Ştii tu, chestia Atenei.

Artemis se strecură pe lângă el şi introduse cheia în broască.

– Of, la dracu', spuse Apolo. Uitasem de asta. Auzi, poți să inventezi o scuză pentru mine? Nu vreau să mă duc. Mă simt ca dracu'. E o pierdere de timp inutilă şi de căcat, oricum.

Fără să deschidă uşa, Artemis se întoarse cu fața la el. Apolo remarcă privirea familiară de indignare virtuoasă din ochii ei. Se pregăti pentru ce avea să urmeze.

– În primul rând, zise Artemis, ți-aş fi recunoscătoare dacă nu ai folosi tot timpul cuvântul acesta de față cu mine.

– Vrei să spui căcat? Zise Apolo.

Artemis se cutremură.

– Mi se pare profund jignitor, zise ea.

Apolo îşi dădu ochii peste cap.

– În al doilea rând, zise Artemis, ar trebui să începi să iei în serios răspunderile tale față de planetă.

– Ce răspunderi? Întrebă Apolo.

– Uite-te la tine! Zise Artemis.

Întinse mâna şi culese învelişul de plastic al unui pachet de țigări de pe poalele cămăşii lui Apolo.

– Unde ai petrecut noaptea? În şanț? Ce fel de exemplu dai muritorilor care ar trebui să te admire?

– Poate că ți-a scăpat din vedere, spuse Apolo, dar majoritatea muritorilor ar prefera să nu

admire absolut pe nimeni, iar oamenii pe care îi admiră cu adevărat sunt exact genul care îşi petrec nopțile dormind în şanț sau în cluburi de noapte, şi nu cei care ies să alerge înainte de răsăritul Soarelui şi care nu fac sex niciodată.

– Trecând peste asta, spuse Artemis, nici măcar tu nu poți să negi că familia se confruntă cu o criză fără precedent şi că Atena s-ar putea să fie în stare să ne ajute. Dacă se poate exprima coerent…

– Ce te face să crezi că îmi pasă de familie?

– Ştiu că îți pasă de tine însuți. Şi ştiu că vrei să îți recapeți puterea.

– N-aş avea nevoie să îmi recapăt puterea dacă nu mi-ai fi luat-o.

– A fost o decizie democratică pentru binele tuturor. Îți asumai riscuri…

– Of, gura!

– Îți asumai riscuri care puteau să ne afecteze pe toți…

– Tacă-ți pur şi simplu gura. Tacă-ți dracului gura, virgină câcâcioasă şi mironosiță ce eşti, proastă, înțepată, care nu bea, nu fumează, nu şi-o pune, nu face nimic ce ar putea fi interpretat câtuşi de puțin drept distracție. Căcat, căcat, căcat de căcat, m-am săturat. Nu mă duc la şedința asta de căcat, nu-mi pasă ce se întâmplă cu familia asta de căcat, poți să-i spui Atenei ce căcat doreşti, numai să te cari dracului din fața mea şi să nu te mai văd.

Apolo înşfăcă apoi cheile, descuie broaştele şi

deschise uşa, apoi le azvârli pe scări în jos şi în stradă înainte să trântească uşa între el şi sora lui geamănă.

– Şi să nu te pună dracu' să zici ceva, bodogăni către camera de zi, unde presupuse că cealaltă scorpie cu naftalină între picioare, Atena, se pregătea deja de şedința ei searbădă şi inutilă.

Dând din umeri ca să uite de insulta lui Apolo – la urma urmei, nu puteai fi jignit decât de către cineva a cărui opinie o respectai – Artemis ridică astfel cheile şi intră în casă. Nu putu să nege că are şi el dreptate – nu legat de ea, fireşte, ci de şansele ca şedința Atenei să fie un succes. Nu că Atena nu ar fi ştiut ce zice – cu siguranță că avea o minte strălucitoare şi un geniu strategic. Însă era complet incapabilă să comunice celorlalți zei vreuna dintre ideile care îi treceau prin cap. O fi fost Atena desemnată zeița înțelepciunii, dar, din nefericire, înțelepciunea şi claritatea nu sunt tocmai acelaşi lucru. „Totuşi, îşi zise Artemis când intră în sufragerie, poate că tocmai azi va fi ziua în care în sfârşit Atena îşi va transmite mesajul". Trebuia să se întâmple într-o bună zi.

Deşi toate scaunele confortabile erau încă neocupate, Artemis se aşează pe un taburet tare de lemn din bucătărie, pe care Atena îl aşezase la capătul rândului din față. Îi plăcea să le amintească celorlalți că ea măcar era altruistă şi gata să facă sacrificii. O privi pe Atena cum aşază

foi capsate pe fiecare scaun gol şi se întrebă dacă o să apară şi altcineva. Atena făcuse mare tam-tam cu şedința asta şi petrecuse un timp enorm cu rearanjarea mobilei din sufragerie în rânduri egal depărtate, ca să o vadă bine toată lumea. Privind-o pe Atena acum – eficientă, îmbrăcată conservator, cu ochelarii aceia complet inutili în echilibru pe nasul ei puternic şi serios – Artemis se întrebă, nu pentru întâia oară, dacă era oare cu adevărat nevoie de o zeiță a înțelepciunii. Ea, Artemis, putea îndeplini treaba la fel de bine ca şi Atena, n-avea nicio îndoială, şi tot i-ar mai rămâne timp să vâneze cât de mult îi place. Fireşte, Atenei îi plăcea să creadă că e cea mai însemnată dintre zei, iar Artemis era foarte sigură că în sinea ei se pregăteşte să devină succesoarea lui Zeus. Dar asta n-avea să se întâmple niciodată. Artemis era hotărâtă: niciodată.

Următorul zeu care sosi fu Hermes, cu trupul său suplu şi atletic, înveşmântat într-un costum făcut la comandă, cu coiful şi cu ghetele-i înaripate în picioare.

– O să dureze mult chestia asta? Întrebă.

– E primul lucru pe care-l spui de fiecare dată când intri undeva? Zise Artemis.

– Ei, o să dureze? Spuse Hermes, nebăgând-o în seamă. Spre deosebire de voi, ceilalți, eu nu am deloc timp de pierdut.

– Şi ia zi, timpul înseamnă bani?

– Ce chestie, chiar aşa şi e, spuse Hermes,

nereuşind să se abțină să nu vorbească pe un ton morocănos.

Era fratele mezin al familiei şi suferise mereu de un complex de inferioritate, care izvora din înjosirea de a fi fost nevoit în decursul vieții, să poarte mesajele tuturor, pe lângă executarea a numeroase alte sarcini pe care ceilalți le considerau neplăcute şi i le aruncau lui în cârcă.

– Fireşte, spuse Atena, că voi prezenta informațiile cerute în maniera cea mai concisă şi mai relevantă, dar este o problemă complexă care ne afectează pe toți şi v-aş ruga să priviți această şedință cu respectul cuvenit. Ai un rezumat pe scaun.

– Pot să-l citesc şi să plec? Întrebă Hermes.

– Nu.

Artemis nu fu deloc surprinsă să îl vadă pe Hermes alegându-şi cel mai mare, cel mai puțin rablagit dintre fotolii şi aruncându-se în el, azvârlindu-şi călcâiele înaripate peste margine şi frunzărind la întâmplare foaia cu informații a Atenei. Artemis îl văzu cum încearcă să-şi ascundă o încruntare nedumerită, aceeaşi încruntare nedumerită pe care tocmai o ascunsese şi ea când citise aceeaşi foaie. Nu era un semn bun.

Treptat sosiră şi ceilalți zei şi îşi aleseră locurile în ordinea confortului. Artemis băgă de seamă că Afrodita părea deosebit de binedispusă, ceea ce o cam nelinişti. Se întrebă cine o fi suferit pentru

acest rezultat. Nu Eros, care, la două scaune distanță, părea uşurat dintr-un motiv sau altul, şi nici Ares, care se îndreptase țintă către fundul camerei, aruncase o privire pe foaie, o aruncase pe jos, iar acum răsfoia un caiet legat cu spirală pe genunchi, făcând însemnări generoase. Dionysos îi turnase voios Afroditei un pahar cu vin când sosise, aşa că nu putea să fi fost vorba de el. Hefaistos împărțea canapeaua cu nevastă-sa, şoptindu-i la ureche şi dezmierdând-o. Demeter stătea chircită, palidă şi zburlită, pe un scaun în colț, dar ea arăta ca o fantomă de când cu moartea clematitei aşa că, probabil, putea fi de asemenea eliminată. Aşa că trebuie să fi fost Apolo, ceea ce ar explica dispoziția oribilă în care se aflase de dimineață. Se întrebă ce făcuse Afrodita şi dacă era ceva în legătură cu care ar trebui să îşi facă griji. Era atât de enervată pe Apolo, totuşi, încât preferă să nu se mai gândească.

În fața încăperii, Atena îşi drese glasul şi toată lumea se opri fără chef din ce făcea şi se uită la ea.

– Sunt toți delegații prezenți? Întreba ea.

– Apolo nu e, zise Artemis.

– Poate cineva oferi vreo informație cu privire la absența lui? Întrebă Atena.

– A fost la club aseară, se oferi Dionysos să răspundă. A băut cel puțin un galon de vin şi ultima oară a fost văzut sforăind cu capul înțepenit sub un scaun de bar. Mă îndoiesc că o să-şi facă apariția azi.

Artemis nu adăugă nimic.

– Este întru totul tipic, spuse Atena. Doar ieri ce i-am adus la cunoştinţă că adunarea aceasta va cuprinde o diseminare foarte importantă de informaţii. Poate că ar trebui să amânăm…

Fu imediat redusă la tăcere de un cor de gemete şi proteste din partea celorlalţi zei, în special Hermes, care ştia că i se va da sarcina să găsească o altă dată care să le convină tuturor.

– Foarte bine, spuse Atena. Hermes, poţi să te asiguri că toate reprezentările-cheie îi vor fi transmise fratelui nostru absent?

– Negreşit, zise Hermes.

– Excelent, spuse Atena. Aşa. Să începem. Dacă aş putea solicita ca toate zeităţile aici de faţă să privească graficele prezentate pe prima foaie a teancului de texte: „Cu privire la necesitatea intensificării potentei adevăraţilor zei şi zeiţe, paranteză olimpieni paranteză, cu sugestii adiţionale pentru implementarea soluţiilor bazate pe religie în aglomeratul context global multicredinţă”.

Artemis nu putea să sufere când împrejurările o sileau să fie de acord cu Apolo.

Odată ce Apolo se asigură că toţi ceilalţi zei sosiseră la şedinţa Atenei – un eveniment ce garantat avea să dureze ore întregi – părăsi dormitorul unde se învârtise ca un leu în cuşcă din ce în ce mai agitat şi urcă scările la al doilea

etaj. Indiferent ce avea să se întâmple acum, urma să fie vina lui Artemis. Şi-o făcuse cu mâna ei. Dacă nu s-ar fi băgat ea şi dacă n-ar fi fost mica ei reprezentație plină de sine de pe treptele de la intrare din dimineața aceea, s-ar fi culcat pur şi simplu să îi treacă mahmureala; sau, mai degrabă, împrejurările ar fi fost atât de diferite încât nu ar fi avut niciun fel de mahmureală. Acum ea şi toți ceilalți n-aveau decât să răspundă pentru consecințele propriului lor comportament.

Merse de-a lungul coridorului de la etajul doi pe lângă şirul de dormitoare până în capăt, până la uşa care ducea la etajul următor. Nimeni nu trecuse prin uşa aceasta de ani de zile, în niciun sens. Se convinse că junghiul pe care îl simțea în stomac nu e teamă şi încercă să deschidă uşa. Clanța se răsuci numai cu oarecare efort, dar uşa nu era încuiată. Împinse uşa care se deschise cu un scârțâit nemulțumit. Drept în față se înălța o scară abia vizibilă în penumbră, de care atârnă pânze de păianjen şi cu straturi întărite de praf şi mizerie. Aerul era greu şi vechi, neclintit de ani de zile. Pe una dintre trepte, la nivelul ochilor, îl studia un şobolan gras şi cu blana lucioasă; deasupra acestuia, pe perete, se împerecheau nişte gândaci uriaşi. Asta îi aminti de cum arăta iestului casei înainte ca Alice… înăbuşindu-şi gândul, păşi înăuntru, trăgând uşa după el şi afundându-se într-o beznă aproape desăvârşită. Însă din susul scării răzbătea o lumină slabă, pe

care o urmă, cu treptele gemând la fiecare pas care îl urca în spirală către ultimul etaj, cel interzis, al casei.

La capătul scării ajunse pe un palier cu podea de lemn, o fereastră mică şi o altă uşă care se deschidea de acolo, din lemn nevopsit. În faţa uşii, pe un scaun de lemn la fel de simplu, şedea o zeiță pe care Apolo n-o mai văzuse de mulți ani: mama sa vitregă Hera, sora şi soția lui Zeus.

Se uitară unul la altul. Niciunul nu clipi. Şezuse acolo, din câte ştia el, de peste două decenii, neclintită, singură cu excepția unui cârd de păuni, în momentul de față prosternați la picioarele ei. Avea părul de culoarea şantajului, spinarea dreaptă ca o ghilotină şi un chip care ar putea scufunda vapoare. Dacă era măcar uşor surprinsă, după douăzeci de ani, să îşi primească primul vizitator, nu catadicsi să o arate.

– Hera, spuse Apolo. Nu voi spune că e o plăcere să te văd.

Hera nu se clinti, gura îi rămase o linie rece şi subțire.

– Hai să nu pierdem vremea cu vorbăria deşartă, spuse Apolo.

– Prefer să nu pierd vremea cu niciun fel de vorbărie, spuse Hera, dar văd că nu-mi dai de ales.

– Am o informație, spuse Apolo. O informație pe care s-ar putea să o găseşti…

– Treci la subiect, îl întrerupse Hera.

– Bine. Apolo înghiți în sec. Uite ce e. Se

unelteşte împotriva ta în casă.

– Mă uluieşti, spuse Hera. Întotdeauna am crezut că sunt o zeiță iubită de toată lumea.

– Chiar în acest moment, continuă Apolo, conspiratorii sunt adunați în, ăă, camera de zi… (cât îşi dorea să existe un cuvânt mai dramatic decât „cameră de zi” – salon, hotărâse, ar fi fost şi mai rău) … urzindu-ți pieirea.

– Şi? Zise Hera.

Se uită țintă în ochii lui. Apolo se uită la păuni. Erau atât de dezinteresați de ce zicea el, încât începuseră să împingă un fir de praf de la unul la altul cu ciocul, ignorându-l cu desăvârşire. Se uită din nou la mama sa vitregă.

– Plănuiesc să te ucidă, spuse Apolo.

Hera ridică din umeri.

– Nu vor reuşi. Asta-i tot ce ai de zis? Dacă da, poți pleca acum.

– Şi pe Zeus.

– Poftim? Pentru prima dată, un zvâcnet tulbură chipul impasibil al Herei.

– Plănuiesc să îl ucidă şi pe Zeus.

– Niciunul dintre voi n-ar îndrăzni, spuse Hera, dar avea acum o nelinişte în glas.

– De ce nu? Zise Apolo. Aşa şi-a obținut şi Zeus rolul, nu? Şi-a ucis tatăl. Taică-său l-a ucis pe taică-său…

– Zeus e mai puternic decât vă închipuiți, spuse Hera. Nu e pe moarte.

– Pari îngrijorată, spuse Apolo.

– Nu sunt îngrijorată.

– Vorbeşti de parcă ai fi.

– Nu sunt îngrijorată.

Apolo aşteptă. Ochii de piatră ai Herei săgetară către scară. Apolo mai aşteptă.

– De unde ştiu că îmi spui adevărul? Întrebă Hera.

Apolo cântări răspunsul.

– În primul rând, încerc să îmi arunc frații în rahat, spuse. Acum fu rândul Herei să cumpănească răspunsul.

– Păi, recunosc că te reprezintă, admise.

Dar nu-şi duse gândul mai departe şi nici nu se clinti de pe scaun.

– Dacă crezi, spuse Apolo, că e doar un plan de-al meu să te îndepărtez, ca să îl pot ucide chiar eu pe Zeus…

Un zvâcnet involuntar din sprânceana Herei confirmă ipoteza.

– Păi, nu-ți face griji. Nu e, îți jur.

Nicio mişcare din partea Herei.

– Jur pe Styx, spuse Apolo.

Tot nicio mişcare din partea Herei.

– OK. Jur pe Styx că nu am venit aici să îl ucid sau să îi fac rău lui Zeus. Mulțumită?

Hera se ridică. Numai păunii ştiau cât trecuse de când se ridicase ultima oară, dar o făcu lin, fără vreun scârțâit sau trosnet din încheieturi.

– Stați aici, spuse. Păziți-l. Apolo?

– Da?

– Dacă îl iubeşti cât de puțin, dacă ai măcar o fărâmă de loialitate rămasă în inima aia a ta cât o stafidă, n-ai să deschizi uşa.

– Nu-ți face probleme, spuse Apolo. Oricum nu vreau să-l văd în starea aia.

Hera ridică mâna şi-i dădu o palmă. Tare.

– Nu fi obraznic cu tatăl tău, spuse.

Apolo dădu din cap. Merita măcar de data asta să îşi calce pe inimă. Se va putea răzbuna pe ea altă dată. Făcând semn păunilor să o urmeze, Hera coborî valvârtej pe scări. Apolo adulmecă aerul proaspăt ce se strecură de jos când se deschise uşa către partea principală a casei.

– Mă voi întoarce, îi strigă Hera de jos. Orice-ar fi, să nu-i dați drumul.

Apoi curentul proaspăt de aer se curmă, iar el rămase singur în îmbâcseala înecăcioasă.

– Doi dintr-o lovitură, spuse Apolo. Păi, ce mai vrăjeală! Ocoli scaunul gol al Herei şi deschise uşa către camera lui Zeus.

19

La parter, Artemis se lupta să îşi păstreze concentrarea. Atena împrumutase un retroproiector de la catedra universitară de care aparținea şi tocmai executa un desen complicat pe o foaie transparentă care, din câte reuşea să desluşească Artemis, trebuia să reprezinte

interacțiunea din prezent de pe piața religiilor existente şi – cum spusese ea? – „strategia de import pentru exploatarea nişei şi a dezvoltării”. Nu era de niciun ajutor că proiecta strategia de import pe tapetul înflorat şi cojit, astfel încât nu prea semăna cu un plan de afaceri, ci mai degrabă cu o analiză post-confruntare a vreunui act de război din junglă din cale-afară de încâlcit. Ceea ce măcar, căscă Artemis, ar fi fost mai interesant decât asta.

Se uită prin cameră. Afrodita şi Hefaistos se sărutau pasional – Artemis întoarse iute capul, dar tot nu putu să nu remarce mâna păroasă a lui Hefaistos vârâtă pe sub fusta Afroditei. Eros şi cu Hermes jucau x şi zero. Ares lucra la propriul dosar, la fel de preocupat ca mai înainte. Singurii care păreau să fie câtuşi de puțin atenți erau Demeter şi Dionysos, dar era imposibil de precizat dacă Demeter auzea ceva în afară de monologul său interior încărcat de jale, iar în ceea ce-l privea pe Dionysos, o inspecție mai atentă i-ar fi dezvăluit o pereche discretă de căşti în urechi, conectate la vreun aparat din buzunar ce transmitea muzică. Între timp, în fața camerei, Atena îşi continua prezentarea, dar Artemis o cunoştea destul de bine ca să îi identifice disperarea din gesturi, nota de isterie din glas când încercă iar şi iar să transmită informația care era atât de evidentă pentru ea, dar pe care nimeni altcineva nu o putea înțelege. N-avea niciun rost. Artemis îşi abandonă

concentrarea şi le permise gândurilor să o ia razna.

Se pomeni închipuindu-se moartă, alergând pe Câmpiile Elizee, fără o grijă, pe lumea de dincolo. Se gândi cât de dor le va fi rudelor ei de ea după ce va muri; cum şi-ar da seama în sfârşit de cât de mult o desconsideraseră. Cum şi-ar da seama prea târziu de importanța unei persoane anume care să vegheze asupra vânătorii, castității şi lunii. Poate că ar veni chiar să o viziteze şi i-ar spune cât de rău le pare de felul josnic în care se purtaseră mereu cu ea. Tărâmul celor vii ar fi într-un hal fără de hal, firește, dar în sfârşit n-ar mai fi problema ei.

Brusc, fără niciun avertisment, uşa camerei de zi zbură din țâțâni, se răsuci şi explodă în mii de aşchii, învârtindu-se deasupra capetelor lor precum cenuşa. În acelaşi timp, în toate cele patru colțuri ale camerei țâşniră mingi de foc. Artemis sări în picioare, adoptă o postură de apărare gata de acțiune, cu scaunul ridicat în fața ei ca taburetul unui îmblânzitor de lei. Acolo, în prag, cu părul curgându-i pe spate, cu râuri de flăcări revărsându-i-se din palmele ridicate, stătea Hera.

Hera? Ce făcea aici? Nu fusese văzută de atâta vreme, încât cel mai recent zvon era că Zeus găsise o cale pentru a o preschimba în stană de piatră.

Hera înaintă către Atena azvârlind mingi de foc la fiecare pas.

– Ingrato! Trădătoareo! Izabelo[7]!

Atena nici nu putea semăna mai puțin cu o Izabelă când îşi ridică egida cu o mână şi îşi şterse ochelarii aburiți cu cealaltă. Proiectilele de foc ale Herei ricoşară de pe pavăză şi săriră pe pereți unde începură să împroaşte şi să scapere. Artemis cugetă la avantajele neaşteptate de a avea o problemă deosebit de gravă cu igrasia.

– Hera, spuse Atena din spatele egidei. Aparențele arată că tu eşti victima unui transfer al durerii tale personale, interne, către mânie îndreptată spre exterior. Poate că ar fi mai potrivit dacă ne-am confrunta cu neajunsurile tale printr-o discuție mutuală şi respectuoasă.

Dintr-un zvâcnet de sprânceană, Hera o răsuci pe Atena cu susul în jos şi o atârnă de tavan.

– Te ascult, spuse Atena.

Nu părea tocmai momentul potrivit de a-i reaminti Herei câtă putere risipeşte, aşa că Artemis se aşeză la loc pe scaun să se delecteze cu spectacolul. Spera că avea să fie de lungă durată. De mult nu mai văzuse o luptă de asemenea amploare. Majoritatea zeilor o lăsau de obicei pe Atena să îi convingă să renunțe la luptă, căci geniul său tactic avea drept rezultat faptul că ieşea mereu câştigătoare. Pe de altă parte, Hera trebuie să fi acumulat o tensiune nemărginită şezând

---

[7] Soția regelui Ahab, Vechiul Testament, Regi III; prototipul femeii fățarnice (n.tr.).

singură la etaj atâta vreme, şi probabil că îi cădea bine să se descarce. Poate de asta coborâse într-un sfârşit; poate că se plictisea pur şi simplu. Artemis se feri când îi trecu pe lângă cap un scăunel în flăcări, lăsând în urma sa o dâră de cari arzând.

Artemis surâse. Simți un val de căldură, nu doar din partea focului ce se străduia din răsputeri să mistuie pereții îmbibați cu apă. Îi fusese dor de Hera. Nimeni nu se dezlănțuia ca Hera, nici măcar Afrodita într-o zi proastă. Când îi privea execuția, se simțea ca atunci când se face covrig pe canapea în cel mai vechi trening al său, cu un vas de ambrozie în poală, ca să se uite la filmul ei preferat *(Ciocnirea titanilor).* Era o nostalgie atât de savuroasă încât aproape că îi simțea gustul pe limbă. Şi aproape că uitase cum era o desfăşurare de putere pură, după ani şi ani de raționalizare. Aproape că ar merita să nu faci nimic timp de câteva zeci de ani dacă ai putea să pui în scenă un asemenea spectacol la sfârşit.

Pe de altă parte, presupunea că trebuia să intervină cineva, înainte ca Hera să ardă toată casa din temelii. Nu că i-ar lipsi, dar nu aveau asigurare. Era necesar ca Ares să apuce frâiele – şi tocmai când se gândea la asta îl auzi cum se apropie în spatele ei, hotărât să acționeze. Îl urmări cum se apropie de Hera şi de Atena cu hărțile şi compasurile pregătite, cu un rânjet de anticipație pe chip.

– Doamnelor, spuse. Sunt dezolat să vă întrerup conversația... Aş putea să vă trezesc interesul legat de un mic război terestru în Asia? Câştigătoarea ia totul.

Urmă o pauză în care Hera cântări propunerea. Apoi trupul Atenei se opri din învârtit, flăcările începură să se retragă, iar chipul Herei primi cel mai rar oaspete al său: un zâmbet.

În partea cealaltă a casei, la două etaje depărtare de locul unde Atena, Hera şi Ares erau pe cale să pecetluiască soarta a două foste republici sovietice până acum paşnice şi neinteresante, Apolo stătea în pragul dormitorului lui Zeus, clipind în beznă.

În afară de Hera, nici unui alt zeu nu îi fusese permis să intre în dormitorul lui Zeus. Apolo nu avusese habar ce avea să găsească acolo, dacă, într-adevăr, avea măcar să îl găsească pe Zeus – uneori se întreba dacă secretul pe care Hera era atât de pornită să îl apere nu era cumva că Zeus murise.

Nu era mort Sau cel puțin Apolo nu credea că este, dacă nu cumva mai nou, morții se apucaseră să se uite la televizor. Pe de altă parte, Zeus – silueta despre care Apolo presupuse că e Zeus – nu dădu niciun semn că ar fi conştient de intrarea cuiva în cameră. Aşa că poate că nu era decât o coajă fără viață în patul acela acum, luminată de pâlpâind albăstrui al televizorului, până la care nu pătrundea cântecul de sirenă al reclamelor ce îl

îndemnau să cheltuiască banii pe care nu îi avea.

Patul – un prici cu ramă de metal pe care se îngrămădeau nişte pături mucegăite – stătea lipit de peretele opus al camerei, de altfel nemobilate. La picioarele patului era o ladă joasă de lemn, iar pe lada aceea era aşezat televizorul. În afară de asta, nu era nimic – niciun tablou, nicio carte – doar fire de praf care pluteau în aerul neclintit. Singurul sunet era vocea unei femei tinere cu o voce prefăcut veselă care răzbătea din televizor, încurajându-şi telespectatorii să ia în calcul stilul economic al şabloanelor când îşi redecorează baia.

Apolo făcu un pas către tatăl său. Scândurile scânciră sub piciorul lui, iar silueta din pat se mişcă şi îşi întoarse capul către el.

– Tu eşti? Se auzi o voce tremurândă.

Apolo nu răspunse, ci se duse la peretele pe care ar fi trebuit să fie fereastra. Fusese bătută în scânduri.

– Ai venit, în sfârşit, după mine? Strigă Zeus.

Lui Apolo nu-i plăcea să vadă o cameră în care nu poate pătrunde Soarele. Apucă colțul unei scânduri şi trase tare.

Lemnul putrezit îi trosni în mână. Lumina inundă camera, iar Apolo se întoarse către tatăl său.

– Cine-i acolo? Strigă Zeus, ferindu-se de revărsarea neaşteptată de lumină.

– Eu sunt, tată, răspunse Apolo. Fiul tău, Apolo.

O scurtă pauză.

– Ai venit să mă omori? Întrebă Zeus.

– Nu, tată, spuse Apolo. N-am venit să te omor.

– Nu te văd, spuse Zeus.

Apolo se apropie de pat şi se aşează. Din tatăl său nu se vedea decât faţa, la fel de îngălbenită şi de boţită ca faţa străveche de pernă pe care se rezema. Părul îi crescuse lung, de un alb murdar, şi îi atârna fără viaţă pe lângă cap, întărit în smocuri. Ochii, însă, îi erau ageri, sălbatici şi aspri, ca nişte safire. Puteau străpunge orice.

– Sunt aici, tată, spuse Apolo.

Zeus întinse o mână uscăţivă, tremurândă, de sub pături, şi o aşează pe mâna lui Apolo. Pielea era atât de palidă, încât era aproape cenuşie, atât de întinsă şi de subţire pe deasupra venelor liliachii şi umflate, încât părea pe cale să se desprindă din clipă-n clipă.

– Aşadar, spuse Zeus. În sfârşit, ai venit să mă vizitezi. Fiul meu.

– Da, tată, spuse Apolo.

– Fiul meu, repetă Zeus. Care dintre fii eşti tu?

– Apolo.

– A, da. Apolo. Fiul meu. Soarele. Zeus râse sau poate tuşi. Ai venit să te asiguri că mai sunt în viaţă?

– Nu, tată.

– Şi care ziceai că eşti?

– Apolo.

– Apolo. Soarele. Fiul Soare.

– Da. Apolo.

– Şi n-ai de gând să mă omori?

– Nu.

– Care-i maică-ta? Întrebă gaura din chipul lui.

– Mama? Leto, spuse Apolo.

– Leto. A, da. Era drăguță. Inimoasă. Mă iubea, cred.

– Da, te iubea.

– Apolo. Fiul meu.

Urmă o tăcere.

– Despre ce vorbeam? Întrebă Zeus.

– Nu vorbeam despre nimic. Tocmai am venit, spuse Apolo.

– A, spuse Zeus. N-am nevoie de tine. Unde e?

– Poftim?

– Unde e? Vine după mine? Unde e? Zise Zeus.

– Cine?

Mâna lui Zeus o apucă pe cea a lui Apolo, surprinzător de puternic, apoi îi dădu drumul.

– Nu ştiu, spuse.

Acum Zeus înşfăcă păturile, trăgându-le deoparte, descoperindu-şi jumătatea de sus a corpului. Aproape că nu mai rămăsese nimic din el. Toți muşchii păreau să fi fost mâncați, iar pielea îi atârna lăbărțată pe oase.

– Ajută-mă, spuse. Vreau să mă ridic din pat.

Apolo se aplecă şi trase păturile la o parte. Zeus era gol. Organele genitale îi atârnau nefolositoare. Apolo se gândi la miile de femei, de zeițe, pe care Zeus le trăsese în țeapă pe tubul acela de piele moartă, râzând, plângând sau literalmente

murind de plăcere, cu țipetele răsunându-le peste continente, când noile vieți explodau în pântec.

– Sprijină-te de mine, spuse Apolo şi îl ajută pe Zeus să se ridice.

Cu un efort, trase picioarele jigărite ale lui Zeus ca să atârne peste marginea patului, iar Apolo îl sprijini în picioare pe podea. Zeus rămase drept, tremurând, iar Apolo îi trase brațul peste umeri şi îl rezemă.

– Pot să stau, hotărî Zeus.

Şi reuşi să facă ceea ce spuse.

– Du-mă la fereastră, îl rugă.

Apolo fu uluit să vadă că Zeus încă mai poate umbla. La fiecare pas păru să mai câştige puțină energie. Spatele i se îndreptă şi nu se mai sprijini atât de greu de umărul lui Apolo. Încă se mai scutura, însă, şi era atât de slăbit încât Apolo simți că, şi de n-ar fi fost zeu, tot l-ar fi putut ridica cu o singură mână.

– Ia te uită, spuse Zeus.

Apolo se uită pe fereastră, dar nu văzu nimic interesant.

– Copacii, spuse Zeus. Cerul. Norii. Sunt ale mele. Toate.

– Da, spuse Apolo.

– N-am mai fost afară de ceva vreme, îi mărturisi Zeus. Nu mi se dă voie.

– E ruşinos, spuse Apolo. Dacă tu eşti stăpânul, ar trebui măcar să ai voie să te duci acolo.

Mai smulse o scândură putrezită de pe fereastră,

acum făcând o deschizătură destul de mare prin care să aibă loc să se strecoare cineva slab – să zicem un zeu bătrân şi costeliv.

– Ştii, suntem în Anglia, spuse Zeus, uitându-se pe fereastră.

– Ştiu, spuse Apolo.

– Locuiesc aici... nu de atât de multă vreme. Doar de câteva secole. O clipă în viața unui zeu. Tu eşti zeu?

– Da, sunt.

– Ea mi-a spus că nu sunt zeu, dar eu ştiu adevărul.

– Sunt sigur că ştii, spuse Apolo.

– Mi-a spus că sunt nebun, că trebuie să mă culc pentru multă vreme. Mi-a spus că, dacă rămân afară, o să îmi fac rău sau cineva o sa încerce să îmi facă rău. A spus că propriii copii o să încerce să mă ucidă. Ai venit să mă ucizi?

– Nu, spuse Apolo. „Nu de data asta", îşi zise.

– Aşa că aştept până când n-o să mai fiu nebun şi atunci o să vină să mă ia.

– Asta-i tot ce faci, deci? Întrebă Apolo. Stai în pat?

– Şi mă uit la televizor.

– Şi eu sunt la televizor, spuse Apolo.

– Da? Zise Zeus. Ai fost vreodată la „Doctor Who"?

– Nu, spuse Apolo.

– A, spuse Zeus. Îmi place de Doctor Who. Şi el e zeu.

– Nu cred că e, spuse Apolo.

După o fracțiune de secundă, Apolo se pomeni că ricoşează ca o minge de tenis pe peretele opus al camerei.

– Ba da, spuse Zeus. E zeu.

– Scuze, spuse Apolo de pe podea. Fireşte că e. Îl confundam cu altcineva.

Apolo se ridică şi înlătură cei câțiva pumni de praf care i se lipiseră de haine. Hainele nu aveau o zi bună.

– Tată, spuse.

– Sunt tatăl tău? Zise Zeus, oarecum mirat.

– Trebuie să îți spun ceva spuse Apolo. Ceva important. Ceva ce îți amenință siguranța – siguranța tuturor.

Se apropie de Zeus şi îi puse mâna pe braț. Brațul era subțire, dar puternic.

– Ce e? Zise Zeus.

– A fost o muritoare în casă.

– Ce? Când? Acum?

Zeus se uită frenetic în jur, de parcă muritorii ar începe să se ivească dintre crăpăturile din podea.

– Nu spuse Apolo. Am dat-o afară.

Se uită pe geam prefăcându-se gânditor.

– Dar… adăugă câteva clipe mai târziu. Cred că ştie prea multe.

– Cine a lăsat-o să intre? Întrebă Zeus.

– Artemis, spuse Apolo, întorcându-se din nou înspre tatăl său. Merită să fie pedepsită, fireşte. Dar în ceea ce o priveşte pe muritoare…

– Cum o cheamă? Întrebă Zeus.

– Alice, spuse Apolo. Vrei să îi vezi poza?

Apolo îşi scoase telefonul din buzunar şi îi arătă lui Zeus una dintre fotografiile pe care i le făcuse lui Alice, cea în care i se vedea cel mai clar faţa. Când fu sigur că Zeus s-a uitat bine, îşi luă telefonul.

– Fireşte, spuse, depinde numai de tine ce faci cu informaţia asta. Nici prin vis nu mi-ar trece să îţi influenţez hotărârea în vreun fel.

20

După aceea, meteorologii au fost nevoiţi să apară la televizor să îşi ceară scuze şi să admită că habar nu aveau de unde venise furtuna. Au insistat că nu era nimic pe hărţi care să fi putut prezice că, în acea dimineaţă de martie, în loc de prognoza de vreme cu Soare, va cădea atâta ploaie cât pentru un an întreg. Liderul opoziţiei a cerut o anchetă în practicile Biroului de Meteorologie şi câteva ziare s-au luat după el, dar ideea a fost curând abandonată când a izbucnit pe neaşteptate un război între două ţări mici şi necunoscute, dar bogate în petrol din sudul Rusiei, iar America a început să susţină sus şi tare că vrea să se implice.

Neil nu dormise deloc în noaptea aceea, ci şezuse pe coridor în faţa camerei în care dormea Alice. Voia să intre şi să o cuprindă în braţe, fără nimic

sexual, doar să se înfăşoare în jurul ei precum coaja în jurul nucii.

Când ajunsese la el acasă, Alice era albă ca varul şi aproape catatonică. Nu mai fusese niciodată în apartamentul lui şi fusese unul dintre acele momente pe care le visase, în care fiecare cameră obişnuită va fi aureolată de prezența ei în vreme ce ea aluneca prin ele, exprimându-şi aprobarea ca o prințesă ce inspectează un vapor. În vis, el făcuse curățenie. În vis, ea era fericită. Însă acum abia avu vreme să îşi culeagă hainele purtate de pe covorul jegos şi să spele vasele înainte să sune soneria şi să apară zâna.

Fiind Alice, se scuzase, fireşte, în exces – pentru ce, nu era sigur –, dar după aceea nu mai reuşise să scoată de la ea niciun cuvânt. O pusese să stea jos în bucătărie şi îi dăduse un ceai pe care ea nu-l băuse, apoi o dusese să stea în camera de zi şi deschise televizorul la care ea nu se uitase, după care îi adusese un bol de supă pe care ea nu o mâncase, ci doar o privise deznădăjduită, până când el îşi dăduse seama cât de mult o durea să îi refuze ospitalitatea, aşa că îl luase de acolo.

Apoi o conduse în dormitor – un alt moment de vis ce se derula îngrozitor, îngrozitor de prost – îi dădu un tricou şi o pereche de pantaloni scurți în care să doarmă, închise uşa în linişte în urma ei, apoi se aşează şi aşteptă. Se sprijini de peretele rece al coridorului şi ascultă tăcerea din jurul lui. Voia să o protejeze, voia să îl găsească pe cel care îi

făcuse asta şi să îl bată măr (era sigur că era un el şi aproape sigur că ştia şi care el). Dar nu se mai bătuse din şcoală, şi chiar şi atunci, ceea ce numea el o bătaie însemna de obicei ca el să se facă ghem în colțul terenului de joacă până când îl ridica un băiat mai mare şi îl arunca într-un vestiar. Gândul ca el să facă pe eroul şi chiar să câştige – păi, era tot o fantezie, ca aceea cu venitul lui Alice la el acasă. Era o fantezie din acelea care s-ar împlini prost.

La ora nouă dimineața, tot nu se auzise niciun semn de viață din dormitor. Nu voia să o trezească pe Alice, dar ştia şi că nu i-ar plăcea să întârzie la serviciu, aşa că deschise uşurel uşa şi privi înăuntru. Alice zăcea pe spate pe pat, cu ochii larg deschişi, şi în clipa în care Neil deschise uşa spuse:

– Nu mă duc.

– OK, spuse Neil.

– Pot să stau aici azi? Întrebă Alice.

– Bineînțeles, spuse Neil.

– Stai cu mine?

– Alice, ce s-a întâmplat?

– Te rog să stai astăzi cu mine acasă.

Neil se uită la ea o clipă. Stând nemişcată în pat, cu chipul atât de palid, arăta ca un cadavru.

– Bineînțeles, spuse. Mă duc să sun la birou, să le spun că nu vin.

Neil dădu să iasă din cameră.

– Neil?

– Da?

– Lasă uşa deschisă.

Neil se duse în bucătărie, lăsă un mesaj scurt pe robotul de la birou, apoi făcu două ceşti de ceai şi le aduse în dormitor. Alice dormea în sfârşit. Lăsă una din ceşti pe noptieră şi ieşi tiptil.

Se aşeză la masa de bucătărie şi încercă să lucreze ceva. Deschise nişte planuri de şantier şi se uită la ele. Vedere frontală. Vedere laterală. Planul etajului.

Poate că era vorba numai de ceartă? Amintindu-şi ce-i spusese, îi veni rău. Nu era de mirare că era atât de supărată. Dar dacă era numai cearta, de ce să fi venit la el acasă? Nu, trebuie să fi fost altceva, ceva ce s-a întâmplat după aceea. Ceva mai rău.

Se uită din nou la vederea frontală. Luă un creion să facă o însemnare, dar nu era ascuțit, aşa că se ridică şi îl ascuți deasupra chiuvetei de la bucătărie.

Numai de i-ar spune care e problema.

Porni robinetul, ca să spele resturile de creion, şi se aşeză iarăşi la masă. Vedere frontală. Ce avea de gând să scrie acolo? Nu-i nimic, o să-şi aducă aminte. Se mai uită o dată la vederea laterală, apoi la planul etajului. Ceva nu era în regulă.

În fața lui, combinația familiară de linii şi cifre refuza să îi vorbească, îşi disimula înțelesul de parcă ar fi fost scrisă într-un alfabet necunoscut.

Chestia e că îi spusese că îi era frică. Nu că e

jignită sau supărată: îi era frică. Ce putea oare să se fi întâmplat ca să o sperie? Îi va spune când va fi pregătită. Nu?

Reveni la desene. Acum ştia ce nu era în regulă: erau de la un proiect pe care îl terminase vara trecută. „Idiotule, îşi spuse. Nu poți face nimic cum trebuie? Du-te şi ia-le pe cele din geantă. Fă ceva.” Dar nu se ridică, nu strânse desenele vechi. Rămase acolo cu ochii pe ele, cu creionul în mână, suspendat deasupra hârtiei, nescriind nimic.

Pe la mijlocul dimineții, o auzi pe Alice că se scoală din pat şi intră la duş şi, puțin mai târziu, cum intră în bucătărie, cu părul ud atârnându-i pe obrajii palizi, îmbrăcată în blugii de ieri şi cu tricoul lui Neil pe deasupra.

– Scuze… începu.

– Nu, spuse Neil. N-ai de ce să îți ceri scuze.

– Mulțumesc pentru ceai, spuse Alice, şi pentru că m-ai lăsat să rămân. Eşti un prieten bun. Nu te merit.

– Te rog să nu spui asta. Meriți… meriți orice. Totul. Tot ce e bun.

– Ba nu, zise Alice, scuturând din cap.

– Alice…

– Nu. Nu ştii, aşa că…

– Atunci spune-mi, zise Neil.

– Nu pot. Ți-ar fi atât de ruşine de mine!

– Nu mi-ar putea fi ruşine de tine, Alice.

Alice nu făcu decât să scuture din cap.

– Uite, spuse Neil. E o zi frumoasă. Hai să

mergem la plimbare. Doar până în parc. Poate că o să-ți mai limpezeşti mintea şi e mai bine decât să stai aici toată ziua.

– Cu tine? Zise Alice.

– Cu mine, bineînțeles, zise Neil.

– Nu trebuie. Te-am deranjat destul – văd că lucrezi…

– Nu te prosti, spuse Neil. E doar muncă. Poate să aştepte. Hai, o să fie frumos.

Şi a fost frumos, la început. Soarele era de-a dreptul cald, atât de cald încât Neil nu avu nevoie decât de o geacă de blugi peste cămaşă, iar Alice îşi lăsă paltonul acasă şi îmbrăcă un pulover de-al lui. Nu vorbiră mult, dar ei nu vorbeau mult niciodată, şi exista o anume tovărăşie în tăcere. Neil voia foarte mult să o prindă pe Alice de braț, dar simțea că e încă prea fragilă să facă față, aşa că renunță. Dar se bucură de plimbarea alături de ea, deşi nu era nimic remarcabil în drumul până în parc: doar străzi cu şiruri de case care nu aveau nimic ieşit din comun, din când în când câte un bloc mătăhălos şi urât de apartamente subvenționate de primărie, iar apoi strada principală, toată numai chioşcuri cu kebab şi magazine cu produse ieftine, şi agenții imobiliare din acelea care te fac să nu-ți mai vină să te muți în zonă. Mai erau şi alți oameni, alte cupluri, iar Neil se întrebă dacă el şi cu Alice aveau să fie un cuplu vreodată, şi se simți vinovat că se întreabă tocmai într-un moment ca acesta, dar se întrebă

totuşi. Voia atât de mult să o ia de braț, încât trebui să îşi bage mâna în buzunar.

La intrarea în parc, Alice se opri şi îl privi țintă în ochi, foarte serioasă. Îşi dădu seama că Alice nu îl privea niciodată în ochi; de obicei îşi adresa toate replicile unui punct în aer, chiar deasupra umărului său.

– Ce e? Întrebă Neil.

– Trebuie să-ți vorbesc, spuse ea. Trebuie să îți spun ce s-a întâmplat ieri.

– OK, spuse Neil.

Alice îşi lăsă mâna pe grilajul parcului. Păru să se sprijine.

– E foarte urât, spuse ea.

– OK, zise Neil.

– Şi a fost vina mea, spuse Alice. Numai şi numai a mea.

– Sunt sigur că nu a fost…

– A fost vina mea, insistă Alice.

Neil dădu din cap.

– Sunt două părți. Prima parte… prima parte e urâtă. Nu vreau să îți spun prima parte. Dar trebuie. Pentru că fără prima parte nu-ți pot spune despre partea a doua şi trebuie…

Alice se înecă.

– Nu trebuie să îmi spui nimic, zise Neil.

– Trebuie, spuse Alice, pentru că trebuie să spun cuiva şi tu eşti singurul căruia îi pot spune. Aşa că OK. Primul lucru, l-am sărutat pe Apolo.

Neil se aşteptase la asta, dar nu te doare mai

puțin dacă anticipezi durerea. Crezu că o să vomite, dar când deschise gura, ieşi altceva.

– E OK, spuse. Nu contează.

– Ba da, spuse Alice.

Se desprinse de grilaj şi întinse mâna, iar Neil crezu că o să-l atingă pe braț, sau cel puțin pe față, dar în clipa aceea lumina dispăru şi de nicăieri suflă un vânt rece, de parcă ar fi fost ridicați şi aruncați într-o zi complet diferită.

– Ce Dumnezeu…? Zise Alice, ridicând privirea.

Neil se uită în sus către norii care se formaseră, negri precum cerneala, clocotind şi învolburându-se, nori obişnuiți, da, dar ca un fel de vârtej furios care i-ar putea înghiți, iar apoi zări un chip printre nori, al unui bătrân, iar chipul era tumefiat de furie, şi răsună un tunet, mai tare decât orice zgomot auzit vreodată, şi pumnalul unui fulger fu azvârlit drept către ei, de parcă ar fi fost călăuzit de o minte care îi căuta.

21

Când Alice îşi deschise ochii, fu mirată să vadă că zace pe jos în afara parcului, închisă într-un zid de ploaie. Urechile îi țiuiau de la țipătul asurzitor al alarmelor maşinilor – părea că se declanşaseră toate până la una cale de kilometri. Nu prea îşi dădea seama ce se întâmplase. Trebuie să se fi întâmplat ceva, că altfel n-ar fi zăcut acolo, dar se

simțea bine. De fapt, nu era tocmai aşa: nu simțea absolut nimic. Hotărî că trebuie să fie în stare de şoc. Şoc provocat de ce anume, nu era sigură. Îi trecu prin cap că poate a lovit-o trăsnetul în stradă.

Văzu picioare care alergă înspre ea, multe picioare. Oamenii intraseră în panică. Temându-se că va fi călcată în picioare, se ridică ajutându-se de brațe. Se uită după Neil, dar nu îl zări. O străbătu un fior de groază, gândindu-se că i s-a întâmplat ceva. Apoi prin mulțime zări o siluetă întinsă pe jos şi fugi într-acolo, ocolind oamenii care veneau din direcția opusă, ştiind chiar şi înainte să îl vadă clar că este Neil.

Neil zăcea pe spate, cu ochii deschişi, privind drept în sus. Alice căzu în genunchi lângă el. Timp de o secundă lungă, grotescă, crezu că murise. Apoi Neil se mişcă. Numai mâna, la început, dar fu suficient.

– Neil, ai pățit ceva? Întrebă Alice. Spune ceva, te rog!

– E în regulă, spuse Neil, puțin cam prea tare. N-am nimic.

– Slavă Domnului, spuse Alice. M-am speriat atât de tare. Ştii ce s-a întâmplat?

Neil se ridică în capul oaselor, dar nu îi răspunse. Nici măcar nu se uită la Alice. Se uita pe lângă ea, înspre parc, la oamenii care se depărtau în fugă de ei.

– Vai de mine, spuse Alice. Crezi că a fost rănit

cineva? Neil nu vorbi. Se ridică în picioare şi se uită în jur. Părea buimac.

Alice se ridică şi ea.

– Neil, ce s-a întâmplat? Mă auzi? Vezi ceva?

Întinse mâna să îl atingă, dar el păşi în față, pe lângă ea, urmând lumea care se adunase acum într-un grup aproape de locul în care se prăbuşise Alice. Alice auzea un plânset de femeie şi sirena unei ambulanțe care se apropia. Cineva trebuie să fi fost grav rănit; poate mai multă lume. Bineînțeles că îi stătea în fire lui Neil să sară în ajutor.

Se întoarse şi fugi după el. Mergea împleticindu-se, orbeşte. Când ceilalți oameni îl zăriră apropiindu-se, se dădură într-o parte să îl lase să treacă, dar se apropiară iar, înainte ca ea să îl poată urma. Rămase în spatele grupului, nevăzând nimic. Timp de câteva clipe nu se întâmpla nimic. Apoi cineva spuse:

– Nu respiră.

Alice simți un junghi de tristețe, de vină că se simțise atât de uşurată că Neil nu păți nimic, când erau alții care sufereau.

– Ştiu să dau primul ajutor, spuse ea. Pot să ajut cu ceva? Nimeni n-o băga în seamă. Nimeni nu se întoarse măcar. Iar apoi auzi vocea lui Neil.

– O cheamă Alice, spuse el. E cu mine.

– Dar sunt aici! Strigă Alice, nepăsându-i cine o aude, numai să o audă Neil. Neil! N-am nimic!

– O să-şi revină? Întrebă el.

– N-am nimic! Țipă Alice. Neil! Sunt aici în spate! N-am nimic!

Nimeni nu se întoarse.

– Fac ce pot, dar nu cred că e de ajutor, spuse o altă voce pe care nu o cunoştea, cu răsuflarea tăiată.

– Lăsați-mă să trec! Spuse Alice.

Nimeni nu se întoarse.

Aşa că păşi în față să îşi facă loc cu coatele, deşi nu-i plăcea să se împingă, şi apucă brațul bărbatului din fața ei, deşi nu-i plăcea să apuce pe cineva, însă în loc să îi apuce brațul, mâna îi trecu prin el.

Neil se trezi, întins singur pe trotuar, năuc. Îşi dădu seama că plouă. Cu găleata. Ploaia părea uleioasă. Lumea începu să alerge şi le spuse: „E în regulă. N-am nimic”, dar nu fugeau către el. Se ridică cu greu şi o căută cu privirea pe Alice, dar nu o văzu. Lângă grilajul parcului, unde stătuse doar cu o clipă în urmă, era un grup de oameni şi se auzea o femeie jelind. Apoi auzi sirena unei ambulanțe, foarte departe, venind din ce în ce mai aproape. Se duse până la mulțime, dar tot n-o vedea pe Alice. Hainele ude i se lipeau de corp, părul – de frunte. Îi era frig. Cineva spunea:

– Nu respiră.

Cu un calm lugubru, îşi zise: „Despre Alice vorbesc. Dacă îmi croiesc drum până în fața mulțimii, am s-o văd întinsă pe pământ”. Aşa că i

se păru firesc când exact aşa se şi întâmplă.

– O cheamă Alice, spuse.

Cineva îi puse brațul după umăr. I se păru ciudat că îşi simțea umerii. Altcineva stătea ghemuit lângă trupul lui Alice, suflându-i aer în gură, apăsându-i pieptul cu mâinile. I se părea violent, obscen. Voia să îl smulgă de pe ea. Sub bruta aceasta, Alice era desăvârşită. Nu avea niciun cusur. Cum ar fi putut să aibă vreun cusur?

– O să-şi revină? Întrebă el.

Alice trecu prin oameni. Nu voia să treacă prin oameni, dar Neil era de partea cealaltă. Aşa că trecu prin ei. Nu simți nimic. Nu erau decât aer.

Îl văzu pe Neil înainte să se vadă pe ea. Stătea în fața mulțimii, la o oarecare distanță de ceilalți, în afară de o femeie care stătea lângă el cu brațul pe după umerii lui. Se uita la un trup de pe trotuar. Trupul ei. Cineva o resuscita. Cum putea cineva să o resusciteze dacă ea stătea chiar acolo? Se holbă ia ea însăşi şi la bărbatul care o apăsa pe stem. Era complet greşit. Nu ar trebui să se uite la cadavrul ei. Se uită înapoi la Neil. Tremura.

Se apropie de Neil şi în sfârşit îl îmbrățişă, aşa cum voise dintotdeauna.

– Sunt aici, spuse ea. Te iubesc!

Neil se îndepărtă de ea cu un pas, desfăcându-se din îmbrățişare şi apropiindu-se de cadavrul ei. Alice începu să plângă. Din ochi nu-i curgea nimic.

Următoarele minute, ore? Părură că se desfăşoară cu încetinitorul şi că sunt derulate cu repeziciune în acelaşi timp. Sosi ambulanța; mulțimea făcu un pas în spate. Paramedicii îi ridicară puloverul şi tricoul – puloverul şi tricoul lui Neil – şi se folosiră de electrozi să îi imprime un şoc. Nu avu niciun efect. Iar o resuscitară. Nu avu niciun efect. Vorbiră pe voci joase; unul îl luă pe Neil pe când celălalt îi acoperi fața lui Alice.

Prin mulțime începu să se răspândească adevărata însemnătate a ceea ce se petrecuse, că văzuseră pe cineva murind în ziua aceea. Când conştientizară, oamenii începură să plece, ca să poată începe procesul de uitare cât mai repede posibil.

– Sunteți rudă? Îl întrebă paramedicul pe Neil.

– Nu, spuse Neil.

– Sunteți prietenul?

– Nu.

– Trebuie să anunțăm pe cineva?

– Pe mine, spuse Neil. Întotdeauna mă suna pe mine.

Îi luau trupul. Îl puneau în ambulanță şi îl luau. Alice simți groază, oroare. Încercă să se cațăre în spatele ambulanței, dar nu reuşi să intre; nu putea, fizic, să intre în vehicul. Trecu pur şi simplu prin el.

Şi apoi, şi mai rău, paramedicul îl ajută şi pe Neil să urce în ambulanță.

– Voiam să-i spun atât de multe, spunea Neil.

– Încă mai poți! Strigă Alice. Sunt aici! Neil, sunt încă aici. Dar uşile se închiseră în urma lui şi ambulanța porni, luând cu ea tot ceea ce prețuia şi lăsând-o cu desăvârşire singură pe trotuar.

Iar apoi Alice auzi o voce care o chema pe nume.

22

– Alice Joy Mulholland?

Alice se întoarse.

– Hermes?

– Da, spuse Hermes. De unde ştiai?

Stătea rezemat de grilajul parcului, în costumul său elegant dintotdeauna, şi cu o pălărie şi cu nişte ghete ciudate, cu aripi pe ele. Şi se uita drept către ea, foarte mirat, deşi nici pe departe la fel de mirat ca ea.

– Nu înțeleg, spuse Alice. Cum adică de unde ştiu? Mă cunoşti. M-ai strigat pe nume.

– Asta nu înseamnă nimic, spuse Hermes. Ştiu numele tuturor.

– Dar mă cunoşti, spuse Alice. Fac curățenie la tine acasă.

Îi pică fisa.

– Fireşte, spuse el. Scuze. Alte împrejurări.

Făcu o mutriță caraghioasă.

– Dar… zise Alice. Mă vezi.

– Fireşte că te văd, spuse Hermes. Eşti chiar în fața mea.

– Nu, dar… Alice se poticni. Îmi cer scuze. Nu am de gând să te contrazic. Dar eu…

– Ce? Spuse Hermes amabil.

– Of, Doamne, spuse Alice. Cred că m-am lovit la cap. Tocmai am avut cea mai ciudată… viziune, cred că s-ar putea numi. Am crezut că sunt… Se pierdu. Scuze, sunt ridicolă.

– Într-adevăr te-ai lovit la cap, confirmă Hermes. Dar nu asta te-a omorât.

– Ce? Zise Alice.

– A fost un fulger, zise Hermes.

– Vrei să spui, zise Alice, vrei să spui că am murit.

Hermes înclină capul.

– Ar fi bine să ne asigurăm, spuse.

Îşi băgă mâna în pieptul ei şi îi scoase inima afară.

– Îhî, zise. E clar că nu mai bate.

O puse la loc.

Alice țipă. Țipă şi țipă, şi țipă, şi țipă, şi țipă. Țipă şi țipă, şi țipă, şi pe când țipa, îşi dădu seama că țipetele nu o istovesc şi nici nu o uşurează, şi nici măcar nu o fac să o doară gâtul. Țipătul nu avea absolut niciun efect asupra ei.

Până la urmă se opri din țipat.

– Ai terminat? Întrebă Hermes, care stătuse nemişcat, cu ochii pe ea, tot timpul.

– Da, spuse Alice.

– Bine, spuse Hermes.

Scoase nişte dopuri din urechi.

– Țipetele sunt un fel de risc profesional, o lămuri. Vino cu mine. Am motocicleta chiar după colt.

Hermes începu să se îndepărteze de ea şi Alice se grăbi să îl urmeze.

Nu înțeleg, spuse Alice.

– Nu prea înțelegi multe, nu? Zise Hermes.

– Dacă am murit zise Alice, cum de mă vezi totuşi?

– Aş fi zis că e evident zise Hermes.

– Păi, nu, mă tem că nu prea, zise Alice.

– Sunt zeu, zise Hermes. Ai mai fost cu motocicleta?

Se opriseră lângă o motocicletă roşie şi strălucitoare pe care Alice o văzuse adesea parcată pe stradă în fața casei.

– Eu… zise. Nu. Eşti…? N-am mai fost. Zeu?

– Să nu-ți fie frică, spuse Hermes. Dacă o să cazi, n-o să te loveşti.

– Eşti zeu? Zise Alice.

– Asta am spus, spuse Hermes. Urcă-te în spate.

Hermes încălecă motocicleta şi se uită la Alice.

– Haide, spuse. N-am toată ziua la dispoziție. Păi, de fapt am, dar e mai bine să nu te încarc cu detaliile.

– Unde mergem? Întrebă Alice.

– Pe Tărâmul Morții, sub pământ.

– Dar eu nu vreau să mă duc pe Tărâmul Morții.

– Dacă rămâi aici, o să fii fantomă, spuse Hermes. N-o să poți să vorbeşti decât cu

mediumurile de la televizor. Crede-mă, Tărâmul Morții e mai bun.

Alice nu se clinti.

– Nu cred că mă înțelegi. Fie vii cu mine, fie rămâi aici singură. Gândeşte-te.

Alice se gândi şi se urcă în spatele motocicletei.

– Bravo, spuse Hermes.

Odată ce s-a asigurat că Alice stă confortabil, Hermes o porni prin maşina din față, motocicleta înaintând tăcut. Alice nu simțea rezistența aerului; parcă nici nu s-ar fi mişcat.

– Ăsta-i avantajul de a fi mort, spuse Hermes. N-ai nevoie de combustibil. N-ai nevoie să arzi nimic, pentru că de fapt nu te duci nicăieri.

– Nu… începu Alice.

– Să nu-mi spui că nu înțelegi, spuse Hermes. Nu eşti moartă decât de cinci minute. Bineînțeles că nu înțelegi. Odată ce ai avut la dispoziție câteva secole să îți dai seama, atunci o să înțelegi. Între timp, ia lucrurile aşa cum sunt.

Cum Alice nu răspunse, se uită peste umăr la ea.

– Uite, spuse, îmi pare rău dacă te-am luat prea din scurt. Numai că trebuie să fac asta în fiecare zi, de mii şi mii şi mii de ori pe zi, cel mai adesea cu oameni care sunt la fel de şocați că sunt morți ca tine. Şi asta pe lângă faptul că trebuie să mențin întreaga economie globală în bună stare de funcționare. Şi a naibii dacă funcționează vreodată, voi, muritorii, vă băgați nasul tot timpul.

Aşa că, vezi tu, bunele maniere se duc de râpă după o vreme. Dacă asta te consolează, mi s-a părut că ai făcut o treabă grozavă cu toată curățenia la noi acasă. O să fii greu de înlocuit.

Alice îşi luă privirea de la interiorul maşinilor şi de la oamenii prin care treceau şi o aținti asupra lui Hermes, care încă mai stătea cu fața la ea şi conducea fără să se uite unde merge.

– A, nu, spuse. Eşti drăguț că te scuzi, dar nu asta e problema.

– Ce e, atunci? Întrebă Hermes.

– Tocmai eram pe cale să îi spun lui Neil – prietenului meu, Neil, care-i un om minunat – tocmai aveam de gând să îi spun…

Se întrerupse, zguduită de o undă bruscă de şoc.

– Ce?

– Dacă tu eşti zeu… Asta înseamnă că şi ceilalți sunt?

– Ceilalți? Adică restul familiei? Da, bineînțeles. Eşti cam grea de cap.

– Deci Apolo… şi el e zeu?

– Zeul Soarelui. Practic asta înseamnă că nu are absolut nimic de făcut. Soarele răsare, Soarele apune. Joacă de copil. De ce?

– Eu… El… Eu…

– I-ai pus-o? Zise Hermes. Nu-ți face probleme. Toată lumea i-o pune. Până şi eu i-am pus-o. Într-o perioadă foarte plictisitoare. Ups, era să uit să cotesc.

Hermes trase brusc de motocicletă înspre

dreapta, tăind colțul printr-o cameră de zi cu tapet înflorat, unde un cuplu în vârstă se uita liniştit la televizor.

– Presupun că aş putea să mă duc tot drumul prin case dacă aş vrea, meditã, dar m-am obişnuit prea tare cu străzile.

– Nu, spuse Alice. Nu, nu i-am pus-o. Dar ne-am sărutat.

– L-ai sărutat? Zise Hermes. Asta nu-i nimic. Apolo o face cu toată lumea. Să îl săruți e ca şi cum ai da mâna cu un om obişnuit. Deci de ce v-ați oprit la un sărut? Haide, mie poți să-mi spui. Şi-aşa nu mai ai cu cine altcineva să vorbeşti.

La gândul acesta Alice simți că o apucă iarăşi plânsul, dar, exact ca înainte, nu îi curseră lacrimi.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Hermes spuse:

– O să vezi că nu mai ai lacrimi. Lacrimile sunt ale muritorilor. Sunt o grămadă de alte lucruri cărora o să le duci dorul după o vreme, tot ce ține de corp. Ai pierdut tot ce e corporal: nu mai mănânci, nu mai bei, nu mai dormi, nu mai faci sex. Nu mai săruți, nici măcar zei. Ăsta e clar dezavantajul de a fi mort Pe de altă parte, nu te mai doare nimic, nu mai eşti bolnav, nu-ți mai este foame niciodată. M-aş gândi la asta în locul tău. Deci, ia zi, ce s-a întâmplat?

– Poftim?

– După sărut?

– Nu pot să-ți spun, zise Alice.

– Ce, te-a violat, sau ce? Să nu-ți faci probleme din cauza asta. Violează mereu pe cine apucă.

– Nu! Zise Alice.

– Atunci care-i problema? Întrebă Hermes. Să ştii că e ultima ta ocazie să vorbeşti despre asta cu cineva care îl cunoaşte pe Apolo. Şi n-o să mă mai vezi niciodată.

– A încercat să mă violeze, recunoscu Alice.

– Doar a încercat? Zise Hermes. Trebuie să-i fi plăcut cu adevărat de tine. Sau poate că nu i-a plăcut destul de mult de tine.

Cugetă la asta vreo două clipe în vreme ce motocicleta se afundă într-o hoardă de şcolari inconştienți pe o trecere de pietoni.

– Şi apoi te-a omorât Zeus. Interesant!

– M-a omorât Zeus? Cine e Zeus?

– Tatăl nostru. Zeul-şef. Locuieşte în pod. Fulgerul e o manevră clasică *a la* Zeus.

– Nu l-am întâlnit niciodată, spuse Alice.

– Păi, el te-a întâlnit cu siguranță, spuse Hermes. OK, am ajuns.

– Ce?

Hermes trase lângă bordură şi se opri. Deasupra lor trase pe dreapta un autobuz şi începu să îşi reverse pasagerii.

– Am ajuns.

– Deja?

– Asta am spus.

– Dar nu e tărâmul de sub pământ, zise Alice. E Upper Street.

– Da, aşa e, confirmă Hermes. Îți place ce am făcut? *Upper* Street[8]. Te-ai prins?

– Upper Street e tărâmul de sub pământ?

– Nu, bineînțeles că nu, spuse Hermes. Altfel nu i-aş fi spus Upper Street. Nu te duc până pe Tărâmul Morții, numai până la poartă. Care e aici.

– Nu înțe… se întrerupse Alice.

– Acolo, spuse Hermes, arătând cu degetul.

– Stația de metrou Angel[9]?

– Ce altceva? Da, intră înăuntru, mergi cu scara rulantă până jos de tot. Treci prin peretele din capăt şi o să găseşti un alt peron în capătul îndepărtat, unde aşteaptă trenul ceilalți morți. O să-i recunoşti pentru că ei te văd. Iar unii dintre ei au nişte răni de-a dreptul oribile, ceea ce îi face uşor de identificat. O să vină un tren special, te urci în el şi te duce până acolo.

– Dar, spuse Alice, dar nu sunt pregătită!

– Nimeni nu e, niciodată.

– Aveam atât de multe să te întreb, zise Alice.

– Păi, în cazul ăsta, ar fi trebuit să mori puțin mai departe de Islington, spuse Hermes. Uite ce e, mi-ar plăcea să te ajut dar nu pot rămâne. Voi, muritorii, muriți într-una. Sunt sigur că poți să-l rogi pe unul dintre ceilalți să te lămurească.

– Te rog, poți face ceva pentru mine? Îl imploră Alice. Neil – tipul de care ți-am spus – Afrodita ştie

---

[8] Lit. „strada de sus“ (n.tr.).

[9] Înger (n.tr.).

cine e. Şi Ares. Şi, păi, Apolo, dar…

– Nu-mi vine să cred că nu te-ai prins că suntem zei, spuse Hermes. Nu ne-au dat de gol numele?

– Găseşte-l, spuse Alice. Spune-i… spune-i că-l iubesc. Te rog! Şi că îmi pare rău. Şi…

Hermes scutură din cap.

– Nu pot să fac asta, zise. Alice, înțeleg că îți e fiică şi că eşti necăjită, şi că n-ai avut ocazia să îți iei adio. Nu eşti prima, crede-mă! Dar nu te pot trata altfel decât pe ceilalți muritori pe care îi văd în fiecare zi – mii şi mii, în fiecare zi, Alice. Toți au câte un mesaj pentru cei dragi. Şi mulți dintre ei au murit în împrejurări mult mai rele decât ale tale – războaie, molime, foamete, cutremure, erupții vulcanice, incendii, inundații, execuții, tortură, răpire, crimă, înjunghieri, împuşcături, bombardamente, supradoze… nu te pot ajuta, Alice. Nu vă pot ajuta pe niciunul dintre voi.

Alice privi în pământ.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Da, păi, şi mie îmi pare rău, spuse Hermes după o clipă. Uneori slujba asta mă afectează rău de tot. Dacă asta te consolează, ai fost chiar demnă, când m-ai rugat. Ar trebui să auzi cum cerşesc unii câteodată, e stânjenitor. Zău, Alice, pentru o muritoare, eşti chiar OK.

– Mulțumesc, spuse Alice.

– Succes în partea a doua a călătoriei, spuse Hermes. Nu-ți face griji! O să fie în regulă.

Alice se dădu jos de pe motocicletă.

– Rămâi cu bine, Hermes, spuse ea.

– Ai grijă de tine, spuse Hermes şi o porni în josul străzii.

Alice se uită în jur. Upper Street: ce loc cunoscut! Acolo îşi făcea cumpărăturile, acolo mâncă, acolo mergea la film. Sau cel puțin aşa făcea înainte. Nici nu mai ploua aşa tare; jumătate dintre trecători aveau umbrela deschisă, ceilalți închisă. Intrau şi ieşeau grăbiți din stația de metrou – portalul, îşi spuse Alice – citeau meniurile restaurantelor, admirau hainele din spatele vitrinelor, trecând pe lângă ea, uneori prin ea, neştiind că morții sunt alături de ei, că se adună aici ca la poarta de îmbarcare a unui aeroport enorm, şi se îndreaptă… încotro?

– Alice! Spuse o voce în spatele lui.

Se întoarse. Era Hermes, trăgând din nou pe dreapta pe motocicleta lui.

– Te-ai răzgândit? Întrebă Alice. O să vorbeşti cu Neil?

– Nu, spuse Hermes. Îmi pare rău. Îl aduceam pe Jean-françois.

Arătă spre un bătrân în spatele motocicletei.

– *Vas-y, c'est la-bas,* îi zise omului. *Suis cette jeune femme, elle connaît la bonne route*[10].

Bătrânul se dădu jos de pe motocicletă şi se uită la ea cu ochi strălucitori, plini de nerăbdare.

---

[10] Hai, du-te, e acolo. Urmeaz-o pe această tânără, ea ştie drumul. (în lb. fr. în orig.).

– Bătrânii sunt întotdeauna cei mai fericiți, spuse Hermes. Ştiu că se apropie, şi se temeau de ani de zile. Apoi, când se întâmplă, e o surpriză plăcută pentru ei că sunt tot aici, plus că scapă de toate junghiurile şi durerile. De-a dreptul adorabil. Şi în plus, am pălăvrăgit atâta cu tine, tu şi cu mine, că am uitat să-ți dau biletul.

– Biletul?

Hermes îi întinse ceva ce părea să fie un bilet obişnuit de metrou.

– Acum, mare atenție: nu i-l da conductorului până nu ajungi dincolo, spuse Hermes. O să ți-l ceară, dar nu-i da biletul. Altfel o să te lase pur şi simplu la jumătatea drumului şi o să sfârşeşti bântuind tunelurile de metrou până în vecii vecilor. Cel mai bântuit loc din lume, metroul ăsta. Uneori se şi văd fantomele, deşi nu le observă nimeni niciodată. Trebuie să te uiți cu mare atenție. Sunt cei care nu respiră.

– Mersi că mi-ai spus, zise Alice.

– Mi-a părut bine să te reîntâlnesc, spuse Hermes. Scuze că nu ți-am putut fi de mai mare ajutor! Pa! *Au revoir!*

Şi le făcu semn cu mâna amândurora în timp ce se îndepărta. Alice se întoarse către noul ei tovarăş mort.

– Bună ziua, spuse. *Bonjour.* Pe aici. *Par ici.* Îi făcu semn să o urmeze şi o porni înspre gura căscată a stației de metrou Angel.

23

Apolo i-o trăgea Afroditei în baie. Iar. Ea stătea rezemată de perete, cu un picior pe bazinul de la toaletă şi, după expresia de pe chip, se gândea la nuanțe de vopsea. Iar. Ar fi trebuit să fie un moment triumfător, futaiul său de victorie, când dovedea că uitase de muritoarea aceea neînsemnată, că o măturase de pe planeta aceasta insignifiantă de muritori şi că acum o ştergea şi din trupul şi mintea sa profund importante. Dar nu se simțea deosebit de triumfător.

„De câte ori?" se întrebă Apolo. De câte ori nu i-o trăsese Afroditei chiar în această poziție şi chiar în această baie? De câte ori avea să o mai facă? Termenul *deja vu* era complet lipsit de sens în viața sa. Deja făcuse totul, iar şi iar şi iar, şi va continua să facă aceleaşi lucruri, iar şi iar, şi iar, până… păi, până când Pământul se va roti în jurul Soarelui. Nimic nu mai avea niciun sens. Avusese vreodată vreun sens? Pescui prin nesfârşitele repetiții ale memoriei sale, cotrobăind după vreo scânteie tinerească de entuziasm, vreun sentiment al noului. Trebuie să fi existat vreodată. Dar singurul exemplu pe care îl găsea era sentimentul lui pentru Alice.

– De ce te uiți aşa? Întrebă Afrodita. Doar n-o să ajungi la orgasm, sper?

– Nici pe departe, zise Apolo.

– Bine, zise Afrodita. Încă n-am terminat. Bun,

mă întorc.

Întreaga sa viață, îşi zise Apolo în timp ce Afrodita îşi schimba poziția, fusese un fel de vis repetitiv. Sau poate un coşmar. Dar nu: nu era destul de palpitant pentru un coşmar. Şi nici destul de interesant pentru un vis. Poate că n-a fost decât o halucinație persistentă.

Cu cât timp în urmă o omorâse pe Alice, chiar aşa? Mai bine zis fusese o parte nevinovată la omorul lui Alice, îşi reaminti în grabă, simțind un junghi din partea ochiului atent al lui Styx. Oare săptămâna trecută sau acum o lună? Cât timp trecuse? Ce an era? De când locuiau acolo? Mai conta măcar dacă era tot timpul la fel?

Ei, indiferent dacă trecuse o săptămână sau zece ani, îi era dor de ea. Nu voia să recunoască, dar era adevărat încă îi mai avea fotografia pe telefon, aşa că se putea uita la ea de câte ori voia, dar nu era acelaşi lucru. Pentru că nu îi era dor doar să se uite la ea – deşi era şi asta ceva. Se uită lung la cada de baie, îşi aminti mişcările ei de frecare când curăța spuma murdară de săpun de pe ea, în timp ce el stătea în prag, prefăcându-se că aşteaptă să meargă la toaletă. Transpira la subsuoară, uneori chiar şi pe spate. Vârfurile firelor de păr i se cârlionțau pe deasupra gâtului rozaliu şi lipicios. Era atât de diferită de toate ființele desăvârşite care îl înconjuraseră de secole – care încă îl mai înconjurau. Cusururile ei îl vrăjeau.

Dar nu era numai vorba de cusururile ei. Îi era

dor şi de calitățile ei. Îi era dor de umilința ei. Îi era dor de bunătatea ei. Îi era dor de vulnerabilitatea ei – numai la gândul lacrimilor ei începu să tremure. (Nu te mai scutura, îi spuse Afrodita, mă distragi). Îi era dor de felul în care îl asculta – nimeni din familie nu-l mai asculta. Îi era dor să aibă pe cineva prin casă care nu-l ura în adâncul sufletului. Îi era dor de curățenia pe care o făcea, şi asta era adevărat – casa era împuțită de când plecase ea. Îi era dor de smerenia sa, de felul în care detesta să încalce regulile acelea ridicole. Îi era dor de felul în care se străduia să nu iasă în evidență – era atât de exotic şi atât de erotic. Şi totuşi, la sfârşit, îl sfidase exact în clipa în care o voise supusă.

Era numai vina ei că murise, în niciun caz nu putea fi el tras la răspundere. Dar, cu toate acestea, o regreta. Dacă n-ar fi fost atât de încăpățânată! Dacă ar fi făcut ce i-a spus el! De ce hotărâseră oare să le dea muritorilor voință?

– Mă gândeam să îmi redecorez dormitorul, spuse Afrodita.

Uitase că mai e şi ea acolo.

– Nu l-ai redecorat recent? Zise el.

– Nu, spuse Afrodita. Cel puțin nu cred. Poate că da.

Continuară regulatul, pierduți în propria lor confuzie.

Întorcându-se acasă după o altă întâlnire sortită

eşecului cu agentul imobiliar, Artemis se apropie de casă încet, purtându-şi dezamăgirea pe umerii încovoiați. Ceva gunoi – câteva pagini ale unui ziar de scandal, un pachet gol de cipsuri, o cutie de bere care picura – zburătăciseră pe stradă şi se adunaseră lângă treapta de jos. Ar trebui să i le arate lui Alice, îşi zise Artemis, să le strângă de acolo. Urcă până unde atârna ciocănaşul de alamă, cu luciul pătat de urme de degete. Se întrebă cine bătuse la uşă şi ce se întâmplase. Familia devenise şi mai paranoică în privința securității în ultima vreme, de când cu tentativa de evadare a lui Zeus. În absența Herei, fusese Apolo, care stătea îmbufnat în dormitor, cel care reacționase primul când începuse furtuna, ajunsese primul pe acoperiş şi îl ademenise pe Zeus înapoi în cameră şi îl culcase la loc. Fusese o ispravă de eroism care nu îi stătea în fire lui Apolo. Artemis era surprinsă că nu profitase de ocazie să îl împingă pe Zeus de pe acoperiş – nu ar fi băgat mâna în foc că ea nu l-ar fi împins. Poate că discuția dintre ei despre nevoile familiei de mai devreme îşi făcuse efectul? Artemis scutură din cap. Discursurile ei propagandistice nu îl impresionaseră în ultimele mii de ani, aşa că nu vedea de ce ar începe să aibă efect tocmai acum.

Artemis închise uşa de la intrare în spatele ei. Apăsă pe întrerupătorul luminii din hol, dar becul nu mai era. Casa părea îmbâcsită, cu aerul ăla suprasaturat de mucegai şi igrasie. Nu mai avea

chef să iasă din nou, aşa că se îndreptă către uşa din dos să iasă în grădină. Trecând prin bucătărie, Artemis văzu cu uimire câtă mâncare era risipită pe bufeturi şi pe masă şi, după miros, o parte începea să se strice. Pe pragul uşii din spate mărşăluia către şi dinspre grădină un şir de furnici, cărând firimituri minuscule înspre palatele lor îndepărtate. Nu rezolvaseră deja problema furnicilor? Şi unde dracu' era Alice?

– Hei, Artemis, se auzi o voce din spatele ei. Unde ai fost?

Se întoarse. Era Hermes, la baza scărilor, încălțat cu ghetele sale înaripate, legănându-şi coiful înaripat într-o mână, evident gata de plecare să culeagă sufletele morților.

– Nu-i treaba ta, începu Artemis, bucurându-se de ceartă, pentru că îi dădea ocazia să se mai elibereze de frustrarea provocată de lipsa de apartamente viabile în marja ei de preț. Dar apoi se opri. Nu avea energia necesară. Hermes, zise în loc de asta, de ce e casa atât de jegoasă? Ai văzut-o pe Alice pe undeva?

– Da, am văzut-o, spuse Hermes, venind în pragul bucătăriei şi sprijinindu-se de tocul uşii. Acum vreo două săptămâni. Am dus-o pe Tărâmul Morților.

– Ce? Zise Artemis. De ce ai făcut asta?

– Păi, pentru că a murit, zise Hermes.

– A murit? Zise Artemis. Nu se poate să fi murit! La naiba! Am fost atât de absorbită de griji! Ar fi

trebuit să îmi dau seama că o să se întâmple ceva de genul ăsta dacă nu o supraveghez cum trebuie. Dar părea de încredere! Muritoare proastă! Ce-a apucat-o să moară?

– Nu e vina ei, spuse Hermes. A omorât-o Zeus. Cu trăsnetul. În ziua în care a scăpat.

– Zeus! Zise Artemis. Cum a aflat de ea? I-am spus să nu urce la ultimul etaj.

– N-a urcat, spuse Hermes. După mine, are legătură cu Apolo.

– *Ce?*

– Păi, a fost şi ea la emisiunea lui, spuse Hermes.

– Cum?

– … Şi Afrodita m-a pus s-o aduc încoace…

– Afrodita? Zise Artemis. Ce legătură are ea cu toate astea?

– … Iar Apolo se purta foarte ciudat când era ea prin preajmă, iar apoi s-au sărutat, iar apoi a încercat să o violeze…

– Hermes, de unde ştii tu toate astea?

– E treaba mea să ştiu. Şi ia gândeşte-te: Apolo a fost primul pe acoperiş în ziua în care a scăpat Zeus. În ziua în care a murit Alice. Nu crezi că bate la ochi?

– În niciun caz nu putea să o omoare Apolo, spuse Artemis.

– Păi, nici n-a omorât-o, nu? Zise Hermes. Evident că l-a pus pe Zeus să o facă. L-a păcălit el într-un fel sau altul, deşi nu văd de ce n-a făcut-o chiar el… Care-i treaba, Artemis? Arăți de parcă a

încercat cineva să te ciupească de fund.

– A fost o portiță, spuse Artemis.

– O ce?

Artemis se uită în jur. Era prea mare riscul să o audă cineva.

– Cred că ar fi mai bine să continuăm discuția afară, spuse ea.

– Artemis, sunt ocupat. Am treabă…

– Afară! Insistă Artemis, pe un ton pe care puțini, fie ei şi zei, îl puteau contrazice.

Îl apucă pe Hermes de braț cu o strânsoare care ar fi putut rupe gâtul unui cerb şi îl târî afară în grădină, închizând uşa după ei.

Odată aflați în siguranță în grădină, departe de auzul celorlalți zei, Artemis îi povesti despre jurământ.

– Şi pe urmă nu numai că se apucă să termine o muritoare, spuse Artemis, o omoară tocmai pe menajeră!

– Ce ticălos şmecher! Spuse Hermes, cu o notă ascunsă de admirație în glas.

– Mai ştie cineva că a murit Alice? Întrebă Artemis.

– Din câte ştiu eu nu, spuse Hermes. Cel puțin, eu n-am vorbit despre asta cu nimeni. Deşi ceilalți probabil că au început să observe în ce hal e casa. Chiar că ar trebui să angajezi altă menajeră.

– Încă nu, spuse Artemis. Dacă te întreabă cineva… spune-le că e în concediu.

– Ce sens are? Zise Hermes. Doar nu se mai

întoarce.

– Tu fă ce-ți spun!

– Artemis, nu văd de ce te ambalezi aşa de tare. Nu e decât o menajeră. Se găsesc la fiecare colț de stradă. Fă rost de alta!

– Nu asta e ideea, spuse Artemis. Ideea e că Apolo ajurat pe Styx. Pe Styx! Şi a încălcat jurământul! Şi menajera aia era a mea – n-avea dreptul să se atingă de ea! Poate că a fost o portiță de scăpare, dar în esență a fost o încălcare a jurământului!

– Las-o pe Styx să se ocupe de asta, spuse Hermes.

– Evident că n-are de gând, spuse Artemis. Ştii cum e Styx. Se ocupă de litera legii. Apolo trebuie s-o fi îmbrobodit cumva, că altfel fie Alice ar fi fost încă în viață, fie Apolo ar fi în comă pe undeva.

– Atunci răzbună-te, spuse Hermes.

– Asta aveam de gând să fac, spuse Artemis. Dar am nevoie de ajutorul tău.

– Dar eu nu mă ocup de răzbunare, spuse Hermes. Nemesis se ocupă de răzbunare. O chem dacă vrei.

– Nu, spuse Artemis. Nemesis nu poate face ce vreau să faci tu.

– Adică…

– Exact.

Hermes scutură din cap.

– Nici vorbă, spuse. Ştii că nu pot să am de-a face cu morții. Nu pot în poziția mea. Dacă ar afla

Hades…

– De ce să afle?

– Dacă te apuci să îți bagi nasul prin tărâmul ăla, o să ştie, spuse Hermes. Nu fi proastă, Artemis! Nu poți pur şi simplu să-i spargi toate chitarele lui Apolo sau ceva de genul ăsta?

– Era menajera mea, spuse Artemis, şi n-ar fi trebuit să moară! Nu-ți păsă de dreptate? Crezi că a meritat asta?

Hermes oftă.

– Era o fată drăguță, recunoscu.

– Deci eşti de acord cu mine, spuse Artemis.

– Nu, zise Hermes. Nu sunt.

– Nu-mi păsă, spuse Artemis. Am s-o fac oricum.

– Nu poți, spuse Hermes. În clipa în care pui piciorul acolo jos te faci scrum. Eşti zeiță, Cerber o să te adulmece în câteva clipe.

– Atunci trimit un erou, spuse Artemis.

– Nu mai sunt eroi, zise Hermes.

– O să găsesc eu unul, zise Artemis. Cunosc câțiva muritori. Îşi scormoni mintea, gândindu-se la proprietarii de câini pentru care lucra. Domnul Simon? Nu, e prea papă-lapte. Alex Waters? Prea leneş…

– Sunt singurii muritori pe care îi cunoşti? Zise Hermes. Cei cărora le plimbi câinii?

Artemis se gândi la agenții imobiliari pe care îi cunoscuse.

– Cam aşa, spuse.

– N-o să meargă, spuse Hermes. Eroii îşi plimbă

singuri câinii. Nu te poți folosi de niciunul dintre ei.

– N-am încotro.

Hermes avusese multe ocazii în ultimele câteva mii de ani să afle exact ce înseamnă expresia de hotărâre de pe fața lui Artemis.

– Pari foarte pornită să faci asta, spuse. De ce?

– Apolo scapă basma curată de prea multe ori, spuse Artemis.

– Şi?

– Şi era a mea.

– Şi?

– Şi nimic, spuse Artemis.

– Majoritatea zeilor ar face orice să nu intre pe Tărâmul Morții.

– E o chestiune morală.

Hermes n-avea de gând să se apuce să dezbată chestiuni morale cu Artemis.

– OK, spuse. Ai dreptate. Îmi plăcea de ea. Şi m-am săturat să-mi calc singur cămăşile. Aşa că ascultă, dacă promiți să nu spui nimănui – absolut nimănui, că altfel o să vrea toată lumea – îți fac rost de un erou. De cineva ca lumea. Cineva care chiar o să vrea să te ajute. O să trimit un mesaj, o să-l chem, o să formulez în aşa fel încât să nu fie prea bătător la ochi. Dar numai de data asta. Şi numai pentru că era o fată drăguță. Şi ca să-i fac în ciudă lui Apolo. Şi ca să nu ajungi cu mațele pe-afară. Şi poate pentru că a fost puțintel vina mea că a ajuns aici de la bun început.

– Şi o să-mi arăți calea spre Tărâmul Morții?

– Numai să ții secretul.

– Mersi, Hermes, spuse Artemis. N-o să-ți pară rău. Hermes se uită în fundul grădinii, la mormanul de flori moarte.

– Ai grijă, Artemis, spuse.

24

Alice nu prea era credincioasă, dar se considera ca fiind anglicană, şi se ducea la biserică de sărbătorile mari – de Paşte, de Crăciun. Nu se prea gândise la cele de după moarte, dar când se gândea, avea păreri foarte convenționale: raiul sus, iadul jos, îngerii, norii, toate cele. Asta în zilele în care credea în viața de apoi în orice variantă. În majoritatea timpului, avusese bănuiala că nu există deloc.

După cum se dovedi, se înşelase din toate punctele de vedere.

Găsise trenul către Tărâmul Morții exact aşa cum îi spusese Hermes – la capătul stației de metrou Angel, trecând prin peretele din dos. Peronul arăta exact ca orice peron de metrou, numai că mult mai lung, se întindea cât vedeai cu ochii. Era aglomerat, ca într-o oră de vârf, şi toată lumea de acolo era – se aşteptase la asta, fireşte, dar totuşi se simți şocată – moartă.

Erau cei pe care îi considera morții „cum trebuie”

– albi, în vârstă de şaizeci, şaptezeci, optzeci de ani, sau şi mai bătrâni, mai ales în cămăşi de noapte de spital sau pijamale, şi relativ intacți. Arătau cum trebuie să arate morții. Dar mai erau şi cei care, era evident după aspect, muriseră pe masa de operație sau în accidente. Aproape toți păreau prea tineri ca să moară. Şi, lucrul cel mai rău, oriunde se uita, erau chipuri negre şi cafenii, mult, mult mai tinere decât ar trebui să fie un mort. Majoritatea adulților erau scofâlciți, de la SIDA, presupuse Alice, sau malnutriție, iar printre ei forfoteau mii şi mii de bebeluşi şi copii mici, unii smiorcâindu-se fără lacrimi, alții aparent stoici, probabil nereuşind să înțeleagă ce li se întâmplase, şi nemaifiind supuşi stimulilor nemiloşi ai foamei şi ai bolii. Mulți dintre adulți încercau să ridice în brațe şi să mângâie copiii, dar brațele le treceau inutile prin ei. Privindu-i, Alice îşi dădu seama că nu va mai trăi niciodată senzația de a ține pe cineva în brațe sau de a fi îmbrățişată.

Tocmai când îşi aduna curajul să meargă să vorbească cu câțiva copii, trase un tren – un tren de metrou ca oricare altul – şi toți se îmbulziră în el, la început la distanță cuvenită unul de altul, apoi înghesuindu-se mai aproape, şi în final intersectându-se complet. Dacă închidea ochii, avea senzația că nu mai e nimeni acolo. Dacă închidea ochii, avea senzația că ea nu mai e nicăieri. Când deschise ochii, părăsiseră stația –

nici măcar nu simțise că porniseră. În întunericul tunelului era imposibil de zis dacă trenul se mişcă, deşi huruitul vagonului sugera că da.

La o vreme după ce părăsiră stația de metrou Angel, Alice auzi o voce care striga: „Biletele la control!" şi ridică ochii la vederea unui bărbat care se împingea prin pasageri, îmbrăcat în salopetă albastră şi şapcă, cu pielea de un alb cleios, ca de vierme, neatinsă de Soare. Deşi nu-i stătea în fire, Alice îşi aminti ce spusese Hermes şi îşi ascunse biletul. Lângă ea, însă, Jean-François, bătrânul francez, îşi întinse biletul.

– Nu… strigă Alice.

Dar era prea târziu. Caron luă biletul şi, în clipa în care îl scoase din mâna lui Jean-François, prin vagon trecu o pală de vânt, înhățându-l şi sorbindu-l prin perete. Alice țipă şi încercă să apuce brațele care fluturau, dar mâinile îi trecură prin ele, iar el fu înghițit de întunericul de dincolo. După o clipă dispăruse fără urmă.

Nimeni din vagon nu-şi mai arătă biletul.

*

Alice încă se mai simțea tulburată când trenul ajunse la destinație. Coborî deloc uşurată; cine ştie ce-o aştepta acolo? Peronul nu avea nimic ieşit din comun, nu era decât o altă stație de metrou. Parcă erau într-o suburbie a Londrei pe unde Alice pur şi simplu nu mai fusese niciodată, dacă ar fi

existat o suburbie a Londrei numită „Tărâmul Morții”. Singura diferență era o absență bătătoare la ochi a hărților şi pasagerilor care aşteptau să se urce. În afară de asta, de la pardoseala de ciment la pereții în pantă acoperiți cu faianță, totul era cu desăvârşire familiar.

Urmă indicatoarele spre ieşire. Stația era părăsită şi, în afară de murmurul conversației dintre câțiva membri mai curajoşi ai morților, era o linişte desăvârşită. Scările rulante însă funcționau numai în sus – iar ea păşi pe una dintre ele şi fu purtată, fără zgomot, până în vârf. Nu avea senzația de mişcare, doar pereții treceau pe lângă ea, iar lumina de afară se tot apropia. Abia acum îşi dădu seama cât de multe lucruri simțise trupul ei, când ajunse să nu mai simtă absolut nimic.

Îşi abandonă biletul într-un automat şi păşi pe Tărâmul Morții. Nici aici nu era nimeni, pe lângă cei câțiva dintre morții care îşi găsiseră şi ei drumul de ieşire. Alice se întrebă ce se va întâmpla cu toți bebeluşii care nu puteau fi duşi în brațe, dar nu avea pe cine să întrebe. Afară cerul era mohorât, iar terenul, neted. Lumina nu dădea nicio indicație cu privire la cât era ceasul. Oriunde te uitai, cât vedeai cu ochii, se întindeau străzi identice fără vreun semn distinctiv, de case lipite în stil fals Tudor. Cel puțin aşa presupunea ea, că era fals: cine ştie de când erau acolo? Singura variație care se vedea era blocul de beton de

deasupra stației de metrou pe care tocmai o părăsise, cu un semn deasupra porții cu *Intrarea interzisă.* Nu era niciun zumzet de trafic, nici cântece de păsări. Absolut nimic natural. Nu se vedea niciun copac, nicio insectă în aer, nici măcar un fir de iarbă care să se înțească printre crăpăturile din pavaj.

În timp ce se gândea ce să facă acum, Alice simți că îi atinge glezna ceva rece şi umed. Nu putea fi nicio îndoială: simțea cu adevărat ceva real pe ea, atingând-o, de parcă trupul ei chiar ar fi existat. Se întoarse iute. Lângă ea era o lighioană monstruoasă: un fel de câine imens, mai înalt decât ea, cu trei capete băloase – dintre care unul tocmai îi adulmeca piciorul de parcă s-ar fi gândit dacă să o înfulece la prânz sau nu – şi cu un şarpe agitat drept coadă. Ceva din soliditatea sa, care contrasta cu prezența ei neprezentă, şi din urma răcoroasă şi umedă pe care o transmitea gambelor ei ireale, o făcu să înțeleagă că, deşi e făcută practic din aer, câinele acesta era adevărat, avea trup, şi, mai mult, că ea era adevărată pentru el – solidă, cu formă şi miros. Ar putea să o înfulece dacă ar vrea – se vedea după expresia de pe fiecare față. Se simți îngrozită sau creierul îi spuse că e îngrozită, iar părticica din ea pe care o atingea capul de câine resimți o înțepătură de adrenalină. Restul era – păi, mort. Față în față cu monstrul, îşi dădu seama că nu e în rai: fireşte că nu. Trebuie să fie în iad. De ce să o fi trimis tocmai pe ea în

rai? Încercă să se resemneze în fața sorții şi aşteptă ca potaia să îi mănânce sufletul.

Dar în spatele ei se revărsau din stație ceilalți morți, răspândindu-se încet în afară ca o pată de ulei. Lighioana îşi pierdu interesul față de ea şi o porni înspre ei, întinzându-şi cele trei capete şi adulmecându-i pe fiecare pe rând. Alice nu simți aproape nicio uşurare. Câinele o cruțase. Dar era tot moartă. Şi, după toate probabilitățile, era în iad. Va trebui să îndure cum putea.

Alese o stradă la întâmplare şi porni la drum.

25

Neil era conştient că trece timpul, dar nu era ca timpul ştiut de el. Timpul se divizase în două. Era timpul dinainte: timpul care părea atât de real şi de limpede, atât de scurt şi încheiat. Pe urmă era timpul de după: timpul de acum. Şi timpul acesta nu se distingea prin nimic şi nu avea sfârşit. Un prezent încet, lugubru, fără viitor, fără speranță. Un acum hidos în care urma să fie blocat pentru totdeauna, mereu departe de trecutul crud, terminat, intransingent. Un trecut la care se putea uita ori de câte ori dorea, şi adesea când nu voia, dar pe care nu îl mai putea atinge niciodată.

Nu avea energia să se înfurie şi totuşi era furios, fără puterea de a face față. Stătea în locuri ciudate în apartament, pe hol sau pe scări, pentru că nu

voia să stea în niciuna dintre camere, şi se uita la podea pentru că nu voia să se uite înainte. Uneori se holba la spații înguste, la raftul de jos al dulapului de sub scări sau la intervalul dintre WC şi cadă, şi îşi închipuia că se bagă acolo şi îşi strânge mâinile şi picioarele, ca un animal mic în ascunzătoare. Nu avea să mai iasă niciodată.

În majoritatea timpului trăia în tăcere. Alteori, încerca diverse cuvinte. „Moartă”, spuse, să vadă cum sună. „Moartă”. Sau, Alice”.

Sau se tortura. Se tortura gândindu-se la toate ocaziile pierdute, la toate lucrurile pe care nu avusese ocazia să le facă, la lucrurile pe care nu avuseseră ocazia să le facă împreună. Nici măcar nu îi spusese ce simte.

Şi se tortura la gândul că era vina lui că ea murise. El propusese să meargă la plimbare; ea voise să rămână în apartament Mai înainte, el fusese cel care îi spusese să lucreze pe cont propriu; dacă n-ar fi fost asta, n-ar fi fost angajată în casă şi n-ar fi fost atât de supărată în seara aceea, n-ar fi venit la el acasă. Şi tot el era de vină că avusese nevoie de o altă slujbă – dacă n-ar fi fost el, n-ar fi fost dată afară pentru prezența ei în public la emisiunea aceea nenorocită cu Apolo.

Apolo. Iată un alt ghimpe. Apolo şi Alice sărutându-se. Şi cine ştie ce altceva? Se tortura închipuindu-şi care ar putea fi cel de-al doilea lucru, cel pe care nu apucase să i-l povestească. Voia să ştie, nu voia să ştie. Nu va şti niciodată.

Dar dacă ar fi putut să o aducă înapoi, dacă ar fi fost vie, n-ar fi contat. Putea fi a lui Apolo. Numai să fie fericită. Numai să fie aici.

După ce se tortura îndeajuns cu toate lucrurile rele care îi treceau prin cap, se tortura şi cu amintirile plăcute, cu gândul la ea, la cât de minunată era şi la cât se distraseră împreună, la cât de bine se simțiseră amândoi. Şi dacă, la un moment dat, o părticică din el începea să se simtă mai bine, începea să se chinuie şi mai abitir, pentru că nu voia să se simtă mai bine, pentru că asta ar fi însemnat vindecare.

Uneori, stătea întins în pat doar ca să simtă mirosul ei care rămăsese în aşternuturi. Sau îi lua paltonul în brațe şi îşi îngropă fața în el, aşa cum voise odată să facă cu cardiganul pe care nu avea să-l mai vadă. Abia dacă putea să-i adulmece urma, nu se dădea cu parfum, nu folosea un săpun anume. Dar numai faptul că ştia că lucrurile acestea îi atinseseră pielea era destul.

I se părea ciudat că tot mai trebuia să facă lucruri obişnuite, de fiecare zi. Să mănânce şi să doarmă, să meargă la toaletă. Le făcea când trebuia. Nu avea rutină. Uneori dormea câte o după-amiază pe canapea, apoi stătea toată noaptea rezemat de blatul de bucătărie. La un moment dat probabil că a sunat la serviciu şi le-a spus că nu vine, dar nu-şi mai amintea.

Probabil că a fost o înmormântare, dar nimeni nu s-a gândit să îl invite. Aşa că nu s-a dus.

Primise telefoane de la prieteni, îngrijorați că nu mai auziseră de el. Răspundea monosilabic, scăpa de ei cât de repede putea. Sunaseră şi ziarişti, interesați de ceea ce numeau ei „povestea cu fulgerul”; le închisese telefonul în nas. Acum, când suna telefonul, îl ignora.

Nu mânca mult, niciodată nu se aşeza la masă, ci ciugulea direct din frigider sau lua câte o conservă din dulap când foamea amenința să nu-l mai lase să se gândească la Alice. Nu rămânea fără farfurii curate, pentru că mânca direct din ambalaj. Însă rămase până la urmă fără mâncare. Asta îl înfurie nespus. Deschise toate dulapurile, scotocind după vreo rămăşiță, trântind uşile din nou când nu găsea decât sare şi Marmite[11]. Dădu cu piciorul în frigider. Reveni la dulapul cu Marmite, îl scoase şi îl aruncă de perete. Borcanul sări înapoi, lăsând o urmă, şi ateriză pe jos. Nu se sparse. Îl ridică şi îl aruncă din nou, mai tare, dar cu acelaşi rezultat. Apoi îl lovi cu piciorul, proiectându-l în partea cealaltă a bucătăriei. De data asta se sparse în sfârşit. Neil se uită după el, apoi se aşeză la masă, cu inima gata să-i sară din piept.

Până la urmă găsi un ton calm şi începu să discute cu el însuşi.

Haide. Nu e nicio problemă. Va trebui pur şi simplu să ieşi şi să cumperi ceva. N-ai de ce să te

---

[11] Pastă de uns pe pâine din extracte vegetale (n.tr.).

înfurii. Nu contează. Trebuie să mănânci.

Îi veni să plângă. Că nu are mâncare. Se tot gândea la Bătrâna Mamă Hubbard. Îşi tot repeta în cap: dulapul era gol. Dulapul era gol. Dulapul era gol[12].

Haide, spuse din nou vocea calmă. Acum te prosteşti. Care-i problema? Te duci pur şi simplu şi îți cumperi ceva de mâncare. Eşti în stare. Dacă te îmbolnăveşti, nu te mai poți gândi la ea.

Se hotărî să îşi ia mâncare la pachet. N-avea habar cât e ceasul şi nici măcar ce zi este, dar nu îi trecu prin minte să se întrebe dacă va fi deschis undeva. Se duse mecanic la uşa de la intrare, luă o haină din cuier şi o trase peste hainele pe care le purta de când se schimbase ultima oară, ceea ce nu-şi mai amintea. Îşi luă cheile şi portmoneul de pe măsuța de lângă uşă şi ieşi.

Era frig. Lumina era cenuşie. Ar putea fi dimineața devreme sau seara târziu. Lumina i se părea însă strălucitoare; nu mai aprinsese lumina în apartament de multă vreme. O porni înspre strada principală. Vântul îl pişcă de obraji şi se frecă, băgând de seamă pentru prima oară că are barbă. Mergea cu capul plecat, uitându-se numai la trotuarul din fața lui. Nu voia să vadă pe nimeni. Îi era mai ales groază că o să vadă pe cineva cunoscut. Sau pe cineva necunoscut, care pare fericit.

---

[12] *Old Mother Hubbard,* poezie pentru copii (n.tr.).

Nu îi era poftă de nimic anume, aşa că se opri la primul local de pe strada principală care era deschis şi intră. Era un miros puternic şi fierbinte de prăjeală în aer, dar chiar şi aşa tânărul asiatic din spatele tejghelei se strâmbă când intră el. Neil îşi dădu seama că arată îngrozitor şi pute. Ca moartea, ar fi putut spune odinioară. Nu mai era nimeni în local. Probabil că nimeni nu cumpăra de mâncare la ora asta.

– Bună ziua, spuse omul de la tejghea. Cu ce vă servesc?

– Ăă, zise Neil. Nu ştiu. Glasul îi suna ciudat. Ce aveți?

– Cod, eglefin, cambulă…

– Da, spuse Neil. Orice. Cod.

– Cartofi prăjiți?

– Ăă, spuse Neil. Da, presupun că da.

Asta însemna că o să dureze mai mult până să mănânce iar.

Urmă un moment de tăcere cât timp omul lua comanda.

– Ketchup? Oțet? Maioneză?

– Nu, spuse Neil.

Omul scutură solnița peste cartofi.

– Aici sau la pachet?

– Poftim?

– Aici sau la pachet?

Neil fu cuprins de un val de panică. Trebuia să ia o decizie şi nu ştia cum. Nu voia să mănânce aici şi nu voia nici să meargă acasă. Nu voia să

facă nimic.

– Nu ştiu, spuse Neil. Nu ştiu.

– Vi-l dau la pachet, spuse omul. Atunci îl puteți deschide când vreți.

Cu grijă, omul ambală cartofii şi peştele lui Neil în hârtie albă, apoi ambală pachetul şi într-o foaie din ziarul local. Puse pachetul într-o pungă albă de plastic, cu o furculiță mică de lemn.

– Trei cincizeci, vă rog, spuse omul.

Neil îl plăti, luă restul şi ieşi în strada înghețată. I se păru că se întunecase. Se întoarse pe unde venise şi, fără să îşi ia privirea de pe trotuar, merse acasă.

Când reveni în bucătărie, îşi dădu seama cât de dezgustătoare era. Alice n-ar fi fost impresionată de toate resturile care murdăreau mobila: cotoare de măr, coji de banană, ambalaje de biscuiți, cutii de supă, ceşti abandonate cu resturi de ceai cu lapte care începeau să se întărească, conserve goale de ton cu bucăți de ton râncede şi tari pe margine. Brusc i se făcu scârbă de el însuşi. Punga de gunoi din coş dădea deja peste, aşa că, punându-şi deoparte peştele şi cartofii, o scoase afară şi o legă, apoi puse o pungă nouă şi o umplu cu tot gunoiul împrăştiat peste tot. Borcanul spart de Marmite era tot unde îl lăsase pe podea, aşa că desfăcu ambalajul peştelui şi începu să pună cu grijă bucățile de sticlă spartă în ziar.

Atunci zări poza. Înghață. O mână rece îi strânse inima.

Nu era de pe prima pagină. Era un titlu – NEBUNUL SINUCIGAŞ AL CARTIERULUI – sub o fotografie, aparent făcută cu teleobiectivul, a unui bătrân pe acoperişul unei case. Era complet dezbrăcat şi avea părul lung şi barbă. Avea un braț ridicat de parcă ar arunca ceva. Poza nu era prea clară, pentru că fusese făcută prin ploaia torențială, dar expresia de pe chipul bătrânului era incontestabil de furie. Era – şi Neil era absolut sigur de asta – chipul pe care îl văzuse Neil pe cer, chiar înainte ca el şi cu Alice să fie loviți de fulger. Nu era posibil. Sigur fusese doar un efect al luminii? Dar când se uită din nou la poză, nu mai avu absolut nicio îndoială că era una şi aceeaşi persoană. Neil ştia că el e. Şi, mai mult, Neil îşi dădu seama fără nicio urmă de îndoială că acoperişul şubred pe care stătea era cel al casei în care făcea curat Alice.

26

– Ai întârziat. Nu citeşti ziarele?

Bărbatul care îi deschise uşa era tânăr şi chipeş, îmbrăcat într-un costum strâmt cu dungi, care îi scotea corpul în evidență. Neil nu-l mai văzuse niciodată.

– Cred că m-ați confundat cu altcineva, spuse. Am venit să-l văd… şi era gata să spună: Pe bătrânul dezbrăcat de pe acoperiş?

– Eşti Neil? Întrebă tânărul.

– Da.

– Atunci eu sunt Hermes. Şi ai întârziat. Aşteaptă aici.

Hermes îi trânti uşa în nas lui Neil fără drept de apel.

Era frig. Neil îşi îndesă mâinile în buzunarele paltonului şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Făcuse duş şi se bărbierise, se spălase pe cap, îşi pieptănase părul pe spate şi se îmbrăcase în haine curate. Tot timpul cât se spălase şi se îmbrăcase, şi cât durase drumul cu autobuzul şi metroul, chibzuise la imaginea din ziar şi la chipul pe care îl zărise în ziua în care murise Alice. Pur şi simplu, nu avea niciun sens, şi acum, mai mult ca niciodată, Neil simțea nevoia ca lucrurile să aibă sens. Oare era o mistificare, se întrebă, de asta îl cunoştea bărbatul acela? Dar nu înțelegea cum fusese cu putință. Sau poate că a fost o halucinație – dar atunci ce era cu articolul de ziar? Acela era real – îl avea în buzunar. Trebuie să existe o explicație rațională. Deşi nimic din ce i se întâmplase în ultima vreme nu părea rațional.

Uşa se deschise din nou şi în prag apăru Hermes cu o femeie pe care Neil, de asemenea, nu o mai văzuse niciodată, îmbrăcată în trening albastru, cu părul prins neîngrijit la spate. Femeia semăna mult cu Apolo, numai că era brunetă, şi se uita la Neil cu un amestec de uluire şi dispreț.

– Ăsta e? Îl întrebă pe Hermes.

– Cred că da, spuse Hermes.

– Vrei să spui că nu îl cunoşti?

– Nu, spuse Hermes.

– Nu poate fi el. Uită-te la el. Ce să fac cu ăsta? E atât de pirpiriu şi de scund, şi arată ca un şoarece.

– Şi Ulise era pipernicit, spuse Hermes. Şi era unul dintre cei mai buni.

– Nu semăna cu un şoarece, spuse femeia.

– Era foarte scund.

– Da, dar nu avea asemenea trăsături de rozător.

– Ei, asta-i tot ce-am găsit într-un interval de timp atât de mic.

– Mic fiind cuvântul-cheie.

– Scuzați-mă, interveni Neil, deşi mă distrez de minune, trebuie să vă atrag atenția că m-ați confundat cu altcineva.

– Nu, spuse Artemis, vorbeam chiar despre tine.

– Am venit în legătură cu Alice, spuse Neil.

– Ştim, spuse Hermes.

– Ascultă, îi spuse tânăra lui Hermes, intră în casă şi văd eu ce fac cu el. Ai dreptate, aparențele înşală. Uneori.

– OK, spuse Hermes. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Şi intră, trântind din nou uşa după el.

– Bun, spuse femeia, să mergem.

– Unde să mergem? Întrebă Neil. Cine eşti? Ce legătură are asta cu Alice?

– Sunt Artemis, Alice era menajera mea, şi

trebuie să ne îndepărtăm de casă până nu te vede cineva.

– Dar vreau să intru, spuse Neil. Trebuie să văd pe cineva.

– Nu poți să intri, spuse Artemis. Nu intră nimeni.

– Am mai fost înăuntru, spuse Neil.

– Serios? Întrebă Artemis. Când?

– Cu o zi înainte ca Alice… să moară.

Artemis îl cântări cu alți ochi.

– Şi ai rămas în viață? Zise ea. Impresionant! Poate că voi putea totuşi să te folosesc.

– Să mă foloseşti? Întrebă Neil.

– Haide, spuse Artemis, să mergem.

– Dar…

– Acum.

Simțindu-se brusc la fel de incapabil să se opună ca o pilitură de fier confruntată cu un magnet, Neil dădu din cap.

Merseră până pe Heath în tăcere. Artemis nu alerga, dar mergea atât de rapid încât Neil abia putea să se țină după ea. Băgă de seamă că, de fiecare dată când treceau pe lângă un câine, ea se uita la el cu speranță, apoi invariabil întorcea capul dezamăgită şi o pornea mai departe cu un pas mai iute decât înainte.

– Ți-ai pierdut câinele? O întrebă Neil.

– Au murit, spuse Artemis.

Din pricina frigului, Parliament Hill nu era aglomerat, nu erau decât vreo doi oameni care

înălțau zmee mari, complicate, şi un cățeluş gălbui care lătra când la unul, când la altul. Artemis îi aruncă, aşadar, câinelui o privire ce părea plină de milă. Alese o bancă de unde se vedea panorama oraşului, dar care dădea şi înspre cărare.

– Nu se ştie niciodată cine ar fi putut să ne urmărească, spuse ea, aşezându-se.

Neil se aşează lângă ea fără să răspundă. Imensitatea Londrei, desfăşurată în fața lui ca o miniatură cenuşie, îl umplu cu o tristețe atât de chinuitoare încât îi veni să plângă. Ce sens avea să trăiască aici fără Alice? Nu era nicio clădire sau o stradă pe care ar fi vrut să o vadă fără ea. Se gândi poate să se mute, să înceapă o viață nouă altundeva. O viață nouă. Gândul nu îi dădea nicio speranță. Se înfăşură strâns în palton să se apere de aerul muşcător.

– Aici putem vorbi relativ liber, spuse Artemis. Copacii n-o să ne trădeze. Sunt de partea noastră.

– Copacii?

– Apolo şi-a permis o groază de lucruri cu ei de-a lungul timpului.

– Asta pot s-o cred, spuse Neil.

– Îl cunoşti?

– Ne-am întâlnit.

– Şi cu toate acestea trăieşti, spuse Artemis, scuturând din cap. Eşti tenace.

– Auzi, am câteva întrebări, spuse Neil, băgând mâna în buzunar după tăietura de ziar.

– Bineînțeles, spuse Artemis. Să trecem la treabă. Ia spune, Neil, ai făcut vreodată ceva ce ar putea fi descris drept eroic?

– Ce? Zise Neil.

– Te rog, spuse Artemis, e important.

– Am crezut că suntem aici să vorbim despre Alice.

– Aşa e, spuse Artemis.

– Nu văd legătura, zise Neil.

– Eu da, spuse Artemis.

Neil oftă.

– Păi, dacă veni vorba, spuse, am încercat o dată să fac ceva eroic, şi ai dreptate, avea legătură cu Alice. Mi-a cerut ajutorul şi am încercat să o ajut. Iar acum a murit. Aşa că n-am făcut mare brânză. În afară de asta, nu, n-am făcut niciodată în viață nimic ce să poată fi descris nici pe departe drept eroic. Nu prea ai ocazia să faci aşa ceva ca inginer. Întotdeauna încerc să fac clădirile la care lucrez cât mai sigure cu putință. Presupun că unii ar putea crede că e un fel de eroism, în sensul cel mai larg. Am donat sânge de câteva ori; se spune că e eroic, dar nu cred că se pune ca eroism adevărat dacă ți se dă o ceaşcă cu ceai şi un biscuite digestiv după aceea. Dar dacă mă întrebi dacă sunt genul de persoană care şi-ar risca viața să salveze nişte străini dintr-o clădire în flăcări… Păi, nu ştiu. Mi-ar plăcea să cred că sunt. Dar nu sunt sigur. Nu cred că poți fi sigur până nu eşti pus la încercare.

Pe panta crescută cu iarbă de dedesubt, un copilaş fugi de lângă maică-sa, căzu şi începu să urle. Mama îl luă în braţe şi îl ţinu la piept cât ţipă. „Alice ar fi fost o mamă bună”, îşi zise Neil.

– Crezi că Alice te considera eroic?

– Unde vrei să ajungi? Întrebă Neil.

– Eu am angajat-o, ştii, zise Artemis. Îmi plăcea de ea. Era mult mai puternică decât părea.

Neil îi aruncă o privire. Se uita drept în faţă, la priveliştea din faţa lor. Nu îi putea citi expresia de pe chip. Îşi dădu seama că e frumoasă, un lucru pe care nu îl remarcase până atunci. Părea genul de femeie care nu voia ca lumea să remarce că e frumoasă. Ca Alice.

– Şi mie îmi plăcea de ea, spuse el. Nici nu ştia cât de mult.

– O iubeai? Întrebă Artemis.

– Da.

– Bun. Asta o să ne fie de ajutor.

– La ce să ajute? Întrebă Neil. Nu pare să-mi fie de prea mare ajutor în momentul de faţă.

– Nu reuşeşti să o uiţi.

– Nu.

– Crezi că ai putea-o înlocui cu altcineva?

– Eşti cam directă, nu crezi?

– Ei, ai putea?

Neil întoarse privirea.

– Ştii, zise, ăsta e gândul care mă sperie cel mai tare.

– De ce? Întrebă Artemis.

– Pentru că sentimentele mele pentru ea sunt tot ce mi-a mai rămas. Neil se uită în jos înspre mâinile sale. Nu ştiu cum să mă gândesc la asta, spuse. Ştiu cum mă simt – şocat, furios, îndurerat –, dar nu ştiu cum să mă gândesc. Nu am vrut să se întâmple şi s-a întâmplat. Nu ştiu de ce s-a întâmplat Nu e niciun motiv.

– Uneori, sugeră Artemis, există un motiv, dar nu-l ştii.

Neil scutură din cap.

– Nu cred în aşa ceva, spuse. Eu sunt aici, iar ea s-a dus. Şi n-am cum să scap. Nu ştiu încotro s-o apuc. Dacă îmi găsesc pe altcineva, ce sens o să mai aibă? Dacă se duce durerea înseamnă că n-am iubit-o niciodată? Cum să trec peste asta? Nu pot, nu trebuie. Dar ce altceva să fac?

Râmaseră în tăcere câteva clipe. Neil observă că el scotea aburi pe gură în aerul rece, dar Artemis nu. Pe undeva se auzea un ciripit anemic de pasăre.

– N-am făcut sex niciodată, spuse Artemis brusc.

– Poftim? Zise Neil.

Spera din tot sufletul că n-o să-i facă vreo propunere.

– N-am făcut sex niciodată, repetă Artemis. N-am vrut niciodată. Era rândul ei să nu se uite la el în timp ce vorbea. Nici cu un bărbat, nici cu o femeie, nici cu un animal, deşi familia mea mă tachinează cu privire la asta. Şi nici nu voi face.

Numai când mă gândesc mă apucă dezgustul. Dar ceilalți – familia mea – cred că asta înseamnă că n-am sentimente. Că n-ar putea niciodată să îmi pese de nimeni, că nu ştiu ce e dragostea, numai pentru că nu... se cutremură. Dar ştii ceva? Îi spuse, întorcându-se acum către el. Mi-am iubit cu adevărat câinii. Toată lumea râde de mine pentru asta, dar e adevărat. Timpul petrecut cu ei la vânătoare, alergând, a fost cel mai fericit din viața mea. Mă înțelegeau. Erau animale, dar mă înțelegeau mult mai bine decât oricine din familie. Aveam ceva în comun, eram la fel. Şi m-au obligat să îi omor.

– Ce? Zise Neil.

Artemis se întoarse din nou.

– Nu ne puteam permite să îi mai îngrijim.

– E îngrozitor, spuse Neil.

– Înțeleg ce înseamnă să pierzi pe cineva, spuse Artemis.

Neil nu ştia ce să spună, dar avea senzația că nu poate pur şi simplu să nu spună nimic. Se foi stânjenit.

– Nici eu n-am făcut niciodată sex, spuse într-un târziu. Am vrut cu Alice, dar îmi era prea frică să o ating.

Artemis zâmbi larg.

– Îmi place de tine, spuse. Cred că o să meargă.

– Ce să meargă? Întrebă Neil.

– Vrei să fii erou? Întrebă Artemis.

Neil se frecă pe frunte.

– E prea târziu, spuse. N-am ajutat-o pe Alice. În noaptea dinainte să… să moară, şi toată ziua precedentă, Alice a fost foarte speriată. De parcă ar fi ştiut ce urmează. Şi atunci, chiar înainte… Era pe cale să îmi spună ce se petrece. Dar apoi s-a întâmplat. Înainte să aibă ocazia. N-am putut s-o salvez de la moarte.

– Nu e prea târziu, spuse Artemis.

– Ba da, spuse Neil.

Urmăriră amândoi un cuplu roşu la față care făcea jogging.

– Ți-a spus că s-a sărutat cu Apolo? Întrebă Artemis.

Neil îşi răsuci brusc capul să se uite la ea.

– De unde ştii?

– I-a spus lui Hermes.

– Lui Hermes?

– Nu-ți face griji. A fost numai vina lui Apolo. E foarte convingător. Ei nu i-a plăcut niciodată de el, dacă vrei să ştii. A fost vina lui Apolo şi că a murit, de asta trebuie să facem ceva.

Se simți de parcă toate sentimentele ar fi fost sorbite din el, nelăsând decât pustiu în urmă. Avea ceva femeia; începuse să creadă chiar că îl poate ajuta. Dar ceea ce pretindea Artemis era o nebunie. Totuşi, n-avea habar despre ce vorbeşte.

– Dar n-a fost vina lui Apolo, spuse. A fost lovită de trăsnet. Dacă e vorba aşa, a fost vina mea. Dacă n-aş fi fost eu, n-ar fi fost acolo.

– De ce ai venit la noi?

– Nu mai contează.
– Ce ai vrut să îmi arăți?
– Acum vrei să vorbim despre asta?
– Arată-mi.

Neil băgă mâna în buzunar şi scoase tăietura de ziar. O despături şi se uită din nou la poză: chipul pe care îl văzuse pe cer. I-o întinse lui Artemis care se uită la ea câteva clipe în tăcere, cu fălcile încleştate.

– Nu totul e ceea ce pare, spuse până la urmă.

– Nu sunt de acord. Cred că totul e întotdeauna ceea ce pare, spuse Neil.

– Atunci de ce ai păstrat bucata asta de hârtie? Întrebă Artemis.

– Nu ştiu, spuse Neil. N-a fost decât un gând prostesc. Nu înseamnă nimic. Cine e ăsta, chiar aşa?

– E tatăl meu, spuse Artemis. Nu l-am văzut de foarte multă vreme.

Neil împături hârtia şi o băgă la loc în buzunar.

– Când ai venit la noi, spuse Artemis, îl căutai pe el, nu? Din pricina a ce s-a întâmplat.

– OK. Da, am crezut că poate avea vreo legătură cu ce i s-a întâmplat lui Alice, spuse. Dar n-ar fi avut cum. A fost un accident, asta-i tot. Unul dintre lucrurile acelea crude şi lipsite de sens care se întâmplă mereu oamenilor şi, de data asta, i s-a întâmplat lui Alice. Mi s-a întâmplat mie. Şi în momente ca acestea te agăți şi de un fir de păr. Şi ăsta era firul meu. Ultimul meu fir de păr.

– Dar de ce ai crezut că are vreo legătură? Insistă Artemis.

Neil nu îi răspunse.

– L-ai văzut, nu-i aşa? Zise Artemis. Pe cer.

– Nu ştiu ce am văzut, spuse Neil.

– Ştii povestea lui Orfeu şi Euridice? Întrebă Artemis.

– Ce legătură are asta?

– Zi, o ştii?

– Nu prea mă omor după poveştile religioase, spuse Neil. Nici măcar după cele vechi.

– Orfeu era un tânăr muzician, spuse Artemis nebăgându-l în seamă. Avea părul lung, un fel de hippie, cum s-ar zice. Euridice era soția lui, o fată foarte drăguță, foarte frumoasă. Se iubeau nespus. Dar ea nu a trăit mult după nuntă. A fost muşcată de şarpe şi a murit.

Artemis îi aruncă o privire. Neil îi zâmbi scurt, crispat, ca să arate că înțelege comparația.

– Orfeu, după cum sunt sigur că înțelegi, a fost distrus. Atât de distrus, încât a coborât pe Tărâmul Morții ca să o aducă înapoi pe Euridice. A intrat în palatul în care locuiesc Hades şi Persefona – ei, n-am fost acolo niciodată, e descris ca fiind un palat, dar nu poate nimeni să verifice – şi le-a cântat atât de înduioşător despre pierderea lui, încât l-au lăsat să o ia înapoi pe Euridice. Ştii să cânți, Neil?

– Deloc.

– Nu contează. Partea tragică a fost că l-au lăsat

pe Orfeu să îşi ducă soția înapoi pe pământ – în lumea aceasta, lumea celor vii – cu condiția să nu se uite la ea pe drumul de întoarcere. Dar fireşte că el o iubea atât de mult, încât s-a întors, numai ca să se asigure că îl urmează. Aşa că Euridice i-a fost smulsă şi trimisă înapoi să trăiască pentru totdeauna printre morți.

– Ce s-a întâmplat cu Orfeu? Întrebă Neil.

– A, a fost sfâşiat în bucățele şi capul i-a fost aruncat în râul Hebrus. Dar nu asta e morala poveştii.

– Atunci care e? Întrebă Neil.

– Morala e, spuse Artemis, că stabileşte un precedent.

– Ce tot spui acolo, că stabileşte un precedent?

– Precedentele sunt foarte importante, spuse Artemis. Înseamnă că, dacă s-a mai făcut, se poate face din nou. Poți s-o faci, Neil.

– Ce?

– Ai putea să cobori acolo şi s-o iei înapoi. Trebuie să te lase! S-a mai făcut! Nu trebuie decât să dovedeşti că o iubeşti, şi mi se pare evident că da.

Neil se simți scârbit De Artemis şi cel mai mult de el însuşi, că s-a băgat în situația asta.

– Eşti nebună, spuse.

– Nu, nu sunt, spuse Artemis. Încerc să te ajut. Lasă-mă să-ți explic.

– Mi-ai spus, zise el, că suntem aici ca să vorbim despre Alice. Te-am ascultat. Am vorbit cu tine. Ți-

am spus nişte lucruri pe care nu le ştie nimeni…

– Nu înțelegi! Spuse Artemis. Pot să te ajut să faci asta! Pot să te duc acolo!

Se întinse să îi pună mâna pe braț.

– Nu mă atinge! Neil sări ca ars şi începu să se îndepărteze de ea. Ar fi trebuit să ştiu că o să fie ceva de genul ăsta. Ar fi trebuit să plec când ai început să vorbeşti despre fețele din nori. Stai în casa aia cu Apolo şi, evident, eşti ca el.

– Dar nu sunt! Strigă Artemis, sărind în picioare să-i țină piept. Sunt exact opusul lui! Ai încredere în mine, Neil!

– Nu încrederea e problema, spuse Neil. Pari o femeie drăguță, o femeie bine intenționată şi, fără îndoială, crezi ce spui. Dar eu nu te cred. Nu cred o iotă. Când mori, mori. S-a terminat. Nu încerca să îmi dai speranțe deşarte. Crezi că mă ajuți, dar nu mă ajuți deloc. Nu îmi faci decât rău.

– Dar, Neil…

– Nu. Dacă într-adevăr îți pasă de mine ai să mă laşi în pace. Credeam că lucrurile de genul ăsta sunt amuzante, dar nu sunt. Sunteți toți la fel, faceți rău oamenilor când sunt prea slabi să se opună.

– Dar te înşeli! Se rugă Artemis. Pot să te ajut. Ştiu la ce te referi, te înțeleg mai bine decât crezi, ştiu despre acei aşa-zişi oameni ai credinței care nu fac decât să vândă minciuni şi consolare falsă, crede-mă că ştiu. Dar eu sunt altfel. Îți promit. Tot ce ți-am spus e adevărat.

– Cu toții spun asta.

– Dar eu sunt altfel! Sunt zeiță, Neil.

– *Ce?*

– Hai să-ți arăt!

Văzând hotărârea de pe chipul ei când se întinse către el, Neil fu năpădit de repulsie şi nu voia decât să îi dea un pumn în falcă. Singura cale prin care putea evita să o lovească era s-o ia la sănătoasa, ceea ce şi făcu, fugind cât putea de repede în jos pe colină, departe de locul în care stătea ea. Când se consideră destul de departe de ea, fu cuprins brusc de ruşine şi se uită peste umăr, pe jumătate aşteptându-se ca ea să alerge după el. Dar ea încă mai stătea în vârful dealului, uitându-se după el.

Nu încetini, ci fugi mai departe, urmând poteca până într-un pâlc de copaci. Atunci brusc simți ceea ce păru să fie o pală de vânt, şi iat-o pe Artemis, în fața lui. Se împiedică şi se prăbuşi practic la picioarele ei, cu răsuflarea tăiată.

– Cum… cum ai… se bâlbâi.

– Am fugit, spuse Artemis.

– Dar…

– Sunt zeiță, spuse ea.

– Nu există aşa ceva, spuse Neil.

– Cum altfel aş fi putut ajunge aici atât de repede? Întrebă Artemis.

– Nu ştiu. Pe role? Printr-un tunel? Zise Neil. Nu mă poți convinge cu o şmecherie.

– Ştiu că în sinea ta mă crezi. Ştiu că asta vrei să faci.

– Te înşeli, spuse Neil.

– O să te răzgândeşti, spuse Artemis.

Neil scutură din cap. Artemis scoase o carte de vizită mică şi albă din buzunarul treningului.

– Ştii la fel de bine ca şi mine că nu-l putem lăsa pe Apolo să câştige, spuse ea. Nu mai veni la noi, nu eşti în siguranță. Acesta e numărul lui Hermes. Poți suna la orice oră din zi şi din noapte, o să răspundă întotdeauna, şi îmi poate lăsa un mesaj.

Îi întinse cartea de vizită. Neil se uită la ea. Nu erau decât trei cifre.

– Nu se poate să fie ăsta numărul lui, spuse el.

– Ba da, spuse Artemis. Sună-l când eşti pregătit.

– Nu voi fi niciodată pregătit, spuse Neil.

– Ba vei fi, spuse Artemis.

Fără un alt cuvânt, îi întoarse spatele şi o luă la fugă, şi în ceea ce păru o fracțiune de secundă, dispăru.

27

Alice habar n-avea de când e pe Tărâmul Morții. Toate lucrurile cu care obişnuia să măsoare timpul se pierduseră în clipa în care păşise pe scara rulantă din stația de metrou Angel, şi Upper Street dispăruse în urmă, împreună cu lumea reală. Aici nu se ştia dacă e zi sau noapte; lumina nu se schimba niciodată. Nu se cunoştea nici

anotimpul. Nu era nimic ce ar fi putut trece drept vreme, nici Soare, nici ploaie, nici zăpadă, şi nu avea nici corp cu care să simtă temperatura. Neavând corp însemna că nu avea senzații care să marcheze trecerea timpului, cum ar fi nevoia de mâncare sau de somn, şi nu avea nici ciclu menstrual, care să o ajute să țină socoteala zilelor. Era acolo de săptămâni, de luni sau ani, sau doar de câteva ore? Şi avea importanță? În perspectivă, nu era foarte mult, ținând cont de faptul că avea toată eternitatea la dispoziție.

Mersese pe o distanță ce i se păruse foarte lungă până când ieşise în sfârşit, din suburbiile iadului. Nu mai văzu niciun monstru. Însă trecu pe lângă alți oameni. Morții deja veterani o priveau fără curiozitate. Erau albi, negri, orientali, indieni, arabi, aborigeni, pigmei, maori, inuiți şi oameni de care nu mai auzise niciodată, oameni care arătau cu totul altfel decât oricine altcineva cunoscut, din populații care dispăruseră cu secole înainte să se nască ea. La fel ca în lotul ei, erau oameni de toate vârstele posibile, inclusiv bebeluşi, care păreau să se deplaseze pe trotuar fără vreun efort sau mişcare a corpului.

După o vreme – ore? Zile? – Începură să apară nişte clădiri înalte din lumina obscură din fața ei, aşa că se îndreptă într-acolo. Când se apropie, orizontul păru aproape, dar nu tocmai, familiar: ca Manhattan, dar desenat din memorie, de către un comitet. Exact acesta era, după cum avea să

descopere mai târziu, adevărul. Casele Tudor țineau până la cartierul cu zgârie-nori. Ultimele din şir păreau ca nişte bucățele de zahăr dungat, pitice pe lângă vecinii lor strălucitori de sticlă şi oțel.

În ciuda unei mai mari densități de oameni, străzile din centrul oraşului nu erau mai puțin tăcute decât suburbiile. Iar curățenia era aproape stranie – nu era gunoi, graffiti, poluare, jeg de niciun fel. Până şi Alice, care nu suferea murdăria, se simțea stânjenită, de parcă ar fi întinat locul doar prin prezența ei. Clădirile era uluitoare, masive şi glorioase, părând că strălucesc în lumina reflectată a unui Soare care nu exista aici. Nu îi venea să creadă că în iad poate exista asemenea frumusețe, şi se întrebă la ce folosesc clădirile. Nu părea să existe portari sau vreo interdicție de intrare şi pâlcuri de morți intrau şi ieşeau încontinuu. Alice aşteptă ca un mic grup să intre într-una dintre clădiri şi îl urmă prin uşile automate, sperând că n-o s-o bage nimeni în seamă.

Clădirea avea un hol imens de marmură cu ornamente aurite, care fusese modificat în scop practic. Fuseseră întinse covoare de pluş portocaliu-cafeniu, iar încăperea era împărțită în spații mai convenabile prin intermediul unor fişete uriaşe. Unele dintre aceste camere improvizate aveau birouri, unde morții participau la interviuri ce păreau serioase. Alice, căreia nu-i plăcea să i se

punã întrebări, dădu să iasă, dar atrase atenția unei negrese frumoase, cu osatură delicată, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată în cămaşă de noapte de spital, care era aşezată la un birou. Femeia îi făcu semn. Nedorind să fie nepoliticoasă, Alice se apropie şi se aşează. Femeia nu avea păr, şi avea un singur sân. O plăcuță pe birou arăta că o cheamă Mary.

– Vorbeşti englezeşte? Întrebă Alice.

Mary răspunse ceva ce Alice nu înțelese.

– Îmi pare rău, vorbesc multe limbi, dar n-am înțeles ce-ai spus, zise Alice. *Je ne comprends pas. Ich verstehe nicht.*

– Am spus „boboacă", cu sensul de: „Eşti boboacă?" zise Mary cu un accent african melodios. Bineînțeles, eşti. Altfel ai şti că ne înțelegem cu toții aici. Nu există limbă adevărată. De fapt nici nu vorbim. Nu putem mişca aerul cu plămânii, împărtăşim o comunicare metafizică. Sună ca şi cuvintele, dar nu e de fapt o limbă.

Alice încercă să înțeleagă, dar erau prea multe de înțeles.

– Ce e locul acesta? Întrebă, încercând să înceapă cu ceva simplu.

Ochii lui Mary se măriră de îngrijorare. Se întinse şi o bătu pe Alice pe mână. Alice văzu gestul, dar nu simți nimic.

– E Tărâmul Morții, draga mea, spuse Mary. Nu-ți face probleme, multă lume suferă de o asemenea confuzie. Eşti moartă, draga mea.

– O, îmi cer scuze, spuse Alice. Nu la asta mă refeream. Ştiu că am murit. Ce voiam să întreb e unde sunt acum? Aici e iadul?

– Nu, draga mea, acesta nu e iadul, spuse Mary. Toți morții sunt aici. Nu te teme! Nu eşti pedepsită.

– Ce e clădirea asta? Întrebă Alice.

– A, zise Mary. E clădirea F a Centrului administrativ pentru Sectorul A. Sectorul A e sectorul de sosiri.

– Am crezut că e centrul Tărâmului Morții, spuse Alice. E doar un sector mic?

– Ştii câte miliarde de oameni au murit? Zise Mary. Crezi că încap cu toții într-un oraş? Văzând chipul şocat al lui Alice, tonul i se înmuie: Durează mult până te obişnuieşti. Dar o să te obişnuieşti, încetul cu încetul. Nu te îngrijora! Şi eu sunt încă nesigură în multe privințe.

– De cât timp eşti moartă? Întrebă Alice.

– Nu ştiu, spuse Mary. Nu de aşa multă vreme, cred. Am murit în Kampala, în Uganda, în 1956.

– Acum aproximativ cincizeci de ani, spuse Alice.

– Un timp foarte scurt, zise Mary. Dar deja am învățat multe. Curând o să plec şi eu din sectorul de sosiri. Acum, cu ce te pot ajuta?

– Nu sunt sigură, zise Alice. Tocmai am sosit.

– Dacă eşti aici e pentru că eşti pregătită să fii aici, spuse Mary cu un zâmbet limpede şi cald ca apa tropicală. Sunt mii şi mii de morți, care sosesc în fiecare zi. Se deplasează cum pot ei de repede. Cei care ştiu deja să meargă ajung aici. Cei care

nu ştiu să meargă ajung şi ei aici, dar le ia mai mult timp.

– Dar de la staţie puteai să o iei în orice direcţie, spuse Alice. De unde ştii că lumea n-o să se rătăcească?

– Toate direcţiile duc încoace, spuse Mary. Şi când eşti gata, ajungi.

– Deci acum ce fac? Întrebă Alice.

– Depinde de tine, spuse Mary. Nu trebuie să faci nimic. Nu ai trup. Nu ai nevoi. Nu îţi trebuie nici mâncare, nici adăpost. Nu sunt bani. Multă lume alege să nu locuiască nicăieri. Alţii au locuinţe pe care nu le părăsesc niciodată. Dacă doreşti să ai o locuinţă, îţi pot găsi.

Alice se gândi la şirurile nesfârşite de case de afară şi încercă să îşi închipuie că trăieşte acolo, cu desăvârşire singură.

– La fel, dacă doreşti, te pot ajuta să îţi găseşti de lucru. Multă lume, când soseşte, nu doreşte să se angajeze. Simt că au muncit deja prea mult. Dar nu te-aş sfătui. E bine să lucrezi. Ai un scop. Te întâlneşti cu alţi oameni. Nu te deprimi. Deprimarea e un lucru foarte rău pe Tărâmul Morţii. Multă lume e deprimată aici. E un lucru îngrozitor. Oamenii devin nemişcaţi. O să-i vezi. Stau pe marginea drumului sau zac în pat în casele lor şi nu se mişcă. Pot să nu se mişte timp de secole sau mii de ani. Nu văd sensul mişcării. Pentru că nu are sens.

– Vai de mine! Spuse Alice. Bieţii de ei!

– Deci, te întreb din nou. Cu ce te pot ajuta azi?

– Cred că aş vrea o slujbă, te rog, spuse Alice.

– Foarte bine, foarte bine! Spuse Mary, bătând pe tăcute din palme. Asta am sperat că ai să spui. Eşti o fată foarte deşteaptă. Te voi trimite de îndată sus, la departamentul nostru de cariere.

Consilierul de cariere era un băiat aborigen gol de vreo patru ani care se recomandă drept domnul Kunmanara. Îi prezentă opțiunile, explicându-i că piața de muncă la morți era în acelaşi timp extrem de competitivă şi excepțional de fluidă.

– Oamenii nu lucrează decât pentru că vor, spuse el, aşa că lista de aşteptare pentru locurile de muncă preferate este, să spunem, oarecum descurajantă. Veți vedea că nu puteți deveni star de cinema sau cântăreață pop decât dacă aveți un CV kilometric care vă demonstrează dedicația pentru angajarea post-viață prin ocuparea unor posturi mai puțin prestigioase, dar poate mai necesare. De exemplu, slujba de consilier de cariere.

Aşteptă râsul, dar Alice uită să râdă.

– Spunând acestea, continuă, pe un ton oarecum jignit, dacă sunteți pregătită să aşteptați destul de mult, se va ivi mereu o şansă, şi evident că aşteptarea e un lux pe care vi-l permiteți cu siguranță.

Alice zâmbi anemic şi încuviință dând din cap.

– Acum spuneți-mi, zise domnul Kunmanara, care este experiența dumneavoastră pre-moarte?

– Sunt – adică, am fost – femeie de serviciu.

Băiatul scutură din cap şi ţâţâi.

– Am să notez, zise, dar nu prea avem nevoie de femei de serviciu aici. Nu e mizerie. Altceva?

– Nu prea, spuse Alice. După ce am plecat de la universitate m-am angajat o vreme, dar nu prea mă pricepeam. Nu mă simt confortabil într-un mediu de birou. Nu-mi place să vorbesc.

– Asta va fi un dezavantaj, spuse domnul Kunmanara, dar vom nota cu toate acestea, ca să fim siguri. Ce ați studiat la universitate?

– Lingvistică, spuse Alice.

Copilul oftă.

– Mă tem că nu prea e nevoie nici de asta.

– Da, femeia de la parter mi-a explicat, spuse Alice. Nu există limbi.

– Mă tem că îmi va fi foarte greu să vă repartizez, spuse băiatul, lăsându-se pe spate în scaunul lui de copil proiectat special. Sunt anumite domenii aici la care există cerere permanentă. Arhitectura de exemplu. Ingineria.

Alice, care se căznise tot timpul să nu se gândească la Neil, se schimonosi. Băiatul înțelese greşit.

– N-aveți decât să credeți că aceste profesii sunt demne de disprețui dumneavoastră, domnişoară Mulholland, dar veți descoperi că întreaga structură a Tărâmului Morții e susținută de asemenea oameni. Fără ei, nu ar fi nimic aici. Cine credeți că susține aceste clădiri? Niciuna nu e

„reală”. Totul e realizat cu puterea minții. Şi asta necesită talent şi pregătire. Dacă ați încerca să susțineți această clădire, domnişoară Mulholland, cu puterea minții, n-am nicio îndoială că am ține acest interviu îngropați până la brâu în moloz. E nevoie de cunoştințe structurale fundamentate.

– Da, spuse Alice. Fireşte.

– Ce păcat, medita băiatul, că nu se poate stabili un program de pregătire pre-moarte, ca să ne asigurăm că avem destule asemenea talente folositoare să ne ajute aici, şi să convingă oamenii să nu urmeze domeniile care nu au aici niciun rol. Cum ar fi curățenia. Şi lingvistica.

– Îmi pare rău, spuse Alice.

– Să continuăm, spuse domnul Kunmanara. Mai aveți şi alte abilități? Hobbyuri? Interese? Orice?

– Colecționez miniaturi de porțelan, spuse Alice.

Băiatul căscă.

– Şi îmi place să joc scrabble.

Băiatul se îndreptă brusc de spate.

– Scrabble? De ce n-ați spus aşa de la început? Se aplecă în față entuziasmat. Sunteți talentată?

– Nu tocmai, spuse Alice. Am ieşit a treia la campionatul național britanic de copii sub şaisprezece ani.

– Sunteți prea modestă, spuse domnul Kunmanara. În sfârşit, ceva ce poate fi de folos! Timpul liber, distracția, acestea sunt sufletul comunității de morți. Nici nu vă puteți încă imagina, domnişoară Mulholland, cât de plictisitor

este să stai aici. O persoană cu aptitudini avansate la jocuri de societate – asta este o descoperire rară! Credeți-mă, vă veți pomeni că sunteți căutată fără încetare.

– Dar… spuse Alice.

– Fireşte, va trebui să vă antrenăm mai întâi, în mişcările de precizie de care veți avea nevoie pentru a ridica piesele de scrabble. Apoi vă putem pune la treabă într-unul din centrele noastre de jocuri de cea mai înaltă clasă.

– Nu sunt foarte sigură că eu…

– Felicitări, domnişoară Mulholland! Băiatul se lăsă pe spate în scaun şi zâmbi. Cred că v-am descoperit vocația!

28

Apolo era deprimat. La început a crezut că e doar plictisit, ceea ce era o senzație cu care era deprins, căci suferise de plictiseală în cea mai mare parte a ultimelor câteva mii de ani. Dar niciuna dintre distracțiile sale obişnuite nu părea să aibă vreun efect de data aceasta: să se îmbete şi să urmărească numere cu obscenități aproape imposibile la *Bacanalia;* să recreeze acele numere obscene cu Afrodita acasă; să compună cântece despre el însuşi la chitară şi să le interpreteze în fața membrilor familiei pe care îi putea mitui să îl asculte, apoi să se scalde în eforturile lor de a-şi

ascunde încântarea; să facă plimbări lungi prin Londra şi să încerce să seducă toate muritoarele pe care îi cădeau ochii – chestia asta nu prea mergea, chiar şi când reuşea să le convingă să facă sex cu el, pentru că nicio muritoare nu se compara cu amintirile sale cu Alice. Se gândi că poate îl ajută să se afunde în muncă, dar când i-a sunat, atât agentul său, cât şi compania de producție care făcuse episodul-pilot al *Oracolului lui Apolo* i-au spus că sunt ocupați şi că îl sună ei, dar nu l-au sunat niciodată. Apelurile următoare fură redirecționate către căsuța vocală. După primele câteva încercări, îşi lua chitara şi le cântă mesajele prin telefon, dar nu avu niciun efect.

Ceea ce-şi dorea cu adevărat era să zacă în pat şi să nu se mişte câțiva ani, dar faptul că împărțea dormitorul cu Ares făcea acest lucru imposibil. Războiul dintre Atena şi Hera ajunsese într-un punct critic, iar Ares îşi folosea jumătatea de cameră pe post de centru de comandă, cu Atena care intra mereu şi cerea informații şi schimbări în stilul ei propriu – „Care ar fi plauzibilitatea contramandării redesfăşurării forțelor de ariergardă în vederea amendamentului ONU?” – în vreme ce Hera trimitea păunii cu bilețele legate de gât, care inevitabil profitau de ocazie să lase găinaț pe podea când treceau pe acolo. Că găinațul nu era curățat niciodată era încă un memento al absenței lui Alice din casă, o absență pe care o resimțea mai acut decât prezența oricărui membru

al familiei, aşa enervanți cum erau.

Aşa că se scula, deşi rar se obosea să se îmbrace, preferând să se învelească în faldurile confortabile ale unui cearşaf sau ale unei pături, ceea ce îi amintea de togile pe care le purtau demult, în vremurile bune, când muritorilor le păsa de ei. Bântuia prin camerele de la parter, ca o fantomă, spera el, schimbând camerele în care îşi aducea dispoziția înnegurată, deşi niciodată dispoziția însăşi. Era profund, deznădăjduit de nefericit şi sfâşiat între dorința de a cerşi mila după care râvnea din partea familiei, arătându-le cum se simte, şi conştiința nestrămutată că nu va primi din partea lor decât dispreț şi batjocură.

Într-o după-amiază, pe când stătea singur, într-un fotoliu înclinat în colțul camerei de zi, ciupind sporadic aceeaşi coardă pe chitara care îi plăcea cel mai puțin, se deschise uşa camerei şi intră Eros. Era îmbrăcat foarte decent, cu pantaloni de culoare cafenie călcați, un pulover bleumarin pe gât şi o cămaşă cu dungi verzi şi albe, iar părul îi era pieptănat îngrijit, ca de obicei. Nu păru să-l bage de seamă pe Apolo şi se aşeză pe canapea cu un carnețel şi un pix, aşa că Apolo îşi zdrăngăni din cale-afară de agresiv coarda solitară.

– O, spuse Eros, ridicându-şi privirea. Salut, Apolo! Nu te-am văzut.

– Ce faci? Întrebă Apolo. Nu prea îi păsă. Voia numai ca Eros să îi răspundă repede şi apoi să îl întrebe la rândul său ce face, ca să poată spune:

„Nimic”, pe un ton plin de jale.

– Tocmai m-am întors de la repetiția spectacolului de Paşti de la clubul de tineret, spuse Eros.

– Paşti? Deja?

Apolo era sincer surprins.

– Ştiu, spuse Eros. Se întoarce Persefona în curând. De fapt, ar cam fi trebuit să fie aici. Oricum, spectacolul e săptămâna viitoare, sper că se întoarce până atunci. Copiii abia aşteaptă. M-au convins să fac un număr de rap.

– Tu? Un număr de rap?

– Ştiu, spuse Eros. O să fie de-a dreptul umilitor, sunt sigur că de asta m-au pus pe mine să o fac. O să-mi recapăt demnitatea până la urmă, dar până atunci probabil că vor fi murit cu toții.

– Nu te deranjează? Întrebă Apolo. Să faci pe prostul în fața muritorilor?

– Nu, zise Eros. De ce să mă deranjeze? Sunt copii, Apolo, până şi adulții. Îți faci probleme să nu pari caraghios în fața bebeluşilor?

Apolo îşi făcea.

– Nu, zise.

– Ai putea să mă ajuți să îl compun dacă vrei, spuse Eros. Flutură pixul şi hârtia către Apolo. Cred că o să-l fac varză. Ai putea să vii să cânți cu mine.

– Mai bine nu, spuse Apolo.

– Bineînțeles că nu, spuse Eros. Ştiu cât de mult te deranjează să fii în centrul atenției.

Apolo se întrebă dacă Eros era sarcastic.

– Da, spuse.

– Sunt sigur că o să îmi vină ceva, spuse Eros. Deşi ăsta nu e tocmai locul în care să îmi vină inspirația.

Apolo se uită în jur. Pereții erau pârliți de la criza de nervi a Herei. Nu rămăsese decât partea de sus a perdelelor, în vreme ce restul arsese de tot, şi mobila rămasă era şi mai rablagită decât înainte, cu tapițeria pârjolită, cu brațele sau picioarele rupte ori lipsă.

– Zău că Hefaistos ar trebui să facă ceva cu camera asta, continuă Eros, sau menajera aia, când se întoarce din concediu…

Se poticni. Se uită la Apolo cu ceea ce părea a fi îngrijorare autentică.

– Ce e cu tine? Întrebă.

Iată şansa lui Apolo.

– Nimic, spuse, cu cea mai adâncă mâhnire de care putu da dovadă.

– Serios? Zise Eros. Eşti sigur? Când Apolo nu mai zise nimic, vorbi mai departe: Ştii ceva, abia aştept să se întoarcă Persefona. Cel puțin atunci vremea o să se încălzească de-a binelea.

– N-am mai ieşit de o vreme, spuse Apolo.

– De ce nu? Întrebă Eros.

– Doar aşa, spuse Apolo şi oftă.

– Apolo, dacă te supără ceva, în loc să tot ocoleşti subiectul, de ce nu-mi spui pur şi simplu care e necazul?

– De ce să vreau să vorbesc cu tine? Zise Apolo. Nici măcar nu-mi place de tine.

– Păi, recunosc că pare ciudat, spuse Eros şi aşteptă.

– A murit Alice, îi scăpă lui Apolo pe neaşteptate.

– Menajera? Zise Eros.

Păru sincer şocat, îşi zise Apolo. Îl dispăru toată culoarea din față lăsându-l alb ca varul, de parcă nu mai era zeu.

– Am crezut că e doar plecată, spuse Eros. Ce s-a întâmplat?

– Zeus, zise Apolo. A aflat că am lăsat o muritoare în casă.

Eros păru uşurat o clipă, dar numai o clipă.

– Cum a aflat Zeus că avem o muritoare în casă?

– Ei, ştii tu, spuse Apolo, gesticulând vag cu o mână în aer. Omnipotent. Omniscient. Toate alea.

– Ştim amândoi că Zeus e departe de a fi omnipotent sau omniscient, spuse Eros. Sigur i-a spus cineva. Apolo. I-ai spus tu ceva de menajeră?

– De ce să fi făcut asta? Zise Apolo.

Eros se frecă pe față cu mâinile.

– Chiar mi-aş dori să nu cunosc răspunsul la asta, spuse.

– Nu ştiu ce vrei să spui, zise Apolo, având în vedere că nu am fost eu.

Eros se fâstâcise acum, şi se tot foia pe loc.

– De ce? Zise Apolo. Care e răspunsul?

Eros nu zise nimic timp de câteva secunde şi, când vorbi, spuse doar:

– Ai vrut ca Alice să moară?

– Da, recunoscu Apolo. Asta nu înseamnă că am făcut ceva.

– De ce ai vrut să moară? Întrebă Eros.

– Pentru că o iubeam, iar ea nu mă iubea, spuse Apolo.

– Mă temeam că ăsta e motivul. Eros îşi aşează carnetul şi pixul pe podea lângă el. Iar acum te simți… scârbit?

– Da.

Eros înghiți în sec.

– Fără stare.

– Da.

– Ai mâinile transpirate.

– Da.

Eros îşi şterse mâinile de pantaloni.

– Simți nişte împunsături ciudate în măruntaie pe care nu le poți trece cu vederea.

– Da.

– O dorință stăruitoare să fi făcut altfel.

– Chiar am făcut altfel. Dar teoretic, da.

– O parte din tine vrea să îşi răscumpere greşeala, dar cealaltă vrea să se pitească undeva şi să pretindă că nici nu s-a întâmplat.

– Eros, ai puterea să citeşti gândurile? Până acum nu făceai asta.

– Nu, zise Eros. Numai că, spre deosebire de tine, cunosc sentimentul de vinovăție. E unul dintre lucrurile pe care trebuie să le înveți dacă vrei să te faci creştin.

– Vinovăție. Aşa. Apolo încuviință încet. Asta crezi tu că e?

– Aproape sigur, dacă te simți în vreun fel răspunzător de moartea lui Alice.

– De ce să mă simt răspunzător? Zise Apolo. Zeus a omorât-o.

– Poți fi răspunzător în mai multe feluri, spuse Eros.

Păru să uite că Apolo e în cameră, şi atenția i se îndreptă înspre fereastra murdară de funingine.

– Deci asta e, spuse Apolo, nevrând să piardă compasiunea celuilalt, dacă mă simt vinovat Indiferent dacă sunt sau nu vinovat în realitate. Cum pot să scap de senzația asta?

Eros se întoarse către el.

– Bună întrebare, spuse. Dacă ai fi un bun creştin, ți-ai răscumpăra păcatele şi te-ai ruga să fii iertat.

– Şi ar merge?

– Se pare că da.

– Iertarea unui zeu care nu există te scapă de vinovăție?

– Numai dacă crezi în el, spuse Eros. Asta încerc să vă explic tuturor de zeci de ani încoace. Credința are mare putere. Pentru muritori, credința schimba totul, ceea ce fac, cum se simt…

Apolo simțea că Eros era pe cale să înceapă să bată câmpii, aşa că se grăbi să intervină:

– Deci nu merge dacă nu crezi în zeul ăla.

– Din nefericire, nu, spuse Eros.

– Şi atunci ce trebuie să faci?

– Păi, ai de ales, spuse Eros. Fie laşi vina să ardă în tine precum chinurile de foc ale iadului până te mistuie cu totul. Eu întotdeauna am zis că de aici vine şi ideea iadului. Sau poți să îi ceri iertare persoanei căreia i-ai greşit, şi să vezi dacă te iartă.

– Dar Alice a murit. Nu-i pot cere iertare.

– Dar nu e singura persoană afectată de moartea ei, spuse Eros. E multă lume căreia poți să îi ceri iertare. Prietenii, familia…

– Aşa. Şi o să îmi treacă senzația asta, spuse Apolo.

– Asta e ideea, spuse Eros.

– Atunci, de ce nu îşi cere toată lumea iertare tot timpul? Întrebă Apolo.

Eros îşi puse un picior peste celălalt, apoi îl coborî la loc.

– Presupun că ai nevoie de o anumită doză de curaj ca să îți ceri iertare, spuse. Trebuie să recunoşti ce ai făcut, să fii pregătit să îți asumi consecințele, indiferent care sunt ele. Uneori e pur şi simplu mai uşor să trăieşti cu vina. Şi…

Apolo aşteptă.

– Şi ce? Zise într-un sfârşit.

– Cum adică?

– Nu ştiu, am crezut că mai vrei să spui ceva.

– Nu, nu, spuse Eros. Îşi luă carnetul şi creionul şi se ridică. Asta e tot ce ai vrut să-mi spui?

– Presupun că da, spuse Apolo.

– Păi, sper că te simți mai bine, spuse Eros.

Oricum, trebuie să plec. Am uitat să fac ceva la biserică.

Şi când Eros ieşi din cameră, Apolo văzu cum i se zbat şi îi saltă aripile sub pulover în graba de a-l scoate de acolo.

29

De fiecare dată când Neil se gândea la întâlnirea lui cu Artemis, se enerva. Nu la gândul că ea n-ar fi crezut ce i-a spus, ci la gândul că da Era ceva în siguranța ei nestrămutată că Alice încă mai exista sub o altă formă şi într-un alt loc şi că, într-un fel sau altul, ar putea să ajungă la ea acolo, ceea ce îl făcea să aibă îndoieli. Îl făcea să aibă îndoieli că ea se dusese cu totul. Şi nu voia să aibă îndoieli, pentru că îndoielile îi dădeau speranță, iar speranța era mai dureroasă decât disperarea: îi dădea mai multe de pierdut.

Aşa că hotărî ca întâlnirea lui cu Artemis să fie impulsul lui de a Se Consola, de a Uita şi de a Merge Mai Departe – cuvintele îi erau întipărite în minte precum titlul unui talk-show difuzat în timpul zilei. Se duse la supermarket. Sună la serviciu şi le spuse că vine la începutul săptămânii viitoare. Şi se sili să facă curățenie în tot apartamentul aşa cum ar fi făcut Alice, deşi fiecare sarcină îi amintea chinuitor de ea. Singurul lucru pe care nu reuşi să îl facă fu să schimbe

aşternuturile în care dormise ea. Ştia că va trebui să o facă până la urmă. Doar nu acum.

Îşi punea hainele murdare în maşina de spălat când auzi soneria. Primul instinct fu să o ignore. Nu voia să vadă pe nimeni. Dar nu era în spiritul Consolării, Uitării şi Mersului Mai Departe. Aşa că aruncă pe jos restul hainelor murdare şi tocmai se îndrepta spre uşă când soneria sună din nou, târâitul său băgăcios cu o secundă mai lung decât era necesar.

– Imediat! Strigă Neil.

Luă cheile din cuiul de lângă uşă şi ieşi în holul de intrare al blocului, regretând de îndată că nu şi-a pus un pulover. Prin sticla uşii de la intrare, care deforma imaginea, se vedea silueta musafirului ridicând brațul să sune a treia oară. Sări şi trase de uşă înainte ca acesta să apuce să sune. Vizitatorul îşi lăsă brațul în jos cu un gest timid care nu îi stătea în fire.

– Ce dracu' cauți aici? Întrebă Neil.

– Salut, spuse Apolo.

– De unde ai aflat unde stau? Întrebă Neil.

– Mi-a spus Hermes, zise Apolo.

– Hermes? Dar credeam că el e… de partea mea, era sfârşitul acestui gând, dar fu iute depăşit de un altul: De unde ştie Hermes unde stau?

– Cu asta se ocupă.

– Cu asta se ocupă?

Apolo nu îi mai dădu alte explicații. Dinspre stradă veni o rafală arctică de vânt, ridicând perii

de pe brațele lui Neil şi făcându-i pielea ca de găină de parcă ar fi avut brațul acoperit cu mazăre. Se făcu că nu vede, îşi încrucişă brațele, încercă să pară stăpânul casei.

– Ce vrei? Întrebă.

– Eu, ăă, spuse Apolo. Îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, cu mâinile în buzunar. Eu... Nu contează. Nimic.

– Nimic? Repetă Neil.

– Nimic, confirmă Apolo.

– Ai aflat adresa mea şi ai venit până în Hackney pentru nimic?

– Aşa-i, spuse Apolo.

– La revedere atunci, spuse Neil şi dădu să închidă uşa.

– Stai! Zise Apolo. Îşi aținti ochii asupra lui Neil într-un fel care îi amintea de Artemis. Chiar trebuie să vorbesc cu tine. Pot să intru?

Neil ezită. Încercă să întoarcă privirea, dar nu reuşi.

– Sigur, se trezi spunând, exact opusul a ceea ce intenționase să spună.

Trase uşa deoparte în loc să o închidă, iar Apolo îl urmă pe coridor, până în apartament. Neil închise uşa după ei.

– Vino în bucătărie, spuse. Eu unul simt nevoia să beau o bere.

Neil se duse în bucătărie, întrebându-se ce dracu' face. În spatele lui, Apolo pălăvrăgea stânjenit, dar politicos, despre apartament.

– Foarte intim, îi auzi spunând. Îmi place covorul.

Neil nu reuşi să îşi scoată din cap imaginea lui Alice sărutându-i pe Apolo. De ce o făcuse? Fireşte, Apolo era mult mai chipeş decât Neil putea spera să fie vreodată. Dar Artemis spusese că Alice nu era interesată de Apolo, că Apolo era foarte „convingător". Cu toate că faptul de a crede orice i-ar fi spus nebuna aia era altă mâncare de peşte. Totuşi, Apolo părea într-adevăr foarte convingător, Neil fu nevoit să recunoască, în timp ce deschise frigiderul şi îi oferi marelui său duşman o bere.

– Nu, mulțumesc, spuse Apolo.

Neil luă o sticlă din frigider pentru el şi se aşezară amândoi la masa din bucătărie.

– Aşa, spuse Neil. Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

Apolo nu răspunse, ci se apucă să cerceteze încăperea ca şi cum ar fi căutat o trapă prin care să scape.

– Dacă nu te simți bine aici, spuse Neil, eşti liber să pleci.

– Nu, mă simt bine, spuse Apolo. Mulțumesc.

– Cu plăcere, spuse Neil.

Apolo, care până atunci îl pironise cu privirea din prag, se uita acum oriunde, numai la el nu. Se aşezase picior peste picior şi îşi legăna cu putere piciorul atârnat.

– Ce apartament frumos! Spuse Apolo.

– Da, mi-ai spus, zise Neil.

– Ce bucătărie drăguță, foarte curată. Ah, în

afară de hainele murdare.

– Mersi, spuse Neil.

Neil crezuse că, dacă va mai ajunge să fie în aceeaşi încăpere cu Apolo, va fi cuprins de o mânie arzătoare care nu se poate sfârşi decât în vărsare de sânge.

– Păi, spuse într-un sfârşit, a fost o plăcere să te revăd, dar am treabă, aşa că…

– Îmi pare foarte rău, spuse Apolo.

– Poftim? Zise Neil.

Apolo inspiră adânc, de parcă era pe cale să sufle lumânările de pe tortul unei rude extrem de vârstnice.

– Îmi. Pare. Foarte. Rău.

– Îți pare rău, spuse Neil.

Apolo zâmbi chinuit.

– Da? Îndrăzni.

– Pentru ce anume îți pare rău?

– A, spuse Apolo. Am nevoie de un motiv?

– În general, spuse Neil.

Neil îl urmări pe Apolo cum se foieşte pe scaun.

– Îmi pare rău că a murit Alice. Poftim.

– Îți pare rău că a murit Alice? Zise Neil. Păi, şi mie. Îmi pare foarte rău că a murit Alice.

Apolo încuviință dând din cap.

– Te iert, spuse.

– Mă… spuse Neil. Mă ce?

– Te iert, spuse Apolo. Te iert pentru moartea lui Alice.

– Mă ierți? Ce drăguț din partea ta! Spuse Neil.

Dar n-am nevoie de iertarea ta. N-am omorât-o eu. Şi chiar dacă aş fi omorât-o, nu tu ar trebui să mă ierți.

– Dar ai spus că îți pare rău, spuse Apolo.

– Nu în sensul ăsta, spuse Neil.

– Mai e vreun sens? Zise Apolo.

– N-am de gând să îți fac o clasificare, spuse Neil. Apolo, ce cauți aici?

– Am venit să spun că îmi pare rău, spuse Apolo.

– Păi, ai spus-o, zise Neil.

– Dar cred că n-am spus în sensul în care trebuia, spuse Apolo.

– Păi, mai încearcă o dată, spuse Neil, iar apoi du-te, te rog, acasă!

Neil se uită cum Apolo cade pe gânduri. În toate fanteziile furioase pe care le avusese cu Apolo, în toate orele de gelozie pe care le petrecuse imaginându-i pe Apolo şi pe Alice înlănțuiți, şi simțindu-se inferior când îşi compara trupul pirpiriu cu frumusețea glorioasă a lui Apolo, nici măcar o singură dată nu îi trecuse prin cap că Apolo ar putea fi prost.

– Am sărutat-o pe Alice, spuse Apolo într-un târziu.

– Ştiu, spuse Neil.

– Ştii? Zise Apolo. Serios? Păi, îmi pare rău pentru asta. Nu, nu-mi pare rău. Nu-mi pare rău deloc. A fost una dintre cele mai frumoase clipe din viața mea, şi am multe din care să aleg. Aşa că nu-mi pare rău că am sărutat-o. Am iubit-o. Şi ştiu că

ai iubit-o şi tu, dar – şi sper că nu te deranjează că îți atrag atenția – sunt de două ori mai bărbat decât tine. Mai mult decât de două ori. Sunt de o infinitate de ori mai bărbat decât tine.

– De ce să mă deranjeze că îmi atragi atenția?

– Exact. E evident pentru amândoi. Aşa că a fost cu totul rezonabil să am pretenții.

– Să îți înfigi steagul în ea, cum ar veni.

– N-ar trebui să te simți prost din cauza asta, spuse Apolo.

– Spune-mi ceva, Apolo, zise Neil. I-a plăcut lui Alice când ai sărutat-o?

Apolo îşi muşcă buza, căzut pe gânduri.

– I-a plăcut, spuse el. Numai că nu şi-a dat seama că îi place.

– Atunci cred că ai dreptate să îți pară rău, spuse Neil. Dar îi ceri iertare cui nu trebuie.

– Cui ai trebui să îi cer iertare?

– Lui Alice.

– Dar Alice a murit, spuse Apolo.

– Da, spuse Neil. Ştiu.

– Şi deja mi-am cerut iertare pentru asta, spuse Apolo, aşa că nu ştiu ce mai vrei de la mine.

– Nu vreau nimic de la tine, spuse Neil. Vreau să pleci. Apolo nu dădu vreun semn că vrea să plece.

– Ideea e, spuse, că nu-mi place să fiu respins.

– Nu te resping, spuse Neil. Te rog să pleci acasă.

– Nu mă refer la tine, spuse Apolo. Mă refer la Alice. Şi, de obicei, dacă cineva ca ea m-ar fi respins, m-aş fi răzbunat pe loc, şi dacă aş fi putut

să îi fac rău, ar fi fost bine…

– Nu, n-ar fi fost, spuse Neil.

– … Dar n-am putut, spuse Apolo, din cauza lui Artemis…

– Ce legătură are Artemis cu asta?

– M-a pus să jur să nu mai fac rău mur…

Se întrerupse.

– Să nu mai faci rău?

– Să nu mai fac rău. Nimănui.

– Ai făcut rău multor oameni până acum? Întreba Neil.

– O, da, spuse Apolo. Dar în cea mai mare parte pe merit.

– Ei, păi atunci e în regulă, spuse Neil.

– Dar pentru că nu am putut să o pedepsesc pe Alice pe loc, zise Apolo, am cam scăpat lucrurile de sub control. De fapt, n-am vrut să moară. Adică am vrut, dar numai pentru că eram mahmur şi furios. Dacă aş fi putut să o pedepsesc pe loc, nu m-aş fi îmbătat. Şi n-aş fi fost atât de furios. Şi ea n-ar fi murit. E numai vina lui Artemis.

Neil îşi dădu seama dintr-odată că trebuie să îl scoată pe Apolo din apartament cât de repede posibil pentru că îi vine să plângă, şi în niciun caz n-avea de gând să plângă în fața lui Apolo.

– Uite, spuse. E drăguț din partea ta că ai trecut pe la mine. Dar nu ai omorât-o tu pe Alice. A fost lovită de trăsnet. A fost un accident oribil. Şi nu vreau să stau să vorbesc cu tine. Aşa că, dacă nu te superi, o să te rog din nou. Te rog să pleci!

– Nu, nu înțelegi, spuse Apolo. Ştiu că a fost lovită de trăsnet. A fost ideea mea.

– Nu putea să fie ideea ta, zise Neil. Trăsnetul nu e o idee. Şi nu ne-ai obligat să ieşim atunci. N-ai pus-o să stea… acolo…

– Ar fi găsit-o oriunde, spuse Apolo. Ar fi găsit-o şi într-o minge de tenis căptuşită cu plumb. N-a avut nicio şansă.

– Cine? Întrebă Neil fără să vrea.

– Zeus. Îmi pare foarte rău, Neil!

Zeus. Asta spusese şi Artemis. Se gândi la fotografia din ziar şi la chipul bărbatului de pe cer. Dar nu putea să fie adevărat. În niciun caz nu putea să fie adevărat. Dacă era adevărat, ar fi trebuit să îşi regândească întreaga viață şi n-avea de gând să îşi regândească întreaga viață pentru că deja trebuise să facă asta când murise Alice, şi nu era pregătit să repete experiența, mai ales nu la porunca lui Apolo, culmea. Apolo! Şi brusc toată mânia pe care o reținuse rupse zăgazurile şi îl invadă.

– Îți pare rău, zise. Îți pare rău?

Se simți de parcă ar fi fost electrificat, de parcă fiecare atom din corp i-ar fi fost brusc trezit la viață. Sări în picioare. Apolo îşi trase capul între umeri, cu expresia pe care trebuie să o fi avut Scufița Roşie când lupul şi-a smuls costumul de bunicuță. Neil simți ceva cu totul nefamiliar; se simți puternic. Trecu prin el ca un drog.

– N-ai omorât-o pe Alice, spuse. N-ai omorât-o pe

Alice! Ai halucinații! Crezi că ai puteri asupra fulgerului, ar trebui să fii la balamuc! Şi apoi vii la mine acasă, când jelesc, şi îmi spui că îți pare rău, de parcă m-ar durea undeva dacă îți pare rău sau nu, de parcă cu asta ai face lucrurile mai bune, de parcă asta ar aduce-o înapoi!

– Dar, se bâlbâi Apolo, am crezut că o să mă ierți. Am crezut că o să mă simt mai bine. Aşa a spus Eros. Am crezut că aşa merge.

– Nu merge aşa!

Apolo se micşora văzând cu ochii, cocoşându-şi trupul său mândru de războinic şi smiorcăindu-se ca un şcolar în fața directorului.

– Nu îți ceri iertare pentru că te simți vinovat şi pentru că vrei să nu te mai simți aşa, spuse Neil.

– Nu? Zise Apolo.

– Nu. Îți ceri iertare pentru că te simți vinovat şi pentru că vina aceea îți spune că ai făcut ceva rău. Şi atunci vrei să îți răscumperi greşeala. Nu îți ceri iertare doar ca să te simți tu mai bine. Îți ceri iertare pentru că vrei să se simtă celălalt mai bine.

– Dar de ce să vreau să te simți mai bine? Zise Apolo. Începuse să se îndrepte din spate. Nu-mi păsă câtuşi de puțin cum te simți.

– Da, cred că mi-am dat seama de asta.

– Ci îmi pasă cum mă simt eu…

Acum Apolo se ridicase în picioare, dar Neil nu se sperie. Gustase puterea şi nu avea de gând să o lase aşa uşor din mână.

– Trebuie să mă ierți, spuse Apolo.

– Să te iert pe tine? Asta s-o crezi tu.

– Nu cred că înțelegi. Îți poruncesc să mă ierți.

– Nu.

Apolo îşi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să îl lovească pe Neil, dar se clătină, ca şi cum ar fi fost el însuşi lovit.

– Iartă-mă acum! Î**ţi** ordon! Strigă când **îşi** recăpătă echilibrul.

– Nu poți să-mi ordoni să fac nimic! Strigă Neil drept răspuns. Cine mă-ta te crezi?

– Cred că sunt Stăpânul tău Apolo, zeul Soarelui, scuipă Apolo.

– Zeul curului meu, spuse Neil.

– Nu zău? Zise Apolo. Ia priveşte.

Apolo se duse țanțoş până la fereastră şi, cu ochii ațintiți pe chipul lui Neil, arătă înspre cer cu un gest elaborat, ca un impresar pe cale să dezvăluie un nou număr vrednic de interes.

După o fracțiune de secundă, se petrecură două lucruri deodată. Apolo se prăbuşi la pământ, iar Soarele se stinse.

30

Artemis era pe Heath când s-a întâmplat. Deşi simțea fiecare mişcare a Lunii de parcă ar fi fost legate prin cordon ombilical, speră timp de o clipă nesăbuită că era o eclipsă totală de Soare, dar deja îşi dădu seama, cu stomacul strâns ca într-un

pumn al ororii, că lui Apolo trebuie să i se fi întâmplat ceva îngrozitor. Ziua se preschimbase în noapte. Ştia, fără să aibă nevoie să le vadă, că păsările se întorc la cuiburi şi viețuitoarele nocturne ies din vizuine. Prin parc se auzeau țipetele muritorilor. Cineva va trebui să îi ducă acasă, căci, mai prejos şi decât păsările, nu erau în stare să găsească drumul singuri. Dar ea nu avea timp să îi ajute. Fără să se sperie de întuneric, Artemis se întoarse şi fugi acasă la fel de iute şi fără greş de parcă Soarele ar fi strălucit sus în înaltul cerului.

În prag o întâlni pe Afrodita care, pentru prima dată după zeci de ani, îi vorbi pe un ton neîntinat de dispreț.

– Ai pățit ceva? Ce se petrece? Ce s-a întâmplat cu Apolo?

Artemis scutură din cap.

– Nu ştiu, spuse ea.

Intrară în casă. La etaj se auzeau paşi grăbiți şi uşi trântite – fără îndoială că cineva îl căuta pe Apolo din cameră în cameră. Hermes stătea în hol, cu mobilul în mână.

– Nu dau de el, spuse. Nu simt unde e.

Era o mărturisire dureroasă din partea lui Hermes care, de obicei, putea să localizeze orice zeu, oriunde pe pământ şi în ceruri, în doar câteva secunde.

– Trebuie să facem ceva, spuse Afrodita.

Artemis era prea îngrijorată chiar şi pentru a-i

arăta că spune ceva evident.

– Planeta nu va rezista mult fără Soare, spuse ea, dar cu toate puterile pe care le avem, ar trebui să reuşim să o ținem în mişcare un timp, măcar până când aflăm ce i s-a întâmplat. Şi dacă avem cum să-l ajutăm.

Cugetară cu toții la implicațiile întunecate ale acelui „dacă”.

– Dar o să ne consume toată puterea, spuse Artemis. Şi după aceea…

Ares cobori tropăind pe scări.

– L-ați văzut? Întrebă. Cele două zeițe scuturară din cap. Dar ceilalți?

– Sunt pe drum, zise Hermes, în afară de Hades şi Persefona.

– Persefona ar trebui să fie deja aici, murmură Afrodita.

– Poate că ar trebui să-i lăsăm unde sunt, spuse Hermes. Cine ştie cât timp mai avem până ce muritorii vor începe să moară.

– Cum sunt fluxurile? Întrebă Artemis.

– N-au fost influențate până acum, după Poseidon, spuse Hermes.

– Luna va face ce poate, spuse Artemis, dar fără Soare nu poate emite nici căldură, nici lumină.

– Putem apropia una dintre stele? Sugeră Ares.

– Avem destulă putere? Întrebă Afrodita. Chiar şi toți la un loc. Dacă încercăm şi ne epuizăm complet? Şi atunci vom fi cu toții…

– Hesperius şi Phosphorus[13] trebuie să vină în curând, interveni Hermes. Putem să vorbim cu ei, să vedem ce pot face.

– Dar Zeus? Întrebă Artemis.

Întrebarea nu mai avu nevoie de alte explicații.

– Eros e la etaj, vorbeşte cu Hera, spuse Ares. Vrea să vadă dacă Hera crede că merită riscul să-i dăm drumul.

Sună mobilul Afroditei, ce străpunse neliniştea colectivă cu clinchetul său vesel. Îl smulse din poşetă.

– Apolo? Ascultă câteva secunde. Foloseşte-ți imaginația, sculă bleagă, n-am timp, se răsti şi băgă telefonul în geantă.

– Să înțeleg că nu era el, spuse Artemis.

– Muritorii ăştia! Spuse Afrodita. Nici măcar eu nu m-aş gândi la sex într-un moment ca ăsta.

– Atunci să mergem cu toții să-l căutăm sau e mai bine să rămânem aici? Zise Ares.

– Nu ştiu, spuse Hermes. Nu ştiu unde să vă trimit. Habar n-am unde e. Hermes îşi recunoscu înfrângerea cu vocea încărcată de lacrimi. Am vorbit cu Dionysos, şi Apolo nu-i acolo. Bineînțeles că el n-avea idee ce se petrece. Clubul ăla al lui n-are ferestre.

– Unde e Dio acum? Întrebă Artemis.

– Închide clubul şi vine şi el, spuse Hermes.

---

[13] Luceafărul de seară şi Luceafărul de dimineață, de fapt planeta Venus, (n.tr.).

Până şi el a părut îngrijorat când i-am spus ce se întâmplă. Apolo ar putea fi în Hackney. Îi ceruse adresa unui muritor…

– Poate că n-ar trebui să ne facem atâtea griji, spuse Afrodita. Poate că ar trebui pur şi simplu să lăsăm lucrurile să se întâmple.

Se întoarseră cu toții către ea. Chipul ei desăvârşit era rece.

– Să ne dăm bătuți, spuse ea, să lăsăm planeta să moară. Să ne păstrăm puterile până când putem crea ceva nou, în altă parte. Într-un loc mai bun ca ăsta. Voi nu v-ați săturat de el? Eu m-am săturat.

Rămaseră cu toții în tăcere câteva clipe, cântărind sugestia. „Numai o zeiță aşa de egoistă ca Afrodita ar fi putut să se gândească la un plan ca acesta", reflectă Artemis, şi totuşi nu putea nega că avea logică.

– S-ar putea întâmpla oricum, spuse Ares până la urmă. Chiar dacă reuşim să ținem muritorii în viață fără Soare, probabil că o să se apuce oricum să se omoare între ei. Nu le place schimbarea, îi face agitați.

– E o schimbare cam mare, spuse Artemis.

– Dar nu ştim dacă ne vom recăpăta puterile aşteptând fără să facem nimic, spuse Hermes, sau dacă, fără lume, nu vom slăbi de tot şi nu am…

Nu spuse muri, dar toți se gândiră la asta.

– Ar trebui să discutăm cu Atena, spuse Artemis. Unde e?

– La etaj, cu Demeter, încearcă să o scoale din pat, spuse Hermes. Dacă vom ține muritorii în viață, Demeter o să aibă multă treabă. Plantele nu vor supraviețui fără ea. Şi atunci ce-o să mănânce?

Îi întrerupse un alt mobil, de data aceasta al lui Hermes.

– E el? Întreba Ares.

Hermes scutură din cap şi îi întinse telefonul lui Artemis.

– E pentru tine, spuse.

Artemis duse telefonul la ureche.

– Alo? Zise.

– OK, te cred, spuse o voce la celălalt capăt al firului.

La auzul ei, Artemis avu o senzație ciudată, ca un val de putere care îi inundă corpul.

– Neil? Întrebă Artemis.

– Da, eu sunt, spuse Neil, şi ai face bine să vii cât mai repede. Am un zeu leşinat pe podeaua bucătăriei şi cred că vine sfârşitul lumii.

31

Artemis fugi tot drumul până în Hackney. Temperatura scădea cu rapiditate, iar trotuarul începea să se acopere cu o pojghiță de gheață. Traficul bloca străzile, căci muritorii se grăbeau să ajungă acasă, sau poate unii încercau deja să fugă

– deşi, unde fugeau, Artemis nu reuşi să înțeleagă. Proprietarii de magazine închideau, trânteau uşile şi trăgeau grilajele în jos, cei fără grilaje îşi acopereau ferestrele cu scânduri de teama jafului. Artemis se gândi la ce spusese Ares, că dezastrul scotea la iveală ce e mai rău din muritori, cum vor începe să se măcelărească între ei dacă zeii nu vor interveni curând. Dar îi înțelegea: aveau atât de puține alternative! Se gândi la un animal încolțit care se întoarce şi se luptă, indiferent cât de slabe şanse are. Supraviețuirea cu orice preț.

Cu simțul ei înnăscut al orientării, nu îi luă mult timp să găsească adresa pe care i-o dăduse Neil. Era o casă mică, lipită de cele învecinate, pe o străduță lăturalnică şerpuită, care părea murdară şi abandonată în întuneric. La capătul celălalt al străzii văzu o vulpe care adulmeca nişte tomberoane, crezând în zăpăceala ei că e noapte. Pentru prima oară nu avu chef să o vâneze. Sună, după cum i se spusese, la soneria din mijloc. Nu peste mult timp uşa se deschise şi se ivi Neil, şleampăt şi zburlit, îmbrăcat cu un halat de casă pe deasupra altor haine, apărându-se împotriva frigului din ce în ce mai aspru. Când îl văzu, Artemis se aprinse cu o energie neaşteptată.

– Nu ştiu ce se petrece, spuse Neil fără să o salute, dar ştiu că mi-ai spus adevărul.

– Unde e? Întrebă ea.

– În bucătărie, spuse Neil. Una peste alta, am zis că e mai bine să nu îl duc la spital.

– Mai trăieşte?

– Zeii pot muri?

– Uneori, recunoscu Artemis.

– N-am verificat. Am presupus că trăieşte. Sper că da.

Artemis îl urmă pe Neil pe coridor până în apartament.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

Neil îi explică cum venise Apolo să îşi ceară scuze, cum se certaseră şi cum Apolo se pare că stinsese Soarele drept răzbunare pentru îndoiala lui Neil. Nu îi putea oferi nicio lămurire de ce se prăbuşise Apolo.

– Poate că stingerea Soarelui i-a consumat prea multă putere, spuse Artemis, când se apropiară de silueta lui Apolo, întinsă pe jos, pe gresie, într-o postură ciudată.

– Zeii nu au puteri nelimitate?

Artemis chiar nu voia să răspundă la asta.

– Din nefericire, nu, mărturisi până la urmă. Dar să nu spui nimănui. Nu îți încredințez informația aceasta decât pentru că este o situație de urgență.

Neil se uită pe geam în întunericul de afară.

– N-am să spun nimănui, zise.

– Cealaltă explicație ar putea fi că l-a pedepsit Styx pentru că a stins Soarele, din pricina râului imens pe care îl va face omenirii. A jurat pe Styx să nu facă rău muritorilor şi ea nu vede cu ochi buni când îi sunt încălcate jurămintele. Dacă a fost Styx, va fi inconştient timp de nouă ani, atâta

e intervalul ei standard. Şi nu putem ține lumea în mişcare timp de nouă ani fără Soare.

– Cine e Styx?

– Un râu de pe Tărâmul Morții.

– Un râu poate face aşa ceva?

– Nu e un râu ca oricare altul.

Aplecată asupra lui Apolo, Artemis îşi bătu capul cum să îl readucă în simțiri.

– Aşa a căzut? Întrebă ea.

– Nu, l-am pus în poziția de prim-ajutor, spuse Neil. N-am fost sigur dacă îl ajută, dar m-am gândit că n-are cum să-i facă rău.

Artemis îngenunche lângă fratele ei. Zăcea întors într-o parte, cu chipul arogant albit şi fără viață. Simți cum i se contractă gâtlejul ca un pumn, ca să rețină un suspin. Părea atât de vulnerabil! Un zeu nici nu putea să arate mai rău. Îi strigă la ureche, îi căută pulsul, îi ridică brațul şi i-l lăsă să cadă, îl pălmui, ceea ce măcar era distractiv.

– Ei? Zise Neil.

– Cu siguranță că trăieşte, oftă Artemis.

– Şi asta nu e bine? Întrebă Neil.

– Nu sunt sigură, spuse Artemis. Dacă ar fi mort, am putea coborî pe Tărâmul Morții să îi aducem sufletul înapoi pe Tărâmul celor Vii, ceea ce ar putea fi mai uşor decât să-l trezim din comă. Dar nici asta nu ştiu dacă ar ajuta, dacă i-ar mai rămâne putere sau dacă ar mai fi în stare s-o folosească. Nu ştiu ce se întâmplă cu puterea unui zeu când moare, şi n-am curajul să îl omor doar

ca să aflu. Din moment ce trăieşte, propun să îl ținem în viață. Aşa că avem nevoie de o cale prin care să-l trezim.

– Deci tu nu poți să-l trezeşti, spuse Neil.

– Îți trebuie multă putere, spuse Artemis. Ar fi mai uşor dacă ne-ar ajuta zeul tămăduirii.

– Cine e?

– Apolo.

– Aha.

Artemis se aşează pe călcâie.

– Hai să-l punem măcar într-o poziție confortabilă, spuse. Nu cred că poziția asta a ta de prim-ajutor o să-l ajute. De ce i se spune aşa?

Îl ridică pe Apolo în brațe ca pe un copil.

– Ai un pat sau o canapea pe care să-l pun?

– Pe aici, spuse Neil, conducând-o în camera de zi. Deci, spuse în timp ce mergeau, câți zei sunteți?

– Mult mai mulți decât te-ai aştepta, spuse Artemis. Cei mai importanți zei au sediul aici la Londra, dar sunt mulți alții, împrăştiați peste tot pe glob, incognito. E câte un zeu pentru orice. Zeul timpului, zeul somnului, zeița răzbunării…

– Dacă o să vă uniți puterile, o să puteți sigur să îl treziți, spuse Neil.

Artemis scutură din cap.

– Din păcate, nu este atât de uşor, spuse ea. Forța vitală a unui zeu este cea mai puternică forță dintre toate. Aşa că va fi nevoie de o cantitate imensă de putere să îl trezească pe Apolo. Iar noi am…

Ezită, dar întunericul de nepătruns de pe geam o îmboldi să continue. Dacă va fi nevoie, va putea oricând să îi şteargă memoria mai târziu.

– Am slăbit îngrozitor de-a lungul timpului, se sili să spună. Majoritatea zeilor nu mai au decât minimul necesar de putere – suficient cât să-şi îndeplinească rolul, dar nu mai mult. Unii zei nici măcar atâta nu mai au. Aşa că, dacă Poseidon, de exemplu, şi-ar folosi toată puterea să îl trezească pe Apolo, s-ar putea să reuşească să îl ajute, dar ar putea să sece mările. Aşa că da, dacă am colabora, probabil că am reuşi să îl readucem la viață, dar, în starea noastră de acum, ne-am putea face atât de mult rău, încât n-am mai avea forța colectivă să ducem lumea mai departe. Poate că v-ați primi Soarele înapoi, dar ați pierde tot restul.

– Nu sună prea grozav, spuse Neil.

– Şi, mai mult, dacă Styx l-a adus în starea asta, oricum n-am fi în stare să desfacem ce-a făcut, indiferent câtă putere am folosi. Un zeu nu poate desface ce-a făcut alt zeu. De asta nu putem pune Soarele la loc, chiar dacă am avea puterea necesară, lucru de care mă îndoiesc.

– Atunci, ce-o să facem? Întrebă Neil.

– Noi? Zise Artemis.

Neil încuviință. Artemis se uită la fratele geamăn, tăcut şi nemişcat, neputincios în somn. Acum că părea că îl va pierde, resimți mai multă dragoste şi grijă față de el decât îşi amintea să fi simțit vreodată în lungul, lungul lor trecut.

– Cred că primul lucru care e de făcut e să mergem pe Tărâmul Morții şi s-o găsim pe Styx, să vedem dacă are vreo legătură cu asta şi dacă nu poate cumva să îndrepte lucrurile, spuse ea. Iar dacă n-are nimic de-a face cu ea, atunci dacă tot suntem acolo poate îi conving pe Hades şi Persefona să îşi folosească puterea să învârtă lumea, până când ne dăm seama ce altceva e de făcut.

– Nu va dura prea mult? Întrebă Neil, tremurând pe sub halat.

Artemis scutură din cap.

– Nu şi raportat la timpul morților, spuse ea.

32

Nu ideea de a coborî pe Tărâmul Morții îl deranja atât de mult pe Neil, ci faptul că trebuia să îşi lase trupul în apartament. L-ar putea lua cu el, îi explică Artemis, dar atunci ar rămâne în timpul viilor, şi nu îşi permiteau luxul acesta. Apolo era tot pe canapea, cu o pătură peste el să îl protejeze de frigul care se întețea, aşa că Neil se culcă în pat şi apoi, cu ajutorul lui Artemis, sufletul îi părăsi din nou trupul.

– A fost mai uşor decât mă aşteptam, spuse Artemis. Ce ciudat, de obicei mă simt istovită după ce folosesc atât de multă putere, dar acum mă simt chiar revigorată.

– A fost mai uşor decât mă aşteptam *eu,* zise Neil, dar apoi îşi zări trupul întins în aşternut. Păcat că nu m-am gândit să închid ochii, spuse.

– N-o să te vadă nimeni, numai dacă nu se trezeşte Apolo, şi mă îndoiesc că o să-i pese.

– Chiar şi aşa, spuse Neil.

– Haide, să mergem, spuse Artemis.

Neil se mai uită o dată la trupul său, nemişcat ca o stană de piatră, când ieşiră din cameră.

– Sper că n-o să-mi dea foc jefuitorii la apartament cât timp suntem plecați.

– N-ai simți nimic, spuse Artemis. Şi ai fi deja pe Tărâmul Morților, aşa că nu ar mai trebui să te osteneşti să cobori.

– Mersi, spuse Neil. E foarte încurajator!

– Cu plăcere, spuse Artemis.

Trecu uşor prin uşa închisă a apartamentului, dar i se păru nefiresc. Cel puțin aşa apartamentul rămânea încuiat. Deşi, reflectă Neil, orice spărgător probabil că ar trage sperietura vieții lui când i-ar găsi pe cei doi bărbați inconştienți dinăuntru. Sau a doua sperietură, după stingerea Soarelui, cel puțin.

– Deci cum ajungem pe Tărâmul Morții? Întrebă Neil.

– E un portal în Islington, spuse Artemis.

– Islington?

– Da.

– *Islington?*

Artemis nu mai adăugă nimic, ci o porni înainte

pe trotuar.

Afară, străzile începuseră să se acopere de gheață. Neil se descurcă cu suprafața alunecoasă fără probleme, imun la frig. Când îşi întinse gâtul să mai vadă pentru ultima oară casa cu trupul lui înăuntru, se întrebă dacă aşa s-ar simți o mamă dacă i s-ar lua copilul. O parte a conştiinței sale se străduia cu disperare să ajungă la corpul său, dar legătura dintre ei era ruptă complet. Era ciudat, cât timp avusese trup considerase tot timpul că mintea şi corpul sunt total separate, dar acum, că îşi lăsase trupul în urmă, îşi dădu seama cât de legat, ca să zică aşa, este de el. Fără trup nu se simțea real – de fapt nu simțea absolut nimic. Trăirile lui erau foarte superficiale, acum că se baza numai pe reacțiile intelectuale. Şi nu îşi dăduse seama în ce măsură îi era trupului său dor de Alice. Fireşte că şi minții îi era dor. Dar corpul simțea. Suferința lui fusese ca o boală, îi provocase dureri de inimă, de stomac, de mâini şi de picioare. Febră, amețeli, slăbiciune: toate acestea făcuseră parte din țesătura complicată a nenorocirii pe care o purta după el de când murise Alice; iar acum şi aceasta dispăruse. Îi era dor de ea; iar acum îi era dor şi să-i fie dor de ea.

Neil cobora pe Tărâmul Morții ca să salveze planeta. Era destul de ridicol în sine; era ca în cărțile pe care le citea şi în filmele care îi plăceau, science-fiction, dar cu accentul pe ficțiune, nu pe ştiință. Dar în sinea lui ştia că merge acolo ca să o

salveze pe Alice, iar acest lucru părea şi mai absurd. De câte ori nu o lăsase baltă până acum? Ce îl făcea să creadă că de data aceasta va fi altfel? Dar ştia că trebuie să încerce din nou. O ştiuse din clipa în care avusese revelația aceea ca o explozie şi ridicase telefonul să îl sune pe Hermes: dacă reuşeşte să îl readucă pe Apolo şi Soarele pentru omenire, îşi va lua drept răsplată oferta lui Artemis de a-l ajuta s-o aducă înapoi pe Alice. Dacă nu o găsea pe Alice pe Tărâmul Morții, se va strădui să salveze lumea şi aşa – aşa era el, amabil de felul lui –, dar va fi mai degrabă ca fapta bună a unui cercetaş, o sarcină virtuoasă. Fără Alice, lumea lui se sfârşise deja.

Ridicând privirea, băgă de seamă că, adâncit în gânduri, începuse să rămână în urma lui Artemis, şi o luă la trap să se țină după ea, graba necostându-l niciun efort. Străzile erau încă blocate de maşinile care încercau să scape cine ştie încotro, dar trotuarele înghețate erau părăsite, cu excepția celui dinaintea unei biserici din fața lor, care părea să fie plină, cu o mulțime de lume pe pridvor care striga să i se dea drumul înăuntru. Când Neil şi Artemis se apropiară, auziră hohote de plâns, cântări şi rugăciuni în cor venind dinăuntru.

– Asta n-o să-i ajute prea mult, comentă Artemis. Le-ar prinde mai bine să stea acasă şi să hotărască ce mobilă să ardă mai întâi.

– Ei nu ştiu asta, spuse Neil, Surprinzându-se

mirat că apără religia organizată. Nu ştiu în ce zeu să creadă. Şi presupun că asta le dă alinare.

– Le-ar da mai multă alinare o plapumă groasă, spuse Artemis.

– A fost cumva o glumă? Zise Neil.

Artemis îi zâmbi scurt.

– Poate, spuse ea.

– Ştii, spuse Neil, până astăzi, am fost ateu. Nici măcar nu eram anglican. Credeam că eram deasupra celor care credeau în balivernele astea. Nu numai în religie, ci şi în mediumuri, şi în fantome, şi în toate. Căutam ocazii să îmi bat joc de ei. Îmi făcea plăcere să râd de ei.

– Şi? Zise Artemis.

– Încep să mă simt puțin vinovat din cauza asta acum.

– De ce să fi crezut în aşa ceva? Ripostă Artemis. Şi eu disprețuiesc la fel de mult celelalte religii ca şi tine. Şi mai şi, dacă e posibil. La urma urmei, dacă nu era Iisus, probabil că aş trăi încă în Olimp, alergând peste dealuri cu câinii mei superbi. Sincer, te respect mai mult că nu ai înghițit toate superstițiile astea modeme.

– Mersi, spuse Neil.

– Deşi, fireşte, o parte sunt adevărate.

– Zău? Zise Neil. Care anume?

– Sunt multe fantome, spuse Artemis. Nu că majoritatea muritorilor le-ar vedea, şi chiar dacă ai putea, mă îndoiesc foarte mult că le-ai remarca. Dar asta înseamnă că majoritatea mediumurilor

pe care le vezi la televizor vorbesc într-adevăr cu morții. Sunt cam singurii oameni care îi ascultă. Fantomele nu încetează niciodată să se plângă. Eu una nu sunt impresionată. Nu e nicio deosebire între a vorbi cu un muritor mort sau cu unul viu.

Lui Neil îi trebui o clipă să priceapă această informație nouă, oarecum dezamăgitoare.

– Deci pisicile văd într-adevăr fantomele? Întrebă.

– A, nu, spuse Artemis. Pisicile sunt ființe inferioare.

Apoi Neil avu un gând care aproape că îl făcu să se oprească din mers.

– Şi Apolo chiar poate să prezică viitorul?

– Mai demult putea, spuse Artemis. Nu sunt sigură dacă mai e în stare acum.

– În cazul ăsta îi datorez scuze, spuse Neil.

– Nu văd de ce, zise Artemis. Tot a încercat să o seducă pe femeia pe care o iubeşti. Şi a ucis-o. Zeul ăla are moralitatea unui iepure.

Îl duru să-şi reamintească, dar Neil nu se putu abține să nu zâmbească la tonul de mironosiță al lui Artemis. Începea să îi placă foarte mult de ea.

Când ajunseră pe Upper Street, strada era pustie în afară de câteva găşti de tineri, cu glugile trase mai puțin să le ascundă fețele şi mai mult împotriva frigului, care căutau să jefuiască nişte magazine. Stația de metrou Angel era închisă, cu grilajul tras cu severitate peste intrare, ca nişte dinți încleştați.

– Pe aici, spuse Artemis, pornind înăuntru.

– În stație?

– Hermes spune că e un peron secret pe partea cealaltă a peretelui din capăt, care duce spre un tren către Tărâmul Morții.

– Cum adică, „Hermes spune”? Tu n-ai mai fost aici niciodată?

– Bineînțeles că nu.

Neil se opri cât pe ce să intre în grilaj.

– Dacă nu ştii drumul, de ce mă duci tu? De ce nu vine Hermes?

– Nici Hermes n-a mai fost. El doar aduce morții până aici. Niciunul dintre noi n-avem voie să coborâm acolo, altfel am încălca granița dintre cei vii şi cei morți, şi se pare că ne-am petrece tot timpul aducând înapoi muritorii care ne plac. Ar fi haos. Hades şi Persefona spun că nu suntem de încredere.

– Şi sunteți?

– Bineînțeles că nu. Aşa că, în afară de ei doi, singurul zeu care a mai fost pe Tărâmul Morților e Dionysos, şi nu ți-aş recomanda să mergi în nicio călătorie cu el – n-ar face decât să se îmbete şi să uite ce caută acolo. E probabil în regulă pentru ceea ce voi, muritorii, numiți un weekend al burlacilor, dar nu mai e atât de bine când încerci să salvezi planeta. Vii?

Neil oftă.

– Da, bineînțeles că vin.

Se strecurară în holul de intrare al stației de

metrou. Era întuneric beznă şi linişte desăvârşită. Neil mergea imediat în spatele lui Artemis, temându-se să nu o piardă în întuneric. Totul era nefiresc: asocia stația de metrou cu zgomotul, lumea, aglomerația, viața, şi absența tuturor acestora îl făcea să se simtă de parcă ar fi murit într-adevăr, de parcă această călătorie pe Tărâmul Morții ar fi una din care nu avea să se mai întoarcă. La fiecare pas pe care îl făcea în întuneric, voia să se întoarcă, să alerge în apartamentul lui familiar şi să se târască înapoi în trupul lui şi să se ascundă, dar la ce ar folosi asta? Dacă se sfârşea lumea, s-ar întoarce imediat aici, în urma altui zeu, pe aceeaşi scară rulantă oprită.

În sfârşit, podeaua deveni netedă şi Neil înțelese că au ajuns la baza scărilor.

– Aşteaptă, şopti Artemis înainte să treacă prin peretele din spate. E foarte important. Nu ştiu dacă trenul o să fie acolo când trecem prin zid, dar dacă este, să nu te urci în el.

– De ce nu? Întrebă Neil. Am crezut că mergem pe Tărâmul Morții.

– Aşa e, zise Artemis. Dar pe furiş. Dacă mecanicul Caron ne va găsi în tren, o să ne arunce afară să ne înfulece Cerber.

– Cerber?

– Câinele cu trei capete al morții care păzeşte porțile iadului. Mănâncă sufletele celor care încearcă să scape din Hades. Şi ale celor care

încearcă să intre pe furiş.

– De ce n-ai mai amintit de asta?

– Nu-i nimic, ne furişăm prin tunel şi, dacă avem noroc, n-o să ne vadă.

– Dacă avem noroc? Şi dacă ne văd?

– Pentru un erou pui cam multe întrebări.

De cealaltă parte a zidului era o lumină care, deşi palidă, nu venea din nicio sursă precisă. Erau mulți morți pe peronul de metrou. De fapt, erau mai mulți morți adunați laolaltă decât cea mai mare mulțime de oameni vii pe care îşi amintea Neil s-o fi văzut vreodată, şi majoritatea stăteau cu desăvârşire tăcuți şi neclintiți, de parcă păstrau un moment de reculegere pentru propriul deces. Încercă să nu se uite prea atent la unii indivizi care muriseră în feluri pe care el, unul, era foarte sigur că ar prefera să nu le încerce.

– Atâția oameni mor în mod normal în fiecare zi? Îi şopti Neil lui Artemis. Sau e din cauza Soarelui?

Artemis cântări din priviri cohortele de morți.

– Nu, aş spune că e numărul standard, spuse ea.

– Atâția oameni mor în fiecare zi?

– Mai mult sau mai puțin.

– N-am s-o găsesc niciodată, spuse Neil.

– Pe Styx? E uşor de recunoscut. E un râu.

– Mă refeream la Alice, spuse Neil.

– A, zise Artemis. Bineînțeles. Uitasem de ea.

Se uită din nou la adunarea morților şi se întoarse către el.

– Ştii câte ceva despre Heracle? E important.

– Nu, spuse Neil.

– Îți spun pe drum. Sari jos pe şine!

– Nu putem să sărim în fața tuturor, ce-o să creadă toată lumea?

– Nu contează, spuse Artemis. Sunt muritori, şi încă morți pe deasupra. Nu îți face probleme în legătură cu ce gândesc ei. Probabil că nici n-o să bage de seamă. Totul e ciudat pentru ei, n-o să ştie ce trebuie să se întâmple şi ce nu. Singurii pentru care trebuie să ne facem griji sunt Caron şi Cerber. Şi Hades, şi Persefona, dar asta mai târziu.

– Hades şi Persefona? Mai e cineva care vrea să ne mănânce sufletele şi despre care ai dori să-mi povesteşti?

– Atâta vreme cât muritorii nu îşi dau seama că încercăm să intrăm pe furiş pe Tărâmul Morții, n-o să avem probleme, insistă Artemis. Şi chiar acum nu cred că vreunul dintre ei se aşteaptă ca Tărâmul Morții să fie un loc în care să merite să intri pe furiş. Şi chiar dacă îşi dau seama, n-o să avem probleme, atâta vreme cât nu spun nimănui. Şi cam cui crezi că o să-i spună? Aşa că haide, sari!

Neil se uită la grupul de morți cel mai apropiat de el: un grup de bătrâni japonezi buimăciți în pijamale de spital, care, aproape la unison, se uitau la ei înşişi, apoi la mulțimile de diverşi mutilați ce dispăreau înspre dreapta, apoi iar la ei înşişi, dar niciodată unul la altul.

– Îți dau dreptate, spuse el şi sări pe şine de la o

înălțime cam mare, dar evident că nu simți nimic când ateriză.

Când Artemis ateriză uşor lângă el, printre picioarele lor fugi un şoarece zăpăcit şi aparent normal, care dispăru sub o şină.

– Aşadar, spuse Artemis, pornind prin tunel, Heracle. Unul dintre cei mai buni eroi ai noştri, cu excepția incidentului aceluia nefericit când a înnebunit şi şi-a omorât nevasta şi copiii, dar asta a fost de fapt vina Herei. Oricum, printre multele sale isprăvi, a dus la bun sfârşit douăsprezece munci aproape imposibile. Douăsprezece! Iar tu nu trebuie să îndeplineşti decât două! Prima a fost uciderea leului din Nemeea, o fiară cu adevărat feroce pe care până şi mie mi-ar fi fost greu, deşi evident nu imposibil, s-o înfrâng…

Liniştit în mod straniu de vocea ei, Neil o urmă pe Artemis prin tunelul care şerpuia în fața lor în beznă deplină, ce nu avea să se risipească decât atunci când aveau să ajungă în lumea morților.

33

Fu destul de uşor să-l evite pe Caron. Se lenevise, îşi aminti Artemis; atât Hermes, cât şi Persefona vorbiseră despre asta. Mii de ani în care îşi condusese trenul dus-întors între lumile morților şi viilor, şi înainte de asta, alte mii de ani când îi ducea cu luntrea. Era o sarcină de o

monotonie sisifică şi, în prezent, Caron făcea doar strictul necesar, doar vag conştient de pasagerii pe care îi transporta, singura sa plăcere rămânând să arunce peste bord câte un suflet; propusese nu o dată să se înlocuiască toată şandramaua cu o bandă rulantă care, la urma uimei, nu trebuia să meargă decât într-un singur sens. Aşa că, atunci când auziră trenul duduind pe şine înspre ei pentru a-şi ridica lotul de morți, şi apoi înapoi către Tărâmul Morții înțesat de suflete proaspăt culese, nu trebuiră decât să se arunce pe burtă şi să rămână aşa în timp ce vagoanele se hurducau inofensiv pe deasupra capetelor lor. Bineînțeles că trenul s-ar fi hurducat la fel de inofensiv şi prin capetele lor, dar până şi Caron ar fi putut să observe două cranii ițindu-se din podea.

Cerber avea să fie o problemă mai mare. Dacă Caron se lenevise, Cerber era încă înfometat, hămesit după sufletele intruşilor sau fugarilor. Când se apropiară de capătul tunelului, de unde răzbătea către ei un firicel de lumină a morții, Artemis îl opri pe Neil şi începură să îşi gândească strategia.

– Orfeu, spuse Artemis, l-a adormit pe Cerber cu cântecul său. Dar am stabilit deja că tu nu ştii să cânți.

– Cântecul meu, spuse Neil, l-ar îmboldi numai să mă mănânce mai repede.

– Heracle l-a ademenit afară din infern purtându-se frumos cu el.

– Pot să mă port frumos, spuse Neil. De fapt, mă port întotdeauna frumos. E una dintre cele mai alese calități ale mele.

– Dar n-o să mai meargă, spuse Artemis. Nu mai are încredere în purtarea frumoasă. O să ştie ce avem de gând.

– Ce păcat, spuse Neil, pentru că am impresia că e singurul lucru la care mă pricep. Ce altă sugestie ai?

– Enea şi Psyche s-au folosit amândoi de turtă dulce cu somnifer. Lui Cerber îi place turta dulce.

– Avem la noi turtă dulce cu somnifer?

– Nu.

– Bună soluție! Altceva?

– Mai e o creangă de aur care garantează intrarea…

– Pe care n-o avem?

– Corect.

– Alte sugestii?

– Asta-i tot din câte ştiu eu, spuse Artemis. Lumea nu prea ajunge aici, jos, foarte des. Cu atât mai rar reuşeşte să treacă de Cerber.

– Atunci, ce ne facem? Întrebă Neil.

Artemis oftă şi încercă să prezinte ceea ce părea să fie varianta cea mai nefavorabilă.

– Presupun că va trebui pur şi simplu să mă lupt cu el până când tu treci în fugă de el şi o cauți pe Styx, spuse, recunoscătoare că întunericul îi ascundea entuziasmul care îi făcea să îi zvâcnească colțurile buzelor. Râul Styx înconjoară

Tărâmul Morții de nouă ori. Nu contează în ce parte o iei; o să ajungi la ea.

– Dar tu? Dacă pățești ceva? Dacă Cerber te omoară?

– Ei, atunci lumea va trebui pur şi simplu să trăiască fără vânătoare, castitate şi Lună. Haide, să mergem! Încearcă să pari mort.

Neil şi Artemis se strecurară prin ultima parte de tunel şi păşiră în lumina slabă, care după timpul petrecut în întuneric i-ar fi făcut să clipească, dacă ar fi avut ochi adevărați care să îi doară. Anticipând lupta care avea să vină, Artemis îşi recăpătă forma trupească, fără vreun cuvânt şi din mers, simțind cum pământul devine solid sub picioarele ei. Poate fiindcă ştia ce urmează, dar nu simți clipa de osteneală pe care o trăia de obicei după ce îşi folosea puterea, ci se simți puternică precum un muşchi încordat. Lângă ea, Neil se căznea să nu se uite la hoardele de morți care tocmai fuseseră dați afară din tren şi care se amestecau acum pe peron, într-o singurătate dezorientată sau comparându-şi rănile pe voci joase.

Artemis cercetă stația aglomerată, dar nu era nici urmă de Cerber. Se trase în sus pe peron şi Neil o urmă, atrăgând câteva priviri zăpăcite din partea muritorilor mai apropiați.

– Am pierdut trenul, explică Artemis. Haide, îi spuse lui Neil. N-are sens să pierdem vremea pe aici. Probabil că e afară.

– Cine?

– Cerber.

– Vorbeşti de parcă de-abia ai aştepta, spuse Neil.

– Nu fi caraghios, spuse Artemis, întorcându-şi capul.

Trecură de-a dreptul prin mulțime, către ieşire, unde se afla zona de taxat bilete cea mai inutil construită vreodată, prin care trecură de asemenea. Câțiva morți ieşiseră deja şi stăteau vizibil încurcați, holbându-se la străzile identice, fără nume.

– Ăsta e Tărâmul Morții? Zise Neil. E cu totul altfel decât este descris.

– Astea sunt probabil doar suburbiile, spuse Artemis. Sunt sigură că centrul e mai distinctiv.

– Alice ar putea locui în oricare dintre aceste case, spuse Neil. Dacă suntem în timpul morților, pot să bat la toate uşile şi să mă întorc la timp să salvez lumea?

Artemis clătină din cap.

– Timpul trece aici cu totul altfel, spuse, dar totuşi trece. Îmi pare rău. Dacă n-am avea nimic altceva de făcut aici, atunci poate. Dar…

– Am s-o găsesc, spuse Neil.

– Sunt sigură, spuse Artemis. Acum ascultă. Îți aminteşti planul, nu? Când îşi face apariția Cerber, eu mă lupt…

– Iar eu fug. Da, ştiu, spuse Neil. Nu pare foarte eroic să fii cel care fuge.

– Numai să ai grijă să fugi cât poți de tare, spuse Artemis. Ultimul lucru pe care îl vrem e să ne prindă pe amândoi.

– Crezi că o să te prindă?

– După ce-l înving, spuse Artemis, îi duc hoitul la palat, aşa că ne întâlnim acolo. Cineva trebuie să le spună lui Hades şi Persefonei ce se petrece.

– Iar dacă pierzi?

– N-am să pierd.

– Unde e palatul? Întrebă Neil.

– N-am idee, spuse Artemis.

– Artemis, chiar o să ne reuşească?

– Uite, fac ce pot, spuse Artemis. Ares şi Atena sunt cei cu strategia, dar nu îi văd bine împotriva unui monstru cu trei...

Vocea i se stinse.

– Ce e? Întrebă Neil.

– Fugi!

Neil nu aşteptă să i se spună de două ori.

Artemis nu-l mai văzuse niciodată pe Cerber. Privindu-i trupul sălbatic cum se apropie de ea pe fundalul dungilor alb-negru ale clădirilor în stil fals Tudor, simți cum i se strânge pieptul şi îi zbârnâie membrele, poate numai din pricina prezenței unui alt nemuritor – simțea întotdeauna apropierea unuia –, dar se părea că e mai mult de-atât. O prinse ca într-un cleşte, ca şi cum ar fi fost bătută în cuie pe trotuarul mohorât, trăgând-o însă în acelaşi timp către el. I se uscă gura. Nu-şi mai întâlnise de multă vreme egalul.

Era imens. Îi vedea muşchii puternici gata-gata să țâşnească la fiecare pas prin pielea neagră şi lucioasă. Trupul îi era o minge comprimată, ca o putere pe punctul de a exploda. Fiecare picior îi era ca un copac, având ca rădăcini cârligele de fier ale ghearelor. În loc de coadă se zbătea un şarpe gros cât bustul ei, şfichiuind în toate părțile cu un sâsâit vicios care tăia aerul ca grindina. Iar capetele erau toate trei identice ca mărime şi putere, rotindu-şi ochii roşii arzători cât pumnul ei de mari, cu buzele spumegânde ce dezveleau nişte dinți cât palma şi tăioşi ca nişte lame ascuțite, de pe care curgeau bale groase şi înspumate. Două dintre capete adulmecau dintr-o parte în alta, dar cel din mijloc se holba țintă la ea, fără să clipească.

– Ei, ăsta mai zic şi eu câine, răsuflă Artemis.

Fără să mai aştepte nicio clipă, sări către Cerber, prinzând viteză în cei câțiva paşi ce îi despărțeau înainte de a țâşni în sus, cu ambele picioare în față, izbind cu talpa în ochii capului mijlociu ca să-i orbească, pe când celelalte două capete din afară se întoarseră înăuntru, cu colții gata să sfâşie.

34

Neil alerga. Auzea zgomotele unei lupte teribile în spatele lui, mârâituri care scuturau pământul

ca un cutremur şi strigătele de luptă ale lui Artemis. Nu se întoarse. Dacă Artemis era înfrântă, ştia că el va fi ca desertul după felul principal, şi nu credea că ar fi în stare să se lupte cu îndârjirea de care dădea ea fără îndoială dovadă. Singurul lucru pe care îl putea face era să ajungă la o depărtare cât mai mare de Cerber. Şi oricum nu avea nevoie să ştie cum arată Cerber, căci era foarte sigur că nu i-ar face în niciun caz mai plăcută viziunea de a fi mâncat.

Neştiind unde e şi nici încotro merge, hotărî pe cât posibil să meargă drept înainte. Fugea cu uşurință, fără să obosească. Când trecea pe lângă morți, se uitau la el ciudat fără excepție, de parcă n-ar fi putut concepe de ce e acolo sau ce face. La început crezu că e pentru că e încă îmbrăcat în halat, până când îşi dădu seama că, desigur, mulți sau chiar majoritatea morților se plimbă în diverse variante de îmbrăcăminte nocturnă. Numai când fugea deja de o vreme îşi dădu seama de contrastul dintre viteza sa şi ritmul în care se deplasau morții: la pas, fără grabă, alene. Nimeni de aici nu se grăbea; nu avea cum să li se întâmple să nu mai aibă timp. El, pe de altă parte, trebuia să înainteze cât de repede putea. Încetinea numai când zărea o blonda mică de statură pe trotuar şi se gândea că ar putea fi Alice. Dar nu era ea niciodată.

Străzile nu se mai sfârşeau. Erau toate la fel, iar el nu obosea. Se simțea ca şi cum ar fi plutit printr-un vis bizar, repetitiv, unde nimic nu era

real, nici măcar el însuşi. Poate că visa. Dar când începuse visul? Când îşi părăsise trupul în patul rece ca gheața, iar sufletul său o urmase pe Artemis în ziua rece şi neagră? Când venise Apolo la el acasă şi apoi se prăbuşise, luând cu el Soarele şi şinele sceptic al lui Neil? Când văzuse chipul bătrânului pe cer şi când murise Alice trăsnită de fulger? Când păruse reală pentru ultima oară viața lui? La urma urmei, irealitatea a tot ce se petrecea acum părea să sublinieze cât de fals fusese sentimentul său de siguranță înainte, când credea că totul era limpede şi evident, şi uşor de înțeles, şi că oamenii care credeau altceva erau nişte fraieri creduli. Şi tot timpul el fusese cel credul, el care credea că totul poate fi explicat atât de uşor.

Mânat de aceste gânduri, îşi dădu seama că ceva s-a schimbat. Tot timpul cât fugise – imposibil de precizat cât anume – cele două şiruri de case Tudor false se întinseseră la nesfârşit în fața lui, întrerupându-se din când în când să se ramifice în alte străzi la fel de nesfârşite, identice, cu case Tudor false. Dar acum, pentru prima oară, strada părea să aibă un capăt. Nu se vedea ce era la acel capăt, numai că, unde mai înainte casele se întinseseră cât vedea cu ochii, acum se terminau, oprindu-se la un punct îndepărtat de care picioarele sale în alergare îl tot apropiau la fiecare pas. Această lume, aparent, avea totuşi o margine, iar el o găsise în sfârşit.

Nu ştia cât de repede alergase sau cât timp, dar

când ajunse la ultimele câteva clădiri, încetini şi până la urmă se opri. Râul era acolo, după cum îi spusese Artemis, separând această suburbie monstruoasă la fel de curat ca un bisturiu. Râul era lat, iar apa-neagră. Se vedea malul celălalt, dar lumina era cețoasă, iar malul – de nedesluşit, ascuns în spatele unui zid de ceață. Unde se termina asfaltul străzii, malul de la picioarele lui absorbea lumina, la fel ca apa din față, şi zăcea plat, lipsit de culoare, lipsit de viață. Nu era țipenie de om, iar râul curgea repede, dar pe tăcute.

Mai era ceva, dar îi luă un moment sau două să înțeleagă ce anume. Apoi îşi dădu seama că simțea râul. Atingerea de umezeală rece din aer, mirosul răcoros al apei, gustul acru-astringent din gură. Râul acesta, cumva, era real, fizic. Chiar dacă el nu era.

Neil îşi drese glasul deja limpede, simțindu-se ridicol, iar sunetul răsună peste apă.

Nu se întâmplă nimic.

– Salut! Strigă, simțindu-se şi mai ridicol.

Nu se întâmplă nimic. La ce se aşteptase? Vorbea cu un râu.

– Salut! Strigă din nou. Se gândi la Artemis, încleştată într-o luptă pe viață şi pe moarte cu un monstru hidos la care lui îi fusese prea teamă să se uite măcar. Atâta lucru putea şi el să facă, să vorbească cu un râu. Eşti Styx?

Apăru o femeie. Neil n-ar fi putut spune de unde venise sau nici măcar unde se afla exact. Părea să

fie în râu, sau deasupra lui, sau oarecum parte din el. Avea un păr lung, negru şi lins, care curgea ca apa, purta un veşmânt negru unduios care se răsucea în apă, iar braţele ei suple şi chipul aveau pielea atât de albă încât părea străvezie. Avea ochii şi buzele negre.

– Eu sunt Styx, spuse ea.

– Eşti râul? Întrebă Neil.

– Eu sunt râul, spuse Styx.

Vocea îi ieşea pe gură, dar părea şi să vină chiar din râu.

– Eu sunt Neil, spuse Neil. De pe, ăă, Pământ. Dacă nu cumva suntem şi acum pe Pământ. În cazul ăsta sunt din Essex, dar acum trăiesc la Londra.

– Trăieşti? Zise Styx, sau râul. Prin urmare, nu eşti mort?

Neil ezită. O dăduse evident în bară – nu-i luase prea mult.

Din tot ce spusese Artemis, era limpede că muritorii nu sunt nici pe departe bine-veniţi pe Tărâmul Morţilor, cu tot felul de repercusiuni pentru cei care încalcă această regulă, pe primul loc fiind înfulecarea sufletului. Nu era sigur ce-i putea face râul, dar, dacă s-ar apuca să îl tragă la fund, nu prea se vedea bine în curentul acela rapid de cerneală. Pe de altă parte, nu era de părere că minciuna era cea mai bună cale de a înjgheba o relaţie cu o apă a cărei funcţie principală, din câte înţelesese, era să nu permită încălcarea

jurămintelor.

– Sunt erou, spuse până la urmă, sperând că e o categorie care transcende noțiunile de viu sau mort.

Râul ridică o sprânceană.

– Eşti cu totul altfel decât ceilalți eroi care m-au vizitat, spuse ea.

– A fost o urgență, spuse Neil.

– Întotdeauna este, spuse Styx.

– Se sfârşeşte lumea, spuse Neil. Lumea de deasupra. Sau poate cea din partea cealaltă. Nu prea sunt sigur cum funcționează geografia... Oricum, speram că ne poți ajuta.

– Noi?

– Sunt aici cu Artemis. Sau eram... Adică, mai devreme astăzi – cred că e încă astăzi...

– Zilele înseamnă atât de puțin aici!

– Apolo a venit la mine acasă. Apolo, zeul Soarelui.

– Îl cunosc. Styx cită, glasul lui Apolo răsunând dintr-odată în aerul reavăn din jurul lor:" Jur, *pe Styx,* că nu voi face rău în mod inutil muritorilor în următorii zece ani sau până când voi deveni iarăşi puternic, indiferent care lucru se va împlini mai devreme. Mulțumite?"

– Ne-am certat, iar el a stins Soarele. Apoi m-am trezit că zace inconştient pe podeaua de la bucătărie şi n-am cum să-l trezesc. Până atunci nici n-am ştiut cine e.

Neil se opri, amintindu-şi de zvâcnetul dureros

din măruntaie urmat de fiorul înțepător de isterie ca de gheață, care însoțiseră conştientizarea faptului că toate aiurelile superstițioase şi spirituale pe care le dăduse deoparte cu atâta uşurință întreaga sa viață erau de fapt adevărate. Înghiți în sec din instinct, deşi nu avea în gură salivă pe care să o înghită.

– Am chemat-o pe Artemis, iar ea a zis că poate… poate…

– Poate că l-am pedepsit pentru că şi-a încălcat jurământul adormindu-l timp de nouă ani?

– Exact.

– Şi ați sperat că, dacă veniți aici, mă voi îmbuna şi îi voi revoca pedeapsa, astfel încât Soarele să fie pus la loc şi lumea voastră salvată?

– Asta era ideea, spuse Neil.

Styx scutură din cap, iar undele râului tremurară.

– N-ai s-o faci? Zise Neil.

– De ce s-o fac? Zise Styx. Suntem nemuritori cu toții, şi avem putere, dar trăim după nişte reguli. Sunt reguli cărora trebuie să mă supun. Trebuie să stau în locul acesta lipsit de viață, înconjurat de sufletele morților, înecându-i pe toți cei care încearcă să mă traverseze. În orice direcție. Styx îşi aținti ochii într-ai lui timp de o clipă. Şi sunt reguli pe care le fac eu, continuă ea, şi una dintre ele e că niciun zeu sau zeiță care jură pe mine nu îşi va încălca acel jurământ fără să piardă nouă ani din existența sa. Nu pot schimba aceasta nici

măcar de dragul rugăminților unui erou curajos, dar mărunt, aşa ca tine.

– Dar fără Soare va muri toată lumea de pe planeta mea, spuse Neil. Sau de pe planeta asta. Nu sunt foarte sigur unde suntem.

– Ți-am explicat, spuse Styx, de ce n-ar trebui să te ajut. Dar n-am spus că nu te voi ajuta.

– Aşadar, ne vei ajuta?

Neil făcu un pas entuziasmat în față, primejdios de aproape de mal.

– Nu, zise Styx. Din nefericire, nu pot. Pentru că nu eu am făcut asta. Oftă, iar râul se cutremură. Apolo nu şi-a încălcat jurământul față de mine. S-ar părea că intenția sa, când a întunecat Soarele, nu a fost de a face rău muritorilor. Nu îmi este clar de ce a făcut-o, totuşi. Poate că a vrut să-şi facă rău lui însuşi?

– Nu cred, spuse Neil. De fapt cred că, pur şi simplu, a vrut să se dea mare. Nu credeam în el, vezi tu. Cred că voia să îmi dovedească cine e.

– În cazul acesta, e posibil să nu fi vrut să ia lumina Soarelui decât pentru câteva secunde, fără să facă niciun rău, dar efortul pe care l-a cheltuit l-a făcut să se prăbuşească până să apuce să o aprindă din nou. Lucrul ăsta nu cade sub jurisdicția mea, aşa că nu e ceva ce să pot repara.

– Aşadar, n-ai cum să mă ajuți? Întreba Neil.

– Aş vrea, spuse Styx. Dar nu sunt decât un râu.

– Nu eşti deloc doar un râu, spuse Neil. Am văzut multe râuri, şi nu seamănă cu tine. Nu au trup, în

primul rând.

Styx ridică din umeri şi o undă de spumă tulbură suprafaţa râului.

– Toate râurile au suflet, spuse ea. Ca să îl vezi, nu trebuie decât să le ştii numele.

– Ce, până şi Clyde? Zise Neil.

– Dacă e râu, spuse Styx. Deşi mă îndoiesc foarte mult că numele ei adevărat e Clyde.

Neil rămase câteva clipe urmărind cum curge apa neagră. Simţea ochii lui Styx aţintiţi asupra lui, cu milă, dar cu răceală, distant.

– Cunoşti o fată pe nume Alice? Întrebă într-un sfârşit.

– Pe multe moarte le cheamă Alice, spuse Styx.

– Aceasta a murit foarte de curând, spuse Neil, pe 21 martie. Are treizeci şi doi de ani, mică de statură, cu păr blond. E frumoasă.

– Multe femei arată aşa, spuse Styx.

– Nu, ea e unică, spuse Neil. Piele palidă. Ochi albaştri. O aluniţă chiar deasupra obrazului drept, despre care ea zicea că e prea mare.

– N-a venit la râu, spuse Styx.

– Trebuie să o găsesc, spuse Neil. Trebuie neapărat să o găsesc.

– Nu te pot ajuta, spuse Styx. Nu găsesc pe nimeni. Stau aici. Ceilalţi mă găsesc pe mine. Nu fac decât să leg zeii de jurăminte. Asta e tot ce pot să fac.

Neil se întoarse pe jumătate să plece, dar apoi se întoarse.

– Dar muritorii? Zise. Funcționează şi la ei? Poți să legi un muritor de jurământ?

– De mult nu mă mai ştie niciun muritor ca să jure pe mine, spuse Styx.

– Dar eu te ştiu, spuse Neil.

Styx nu răspunse, dar lui Neil i se păru că îl priveşte încurajator.

– Şi dacă jur ceva pe tine, şi mă leagă jurământul, atunci s-ar putea să poți să mă ajuți să îmi țin jurământul?

– S-ar putea, spuse Styx. Nu sunt cu totul lipsită de puteri.

– Jur, spuse Neil, pe tine, pe Styx, că o voi găsi pe Alice. Jur. Styx zâmbi şi, timp de o clipă, pe suprafața apei licări lumina.

– Atunci trebuie să o găseşti, spuse.

35

Alice juca scrabble cu un om de ştiință din perioada victoriană care se înecase căzând din barcă în timp ce încerca să adune mostre de alge de pe carenă. Îl bătea fără probleme, deşi îşi dădea seama că, dacă ar fi exersat mai mult, promitea să devină un jucător foarte bun.

– Ce joc minunat, spunea el mereu. Ce tristețe că nu îl aveam pe vremea mea!

Masa lor era în zona de joc a secolului douăzeci, într-un complex de distracții uriaş din sectorul A

central. Zona de jocuri a secolul douăzeci era formată dintr-un lanț de cârciumi, adică un şir de cârciumi individuale din epoci diferite care erau legate între ele, şi fiecare cameră oferea jocuri din epoca respectivă. Zona de scrabble imita o speluncă mizeră din anii ’40, cu faianță jegoasă, mochetă lipicioasă, zugrăveală îngălbenită cu aspect autentic şi fum de țigară fals în aer, care nu o deranja pe Alice pentru că nu mirosea a nimic şi nu îi irita ochii sau gura. Erau destul de norocoşi să aibă un pianist – coordonarea necesară pentru a cânta la un pian imaginar era una dintre aptitudinile cel mai greu de învățat – ceea ce era mult mai bine decât ce trebuia să suporte profesioniştii de Boggle, cazați într-un bar de subsol din anii ’70 cu mai multe formații punk, care nu prea învățaseră să se coordoneze. Zona de jocuri a secolului douăzeci era doar una dintre numeroasele astfel de zone care formau unul dintre districtele din complexul de distracții de mărimea unui orăşel, şi conținea tot felul de distracții imaginabile, în afară de spectacole sexy. Pentru cei fără trup, până şi gândul la sex era prea frustrant, fără să mai trebuiască să se şi uite.

Jocul avea să se termine curând, iar nisipul din clepsidra uriaşă care marca schimburile se scursese aproape tot. Alice căzuse de acord, după multă muncă de convingere, să se întâlnească cu unul dintre noii săi prieteni, un campion de Risc din sectorul A, la un pahar după lucru într-unul

dintre barurile de cabaret. Nu prea avea chef să se ducă. Alice nu băuse mult nici în timpul vieții, şi nu bea mult nici acum. Şi, pe lângă asta, pe Tărâmul Morții, nu beau alcool, ci apele râului Lete, care te ajutau să îți uiți viața de dinainte. Toată lumea de pe Tărâmul Morții voia să uite. Toată lumea în afară de Alice. Nu era gata încă să uite.

Viața ei de apoi nu era chiar atât de rea, îşi reamintea deseori Alice. Deşi la serviciu trebuia să fie mai sociabilă decât şi-ar fi dorit, lui Alice îi plăcea munca, şi era recunoscătoare că are la ce să se gândească şi cu ce să îşi ocupe mintea. Ceilalți membri ai echipei de scrabble erau prietenoşi, şi cel puțin munca le oferea ceva în comun, în afară de faptul că erau morți. Dar lui Alice îi era dor de prietenii şi de familia ei de pe pământ, şi îi era dor mai ales de Neil. Când va muri şi el, îşi spunea, poate că o va căuta sau poate că va da de ea din greşeală – întotdeauna îi plăcuseră jocurile de societate. Dar atunci va fi, dacă are noroc, un om bătrân, care avusese probabil o viață după moartea ei şi care găsise pe altcineva. Îşi va fi găsit, din fericire, pe altcineva, se străduia ea să îşi spună. Din fericire.

Nu vorbea niciodată de Neil cu niciunul dintre colegii ei, dar ascultându-le poveştile despre fostele lor vieți, deveni în curând evident că toți morții fuseseră nevoiți să sufere pierderi similare. Unii muriseră la doar câteva luni distanță de

perechea lor, şi tot nu reuşiseră să o găsească pe vastul Tărâm al Morții; alții avuseseră nevoie de o eternitate până la regăsirea prietenilor şi rudelor de mult pierdute, până şi a propriilor bebeluşi morți, trezindu-se că fuseseră schimbați irevocabil de trecerea timpului. Toată lumea cădea de acord că e mai bine să uiți, nu să te apuci să cauți trecutul în această mare nesfârşită a prezentului. Iar Alice dădea din cap şi se prefăcea că e de acord, dar, când avea o clipă liberă, cutreiera străzile sectorului A, căutând chipul lui Neil printre toți bărbații care treceau, atât tineri, cât şi bătrâni: nu ştia cum avea să arate când va ajunge acolo, nu ştia cât de bătrân va fi, dar trebuia să ajungă acolo până la urmă.

Omul de ştiință victorian tocmai aşezase litera Z pe o căsuță cu scor dublu – foarte bine, dar Alice vedea o triplă care ar fi fost mai bună – când brusc simți un impuls puternic de a merge afară, de parcă ar fi fost prinsă în curentul unui râu care o trăgea într-acolo.

Se aplecă înspre bărbatul de la masa vecină, un norvegian prietenos cu un glonț în cap care, în clipa aceea, era între clienți.

– Lars, îmi ții tu locul?

– Bineînțeles, spuse Lars.

Alice se scuză față de omul de ştiință şi se grăbi înspre uşă, în vreme ce Lars îi luă locul şi continuă jocul.

– Îmi pare atât de rău, îi spuse şefului ei. Trebuie

să plec.

– Trebuie? Repetă şeful, mai degrabă năucit decât supărat. Morții nu trebuie niciodată să facă nimic.

– Trebuie să plec, spuse Alice din nou şi, sub ochii uluiți ai colegilor ei, ieşi în fugă din bar şi o luă în josul străzii, neştiind încotro se îndreaptă.

Ştia că n-are sens să se întrebe încotro o duc picioarele, căci în curând avea să ajungă unde trebuia. Dar fu uluită când se trezi la porțile palatului lui Hades şi al Persefonei. Oare ce motiv aveau să o cheme? Aflaseră cumva despre legătura sa cu zeii de pe pământ?

Nu mai fusese în complexul palatului până acum, dar era legendar în rândul morților. Când Hades o răpise pe Persefona să îi fie mireasă, Tărâmul Morții fusese un pustiu mohorât şi monoton, mai degrabă bântuit decât locuit de sufletele morților, iar palatul însuşi un turn strâmb, posomorât şi amenințător, care să te facă să tânjeşti după un scurt sejur într-o închisoare drăguță. Dar odată ce Persefona s-a obişnuit cu ideea că acesta urma într-adevăr să fie căminul ei, şi-a pus în gând să înveselească locul. Începuse cu palatul. Alegând pe sprânceană cei mai buni arhitecți şi constructori morți, Persefona le exploatase talentele pentru a-i satisface toate mofturile. Palatul era scăldat la orice oră – dacă nu cumva era ea foarte prost dispusă – în lumina Soarelui imaginar. Înfățişarea clădirii se schimba

mereu, în funcție de preferința ei de moment. Lua forma celor mai glorioase clădiri de pe Tărâmul celor Vii, din prezent şi din trecut, începând cu Taj Mahalul şi terminând cu Piramidele, precum şi forma unor clădiri cu desăvârşire originale, proiectate de echipa sa de arhitecți. Numai după ce Persefona îşi îmbunătățise condițiile de trai, le îngăduise membrilor mai puțin experimentați ai echipei sale să lucreze în afara palatului, ca să pună la punct restul Tărâmului Morților şi să aibă un loc drăguț în jurul ei în care se să plimbe.

Complexul palatului se întindea pe sute de kilometri şi era înconjurat peste tot de ziduri înalte de piatră. Intrarea se făcea prin nişte porți aurite făurite cu măiestrie, care duceau într-un parc îngrijit cu meticulozitate, unde creşteau din loc în loc pâlcuri de rodii. Complexul palatului era singurul loc din întregul Tărâm al Morții, în afară de Câmpiile Elizee, care avea un fel sau altul de vegetație. O echipă imensă de grădinari peisagişti şi horticultori lucrau exclusiv la flora de aici, dar puterea mentală necesară pentru a imagina fiecare frunză şi fir de iarbă în parte dădea impresia că era vorba de un serviciu neînsemnat şi de aceea nu era extins la restul Tărâmului Morții. Pentru Alice, prezența naturii devenise un vis inimaginabil, şi chiar dacă n-ar fi simțit chemarea lăuntrică, tot i-ar fi fost greu să reziste să nu se strecoare printre porți şi să intre în parc.

Aleea era făcută cu pietriş – un lux uluitor, căci

fiecare pietricică în parte trebuia imaginată de către cineva – care chiar scrâşnea sub tălpi. Era doar o şmecherie de proiectare, dar chiar şi aşa, sentimentul că trupul ei avea un impact oarecare asupra lucrurilor era o binecuvântare atât de intensă, încât aproape o speria. Picioarele lui Alice o purtară pe aleea principală până la palat. Se vedea printre copacii din depărtare, strălucind în Soarele fals. Astăzi era Versailles.

La poarta palatului tândăleau două străji plictisite, membri ai plutonului recrutat de Persefona dintre hoardele de soldați care muriseră în luptă. Îi alesese nu pe baza talentelor, ci în funcție de ce trupuri şi uniforme rămăseseră cât de cât intacte în procesul morții. În practică, asta însemna că majoritatea celor în cauză fuseseră ucişi de gaz letal. Culoarea gălbejită distinctivă a pielii îi determinase pe restul morților să îi poreclească Fețe Palide, o poreclă ce fusese inventată de cei care muriseră cel mai recent, şi se răspândise după aceea până şi printre cei care se născuseră cu mult înainte. Alice măsură cu prudență gărzile din priviri. Singura ei întâlnire cu Cerber fusese suficientă pentru a o convinge că morții mai puteau încă să moară.

La vederea ei, străjile îşi târşâiră picioarele într-un fel care putea fi considerat o poziție aproximativă de drepți.

– Stai, cine trece? Întrebă unul din ei, exact când celălalt zicea: Ce cauți aici?

Privirea pe care o schimbară după aceea dădea pe dinafară de enervare reciprocă. Alice se întrebă de când păzesc împreună porțile acestea.

– Bună, spuse ea. Mă cheamă Alice Mulholland.

Cel mai puțin scorțos dintre cei doi paznici se uită la ea cu o urmă de recunoaştere.

– Alice Mulholland? Întrebă. Nu eşti jucătoare de scrabble din categoria de campionat?

– A, nu, zise Alice. Nu sunt decât în divizia întâi.

– Sunt sigur că am jucat o dată, spuse straja. M-ai bătut.

– Probabil că am avut litere mai bune, spuse Alice.

– Ce treabă ai aici? Întrebă celălalt străjer.

– Nu ştiu, răspunse Alice.

– Cum adică nu ştii?

– Am simțit o…

Regulile existenței pe Tărâmul Morții erau diferite de cele de pe Tărâmul celor Vii, din multe puncte de vedere pe care ea nu le dibuise încă, aşa că Alice nu ştia dacă ceea ce e pe punctul de a spune va suna ridicol sau nu pentru străjeri.

– O forță.

– O forță?

– Care mă trăgea încoace. Am crezut că ar putea fi Persefona. Sau Hades.

– Roagă-te să nu fi fost Hades, zise străjerul.

– Şi nici Persefona, spuse celălalt străjer.

– Vai de mine! Spuse Alice.

– Ştii ceva, spuse străjerul jucător de scrabble,

ia să meargă Dieter înăuntru să vadă ce se petrece, şi tu şi cu mine hai să jucăm frumos „Nu te supăra frate”.

– De ce trebuie tot timpul să intru eu? Întrebă străjerul pe nume Dieter. Aştept eu, şi intri tu.

– Eu am zis primul.

– Dar eu am intrat data trecută.

– Poate că aş putea să intra singură, spuse Alice.

– Nu, ziseră amândoi străjerii la unison.

– OK, spuse străjerul iubitor de jocuri. Hârtie, foarfecă, piatră.

– Nu, spuse Dieter. Câştigi întotdeauna.

– E aleatoriu, spuse celălalt străjer.

– Bine, spuse Dieter.

Dieter alese foarfecă, iar celălalt străjer alese piatră.

– Hai, du-te, spuse celălalt străjer vesel.

– Cel mai bun din trei? Zise Dieter.

– OK, spuse celălalt străjer.

Mai jucară de două ori cu exact acelaşi rezultat.

– Pe curând, spuse câştigătorul, fluturând din mână.

– Dar… spuse Dieter.

– A fost o întrecere cinstită, spuse Alice.

– Bine, spuse Dieter până la urmă. Mă duc. Dar data viitoare, Eddie, e rândul tău.

Porni bocănind către uşile imense care alcătuiau intrarea principală a palatului şi dispăru înăuntru.

– Întotdeauna alege foarfecă, spuse Eddie după

ce dispăru celălalt. Şi nu îşi aminteşte niciodată. Cred că i s-a urcat gazul la cap.

– Cred că este foarte greu să fii soldat, spuse Alice.

– De fapt cred că lui Dieter îi lipseşte războiul, spuse Eddie. Era un soldat de carieră, vezi tu, care mânuia grozav baioneta. Foarte eficient şi priceput. Din când în când mai întâlnim pe cineva pe care l-a omorât, şi e cam stânjenitor. Am fost inamici, ştii. Dar nu e nicio ranchiună, totul e permis în dragoste şi război, etcaetera, etcaetera. Nu poți să porți pică pentru ceva de genul ăsta.

– Dar tu? Întreba Alice. Tu te-ai întâlnit vreodată cu cineva pe care l-ai omorât?

Eddie se uită în jur înainte să răspundă.

– Să nu mai spui nimănui, spuse el, când se asigură că nu mai e niciun străjer pitit pe la spatele lor, dar n-am omorât niciodată pe nimeni. Nici măcar un singur om.

– Ai murit înainte să ai ocazia? Întrebă Alice.

– Nu, zise Eddie. Am fost un laş cât toate zilele. Am fost într-o grămadă de bătălii, niciodată n-am tras cu puşca. Dar te rog să nu mai spui la nimeni. Dacă s-ar afla, aş fi de râsul curcilor.

Alice zâmbi.

– Nu te teme, spuse ea. N-am să spun nimănui. Să mor eu… Ei, pe cuvânt.

– Mai poți încă muri, drăguțo, spuse Eddie. Şi poate că mai devreme decât mai târziu, după cum stau lucrurile.

– Cum adică? Zise Alice.

– Cerber.

– Cerber? Aici?

Eddie arătă înspre aleea din spatele ei, iar Alice se întoarse să se uite. Era încă departe, dar chiar şi de la distanță Alice văzu că Cerber era alt animal de când îl văzuse ultima oară. Mergea încet, cu cei şase umeri uriaşi încovoiați şi capetele sale magnifice plecate. Când se apropie, abia târându-se, se vedeau locurile unde îi fusese sfâşiată pielea, pete care luceau roşii de sânge. Coada sa de şarpe atârna nemişcată, târâtă în pietrişul din spatele lui. Iar de urechea stângă îl trăgea după ea o femeie, o femeie despre care Alice la început crezu că e doar o altă moartă, dar când perechea nepotrivită se apropie, o recunoscu brusc.

– Artemis! Nu se putu abține să nu strige şi să îi facă semn cu mâna.

– O cunoşti pe cucoana aceea? Întrebă Eddie.

– A, nu, zise Alice. Nu e nicio cucoană. E o zeiță.

Fusese o luptă crâncenă. Mulțumitor de crâncenă. Nici nu-şi mai amintea când se măsurase ultima oară cu cineva pe potriva ei, nici nu îşi amintea când dusese ultima oară o luptă pe care ar fi putut să o piardă. În Cerber, în sfârşit, găsise un adversar vrednic. Avusese avantaj la început, elementul-surpriză. Cerber nu era obişnuit să fie atacat, nu se aştepta la asaltul ei, şi se poticnise timp de câteva secunde prețioase, ferindu-se de lovitura picioarelor ei. Apoi se

adunase şi ripostase, plesnind-o cu labele enorme, sfâşiindu-i carnea cu fălcile teribile, hămesite, ale tuturor celor trei capete şi cu şarpele drăcesc al cozii. Era fantastic. Aici, pe Tărâmul Morților, confruntată cu posibilitatea propriului său sfârşit, Artemis nu se mai simțise niciodată atât de vie. Lovise cu picioarele, muşcase, mârâise, zgâriase, o fiară la fel de monstruoasă ca adversarul ei. Îi simțea pielea şi muşchii rupându-se sub forța degetelor ei, îi simțea în gură gustul de oțel al sângelui. Se rostogoliră pe pământ, uniți în lupta lor pe viață şi pe moarte, o masă compactă ce se zbătea pornită pe distragere, imposibil de separat. Artemis simți durere, iar asta îi făcea bine. Ştia că îi provoacă la fel de multă durere adversarului ei. Se simțea din ce în ce mai puternică, cu cât o rănea mai mult Cerber. Din gâtlej îi ieşeau sunete, mârâituri şi țipete, pe când se lupta din ce în ce mai crâncen, hotărâtă cu fiecare părticică a trapului să înfrângă fiara, despre care ştia că se opune cu la fel de multă hotărâre, şi ştia şi că unul din ei va ieşi victorios. Dar în timp ce se rostogoleau şi se sfâşiau, simțea cum îi creştea osteneala chiar pe când încă mai găsea puteri să lupte. Trebuia să termine cât mai repede. Îşi adună toată puterea, culegând-o din fiecare părticică a corpului ei dureros, şi se lansă într-un ultim atac. Abia dacă mai fu conştientă de ultimele momente ale luptei, trupul preluase controlul complet, acționând după un instinct care trecea

dincolo de gândirea conştientă. Pe urmă îşi reveni şi îşi dădu seama, gâfâind, că se terminase, că doborâse monstrul, care zăcea nemişcat pe pământ, învins. Câştigase lupta.

Conducându-şi cucerirea pe lunga alee către palatul lui Hades şi al Persefonei, păşea mândră, deşi trupul îi zvâcnea de durere, ştiind că le înfrânsese campionul. Nu cu păcăleala precum ceilalți, ci într-o luptă dreaptă între egali – sau aproape egali, îşi zise, cu ochii pe fiara care o urma la porunca ei. Pe pământ se obişnuise să se considere slăbită, pe ducă. Aici, nici pomeneală de aşa ceva! Se întrebă ce forță deosebită avea acest loc de se simțea atât de puternică.

Pe când ea şi cucerirea ei se apropiară de palat, auzi, spre marea ei mirare, o voce care o strigă pe nume şi, când îşi ridică ochii, văzu o muritoare mică de statură şi blondă care îi făcea semne cu mâna foarte însuflețită. Un fan? Se răspândise atât de iute vestea victoriei ei? Când se mai apropie, însă, o recunoscu: era menajera ei, muritoarea care stârnise toată vâlva! Era uluitor, îşi zise Artemis, că un nod de fată poate provoca atâtea necazuri. După cum arăta, ar fi pierdut lupta cu un şobolan mai mare. Totuşi, îşi aminti că înainte de toată tevatura asta cu apocalipsa iminentă, avusese sincer intenția de-a o aduce înapoi pe fată pe Tărâmul celor Vii, aşa că era o coincidență fericită că muritoarea stătea acum acolo.

Artemis se apropie ca o furtună de fată şi i se adresă străjerului pământiu la față, care o ținea aparent prizonieră.

– Sunt zeița Artemis, anunță ea, iar acesta este sclavul meu, Cerber.

– Sclavul tău? Spuseră străjerul şi fata în acelaşi timp.

– Aşa este, spuse Artemis. M-am luptat cu el şi l-am înfrânt, iar acum îmi aparține. Mulțumesc că ai avut grijă de muritoarea mea, iar acum am s-o iau cu mine înăuntru, ca să îi vadă pe Hades şi Persefona.

– Muritoarea ta? Ziseră străjerul şi fata.

– Bizar, spuse Artemis, privindu-i scrutător. Păreți doi indivizi diferiți.

– Scuze, Eddie, îi spuse menajera străjerului. Cred că aş face bine să mă duc cu ea îmi pare rău că n-am apucat să jucăm „Nu te supăra frate”.

– Nu-i nimic, spuse străjerul. Oricum nu te-aş fi lăsat să intri. Mă bucuram şi eu de conversație.

Menajera se aşează cu grijă de partea cealaltă a lui Artemis, departe de cele trei capete ale lui Cerber, şi o porniră către intrarea în palat.

– Artemis, ce bine-mi pare că te văd, spuse Alice când se îndepărtară suficient de mult de străjer. Sper că n-ai murit, totuşi.

– Nu, spuse Artemis. Sunt vie. Deocamdată.

După ce o lăsă pe Styx, Neil se grăbi cât putu înspre palatul lui Hades şi al Persefonei. O întrebase pe Styx pe unde să o ia, dar ea îi spusese că nu e nevoie să îi explice; dacă voia să ajungă acolo, până la urmă avea să ajungă. Şi până la urmă, exact aşa cum spusese ea, ajunse într-adevăr la un zid lung de piatră, dincolo de care se zăreau vârfurile unor copaci. Dădu să treacă prin zid, dar, spre mirarea lui, era solid. Chiar îl simțea când îl atingea cu mâinile, şi unde palmele îi atingeau zidul, le simțea şi pe ele. Se lipi o clipă de zid, numai ca să se bucure de senzația de a avea din nou trup. Dar nu avea timp de pierdut. Cu oarecare greutate, se căță pe zid, agățându-se de crăpăturile dintre pietre cu degetele de la mâini şi cu vârfurile picioarelor. Se opri pe zid o clipă, cercetând parcul din fața lui în căutare de morți. Dar nu se vedea nimeni. Iarba strălucitoare se întindea în fața lui, într-un urcuş lin, iar în depărtare se zărea palatul, ca o piesă de Lego la orizont.

Sări pe iarbă, din nou fără să simtă nimic, şi o porni pieptiş. Când se apropie, văzu că se îndreaptă spre spatele palatului. Tot nu vedea niciun paznic. Era clar cel mai prost păzit palat de care auzise vreodată. Nici măcar nu era sigur dacă avea nevoie să intre pe furiş. Artemis făcuse doar referiri vagi la Hades şi Persefona. Pe de altă parte,

lăsase să se înțeleagă că, dacă l-ar fi prins pe Tărâmul Morții, i-ar fi distrus sufletul, ceea ce în niciun caz nu voia. Dar, pe de altă parte, Artemis se pregătea să le ceară ajutorul pentru salvarea tărâmului de deasupra, aşa că nu puteau fi chiar aşa de răi. Ca să nu mai spunem că erau singurii care i-o puteau înapoia pe Alice.

Însă recapitularea aceasta folositoare nu reuşi să îi sugereze lui Neil un plan optim, aşa că, neavând pe nimeni care să i se împotrivească, hotărî că poate foarte bine să intre pur şi simplu. Nici nu era prea greu să te furişezi când nu încerca nimeni să te oprească.

Alese uşa cu aspectul cel mai umil din spatele clădirii şi se trezi într-o bucătărie uriaşă, cu podele de piatră, pereți văruiți şi o vatră imensă. Nu era nici urmă de mâncare sau vreo unealtă de bucătărie. În mijlocul încăperii era o masă mare de lemn, în jurul căreia şedea un grup de morți, bărbați şi femei, cu vârste şi deteriorări diferite. Păreau cu toții adânciți în gânduri, cu priviri de profundă concentrare pe chip. Încercă să se strecoare printre ei, dar unul dintre ei, un bătrân într-o cămaşă de spital cu o plagă imensă pe piept, îl observă şi i se adresă.

– Ce cauți aici? Întrebă.

– Eşti paznic? Zise Neil.

– Nu fi absurd, spuse omul. Ți se pare că sunt palid?

– Ăă, nu în mod deosebit, spuse Neil.

– Sunt arhitect, spuse omul. Eşti arhitect?

– Nu, spuse Neil. Sunt inginer.

– Atunci ai greşit camera, spuse arhitectul. Aripa bucătăriei e rezervată pentru arhitecți, inginerii sunt în sala de bal. Deşi habar n-am de ce stau inginerii în sala de bal. Ei nu se ocupă decât de structură, noi proiectăm.

– O să găsesc eu drumul, spuse Neil. Mulțumesc.

– Ia seama la covorul din holul principal, îi spuse o bătrână din capătul mesei, când Neil dădu să plece. Eu l-am făcut. Fiecare smoc e creat individual.

Neil părăsi bucătăria şi se afundă mai adânc în palat, mergând pe dibuite pe coridoarele cu lambriuri până când ieşi într-un hol imens – cu un covor ce nu avea nimic ieşit din comun în ochii lui – unde o scară grandioasă urca înspre două uşi cu ornamente aurite complicate, străjuite de doi bărbați în uniformă, amândoi (şi acum înțelese ce voise să spună arhitectul) aveau fețele de un galben grețos. Ghici că probabil într-acolo se îndreaptă.

Cei doi bărbați îl priviră curioşi, dar fără agresivitate, când urcă scările înspre ei.

– Salut, spuse Neil.

– Salut, spuse unul din străjeri.

– Îi caut pe Hades şi Persefona, spuse Neil.

– Cred că sunt aici, spuse străjerul. Dar se tot mută camerele. Eşti arhitect?

– Nu, spuse Neil.

– Ce păcat, spuse străjerul. Voiam să te rog să laşi totul în acelaşi loc. Ne-ar face viețile de apoi mult mai uşoare.

– Deci pot să intru? Întrebă Neil.

– Vrei să intri? Zise străjerul.

– Eşti sigur? Zise celălalt străjer.

– Nu vreau să intru, spuse Neil, dar de asta sunt aici.

– Ei, aşa mai merge, spuse al doilea străjer.

– Ce trebuie să facem când cineva vrea să intre? Întrebă primul străjer.

– Habar n-am, spuse al doilea străjer.

– Ai puțină răbdare, spuse primul străjer. De obicei, stăm aici ca să nu lăsăm pe nimeni să iasă.

Străjile se retraseră şi parlamentară în şoaptă. După o vreme, părură să ajungă la o înțelegere, şi se întoarseră iarăşi către Neil.

– Am hotărât, spuse primul străjer. Te lăsăm să intri, pentru că nu e de datoria noastră să te oprim. Dar s-ar putea să nu te mai lăsăm să ieşi. Depinde de ordinele celor dinăuntru.

– Sună rezonabil, spuse Neil.

– Succes, spuse al doilea străjer. Şi ai grijă, micuțule!

Cei doi străjeri se dădură deoparte, iar Neil făcu un pas în față, întinzând mâinile să împingă de uşi. Însă trecu drept prin ele, cu brațele în față, ca un somnambul. Auzi cum străjerii se hlizesc de partea cealaltă a uşii.

Sala tronului îi păru cunoscută, şi nu îi luă decât câteva clipe să o recunoască drept Sala Oglinzilor de la Versailles, pe care o vizitase vara trecută. Era o încăpere enormă, cu arcade, întinsă pe zeci de metri, iluminată strălucitor de candelabre de cristal, a căror lumină se reflecta într-un lung şir de oglinzi care se întindea de-a lungul pereților auriți. La o cercetare mai atentă, se dovedi că nu e o copie exactă a Sălii Oglinzilor cea originală. Când Ludovic al XIV-lea o comandase pe a sa, poruncise să fie decorată cu imagini şi statui care să îl reprezinte în diverse posturi eroice. Hades şi Persefona le înlocui seră pe acestea cu propriile reprezentări.

În capătul îndepărtat al sălii era un podium cu două tronuri de abanos pe care şedeau cei doi zei. Hades era uriaş, gabaritul său negricios umplând până la refuz tronul imens, bogat împodobit, şi revărsându-se pe de lături, iar capul imens se înălța până la tavan. Avea pielea lucioasă şi neagră, ca arsă, trupul îi plesnea de musculos ce era, cu fibrele ca nişte cabluri răsucite, aproape să-i spargă pielea. Ochii îi sclipeau tăios şi agresiv, ca ploaia pe şosea într-o noapte rece de iarnă. Când dădu cu ochii de el, Neil voi din răsputeri să întoarcă spatele şi să o rupă la fugă. Arăta ca dracul – arăta ca moartea însăşi. Lângă el, Persefona cea frumuşica şi neînsemnata părea mică de tot, ca o păpuşă.

– E un muritor aici? Îi zise Persefona soțului ei.

Câtă îndrăzneală!

– Şi nici măcar nu-i mort, spuse Hades. Haide, îi strigă lui Neil. Apropie-te! Să vedem din ce aluat eşti plămădit.

Neil se apropie încet de podium prin sala enormă.

– De ce eşti aici, făptură vie? Întrebă Hades.

– Ăă! Artemis încă n-a ajuns? Zise Neil.

– Artemis e în infern? Zise Hades, iar sprânceana enormă i se înălță ca un arc gata să tragă. De ce nu m-a informat Cerber?

– Of, la naiba, spuse Persefona. Să nu-mi spui că îşi bagă nasul şi pe-aici. Odată ce se porneşte ea, o să înceapă toți. Îi doare-n cot de intimitatea mea.

– Ți-a spus Artemis să vii aici? Îi spuse Hades lui Neil.

Cu cât se apropia, cu atât se simțea şi el ca o jucărie în prezența lui Hades. O jucărie foarte fragilă care ar prefera să se bage la loc în cutia ei.

– Da, spuse Neil.

– De ce?

– Păi, zise Neil, în principal pentru că vine sfârşitul lumii.

– În principal? Zise Hades. Deci mai e un motiv?

– A, da, spuse Neil. E… oarecum personal.

– Mai personal decât sfârşitul lumii? Zise Hades.

– Da, spuse Neil. O femeie.

– Întotdeauna e o femeie.

– O cheamă Alice.

– Alice? Lui Hades i se încordară muşchii gigantici când se întoarse spre nevastă-sa. Draga mea, cunoşti vreo Alice?

– Ştiu milioane de Alice, spuse Persefona. Pe toate le cheamă Alice zilele astea. E aşa de plictisitor!

– Nu-ți pot da milioane de Alice, îi spuse Hades lui Neil.

– Nici nu vreau milioane de Alice, zise Neil. O vreau pe Alice a mea. Alice Joy Mulholland. Are treizeci şi doi de ani. A murit pe 21 martie anul acesta.

– Of, la naiba, spuse Persefona. E deja primăvară? Trebuie să mă întorc la suprafață. Ce sâcâitor!

– Draga mea, sunt sigur că nu e nevoie să te întorci dacă vine sfârşitul lumii, spuse Hades. O să fie cu siguranță o vreme îngrozitoare.

– Deci mi-o dai? Zise Neil.

– Pe nevastă-mea? Zise Hades.

– Pe Alice, spuse Neil.

– Evident că nu, spuse Hades. Acum pleacă până nu te distrug.

– Dar există un precedent, spuse Neil.

Hades mugi. Pereții sălii tronului se cutremurară. Neil voi să facă un pas îndărăt – un pas lung de un kilometru –, dar se abținu. Strânse din pumni, alese unul din ochii imenşi ai lui Hades şi se uită țintă în ochiul respectiv.

– Nu eşti decât un muritor, spuse Hades. Nici

măcar unul mort. Cum îndrăzneşti să vii în palatul meu şi să începi să vorbeşti despre precedente?

– Precedentele sunt foarte importante, spuse Neil. Înseamnă că poți să o mai faci o dată.

– Ar trebui să-ți mănânc sufletul chiar acum, spuse Hades, numai că tocmai am luat prânzul.

– Artemis spune că nu trebuie decât să îți dovedesc că o iubesc şi atunci va trebui să îi dai drumul.

– Artemis se înşală, spuse Hades. Întotdeauna există şi un sacrificiu. Un sacrificiu, un test…

– Sau poate un dans, iubitule, spuse Persefona. Am putea să îl punem să danseze.

– Persefona, draga mea, te rog, spuse Hades. Nu, va trebui să retezăm cel puțin nişte membre.

– De acord, spuse Neil.

– De acord? Zise Hades.

– N-am nevoie de mâini, n-am nevoie de picioare. Ia-le. Am nevoie de Alice.

– Păi, aşa nu e nicio scofală, spuse Hades. Ai cedat mult prea uşor.

– Tot mai cred că ar fi mai bun un dans, spuse Persefona.

– Dansez bucuros, spuse Neil.

– Nu, nu, spuse Hades. Altceva. Termină odată cu dansurile astea, draga mea De fapt, îi explică el lui Neil, cu cât mai multe suflete primesc, cu atât mai puternic sunt. Dacă îmi iei chiar şi unul singur, mă răneşti. Nu m-aş aştepta ca un muritor ca tine să înțeleagă.

– Înțeleg perfect, spuse Neil. Şi pe mine m-ai rănit când ai luat-o pe Alice.

– O, ce dulce el spuse Persefona Tu de ce nu vorbeşti niciodată despre mine aşa?

– Aşa că, dacă mă răneşti, spuse Hades, nebăgând-o în seamă pe nevastă-sa, trebuie să te rănesc şi eu pe tine.

Hades se întinse şi îl ridică pe Neil cu o mână. Neil simțea că Hades e real, îşi simțea trupul în palma lui. Trupul adevărat al lui Neil era foarte, foarte speriat. Dar refuză să se zbată. Hades îşi închise cealaltă mână peste capul lui Neil.

– Răneşte-mă, spuse Neil între degetele lui Hades.

– Îmi iei toată bucuria, spuse Hades.

– Pentru ea, răneşte-mă, spuse Neil. Fă ce vrei!

Mâinile lui Hades începură să strângă mai tare. Dar apoi se opriră. Hades îl puse iar jos în fața podiumului.

– Nu, zise. Nu merită. Nu ți-o dau. Îmi pare rău, adio!

– Stai, spuse Neil.

– Am spus adio, zise Hades, făcând semn către uşă.

– Dacă nu mi-o dai, atunci lasă-mă să rămân în locul ei.

– Of, mânca-l-ar mama! Spuse Persefona.

– Acelaşi număr de suflete. Asta nu te răneşte. N-o să pierzi nimic. Dă-i drumul şi rămân eu.

– Ce adorabil e când îl vezi cum se străduieşte!

Continuă Persefona. Nu mă deranjează să-l păstrăm pe el. Nici măcar n-o cunosc pe Alice asta. Să îi schimbăm între ei.

Hades se uită la nevastă-sa, apoi în jos, către Neil.

– Am o idee mai bună, spuse Hades. Alege tu.

– Să aleg? Zise Neil.

– Da. Poți salva lumea sau o poți lua pe Alice. Vă cazăm într-un loc drăguț în Câmpiile Elizee – e cartierul cel mai select de pe Tărâmul Morții. Aveți la dispoziție toată eternitatea, vă garantez că nu vă mănânc sufletul nici unuia din voi. Veți avea fericire neîntinată, neîntreruptă, până la sfârşitul timpului. Tu şi cu Alice. Împreună. Pentru totdeauna. Ce zici?

– Şi lumea?

– O să fie sfârşitul. Toată lumea moare. Sau poți salva lumea, dar fata rămâne la mine.

– Cum adică, rămâne la tine?

– Ea rămâne aici, tu te întorci şi n-o mai vezi niciodată. Depinde de tine.

– Of, Hades, ce rău eşti câteodată! Exclamă Persefona.

– Taci şi tu măcar o dată, Persefona, spuse Hades. Deci, muritorule, ce zici? Lumea sau Alice? Lumea sau Alice? Lumea sau Alice?

– Trebuie să mă hotărăsc pe loc?

– Pe loc, zise Hades.

Neil încuviință.

– OK, zise.

– Ce alegi? Întrebă Hades.

– Lumea, zise Neil.

– Lumea? Zise Hades. Alegi lumea? Vii până aici, pe Tărâmul Morții, în palatul meu, după femeia asta, îți oferi membrele, îți oferi sufletul, şi totuşi alegi să salvezi lumea?

– Da, zise Neil.

– Dar de ce? Zise Hades.

– Toată lumea iubeşte pe cineva, spuse Neil. Ei, şi o s-o pierd. Dar toți ceilalți rămân cu cei pe care îi iubesc. Asta ar face şi ea. Şi probabil că îi merge mai bine fără mine, oricum.

Hades izbucni în râs. Nu era un sunet plăcut. Ca nişte ciori care sărbătoresc după ce tocmai au ciugulit nişte ochi suculenți, numai buni. Neil închise ochii. Nu ştia ce făcuse, dar viața lui, oricum ar fi fost, se terminase.

– Păi, întâmplarea face, spuse Hades, că nu am puterea să salvez sau să sfârşesc lumea, aşa că nu prea contează. Oricum, a fost un răspuns frumos. Aşa, ce ziceai, că Artemis vine încoace? Mă întreb ce-a făcut cu câinele nostru.

37

Era un palat frumos, Artemis trebuia să recunoască. Sâcâitor de frumos, în comparație cu mizeria cu care trebuia să se mulțumească pe pământ. Nu era de mirare că Persefona era atât de

prost dispusă de fiecare dată când urca şi nu era de mirare că se ținea cu nasul pe sus. Până şi să te simți zeu era altceva aici, ca apa limpede şi curată a duşului după înotul într-un râu mocirlos. Nu era deloc drept. Va trebui să îi spună două vorbe lui Hefaistos despre nişte renovări urgente.

Fu relativ uşor să dea de Hades şi de Persefona, luând pur şi simplu urma prezenței lor de zei prin palat (mda, cam țipător, acum că stătea să se gândească), spre uşile (ostentative şi de prost gust, ar spune unii) unde doi străjeri uluiți o măsurară din priviri pe ea, pe muritoare şi pe câinele ei.

– La o parte, porunci Artemis. Sunt zeița Artemis, nepoata lui Hades, sora Persefonei, iar aceştia sunt robii mei. Cer să fiu lăsată să intru la semenii mei zei, fără de care nu ați fi decât pulbere şi aer.

Străjerii se uitară unul la altul.

– Iar? Zise unul din ei.

– Ai programare? Zise celălalt.

– Of, lasă-i să intre, strigă o voce dinăuntru, întunecată şi bubuitoare, ca nişte pietre de mormânt răsturnate: Hades.

Străjerii se dădură la o parte, iar uşile sălii se deschiseră fără zgomot înspre interior. Artemis, Cerber şi Alice păşiră peste prag, iar uşile se închiseră la fel de tăcute în urma lor.

– Bun găsit, frați olimpieni! Începu Artemis.

– Lasă formalitățile, spuse Hades. Vino mai aproape, să te vedem.

Cei trei se apropiară de podium. Alice păşea curajoasă, remarcă Artemis, abia cu o urmă de tremur.

– Unchiule, spuse Artemis. Ai crescut.

– Cu fiecare suflet, dragă nepoată. Cu fiecare suflet.

Hades rânji, dezvelindu-şi dinții lungi şi ascuțiți. Lângă gabaritul său obscen, micuța Persefona o cercetă pe Artemis cu un surâs afectat.

– Zău că e ca în *Vrăjitorul din Oz,* spuse Persefona. Tu eşti Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, copila muritoare e Doroteea, iar Cerber e Leul cel Laş.

Cerber mârâi.

– Sau poate Toto.

Cerber mârâi mai tare.

– Asta înseamnă că voi doi sunteți Vrăjitorul, spuse Artemis. Un escroc cu o pârghie, nişte fluiere şi clopoței.

– Destul, spuse Hades. Ce cauți aici?

– Tărâmul celor Vii e în pericol, spuse Artemis. Apolo, din motive mai bine ştiute de el – ştiți cât de iute la mânie poate fi –, a stins Soarele, iar acum e în comă şi nu putem să îl trezim. N-avem Soarele, nu-l avem pe Apolo, iar dacă nu ne unim să ținem pământul în mişcare, lumea se va sfârşi.

– Şi atunci toți muritorii vor muri? Întrebă Hades.

– Da.

– Şi ăsta e un lucru rău?

– Păi… da… începu Artemis.

– După cum văd eu lucrurile, spuse Hades, odată ce Tărâmul celor Vii va muri, toți muritorii de acolo vor deveni supuşii mei.

– Supuşii noştri, se băgă Persefona.

– Ne vor aparține. Noi vom avea toată puterea, iar voi nu veți avea nimic. De ce să vă ajutăm?

– Pentru că… spuse Artemis. Pentru că…

– Pentru că, dacă toată lumea moare, spuse Alice păşind în față, nu se va mai naşte nimeni. Scuze pentru întrerupere.

– Te rog, spuse Hades, făcându-i semn să continue.

– Aşa că, spuse Alice, mi se pare că, deşi vei stăpâni toți muritorii care trăiesc pe Tărâmul celor Vii în momentul de față, nu vei mai câştiga alte suflete după aceea. Nici măcar unul singur. Toată lumea care trăieşte în clipa asta va muri oricum într-o sută de ani, aşa că numai timp de o sută de ani vei avea puteri nemăsurate. După aceea, vei începe să pierzi putere.

– Eşti cam obraznică, nu crezi? Zise Hades.

– Nu în general, spuse Alice.

– Dă-ni-l înapoi pe Cerber, spuse Hades, şi poate că o să ne gândim dacă să vă ajutăm.

– Cerber e al meu, spuse Artemis. L-am învins în luptă, iar acum îmi aparține. Nu voi renunța la el doar ca să vă câştig aprecierea.

– OK, dacă asta crezi, spuse Hades, cu o nepăsare surprinzătoare. Dar poate că, în cazul

acesta, îl vei da la schimb pentru el.

Hades vârî mâna în spatele tronului şi scoase o cuşcă mică de metal. Iar înăuntrul cuştii, în patru labe, era Neil. Alice făcu ochii mari şi dădu să spună ceva, dar Neil scutură din cap, iar ea rămase tăcută.

– Acum spune-mi, zise Hades, ce-ai avut în cap când ai adus un muritor viu în împărăția mea?

– E viu? Zise Alice.

Neil încuviință. Alice surâse.

– Până acum, spuse Hades.

Alice redeveni serioasă.

– Dă-ne câinele şi îți dăm înapoi muritorul, spuse Hades.

– Nu, zise Artemis.

– Bravo! Zise Neil. Că bine zici, Artemis!

– O să-i mâncăm sufletul, spuse Hades.

– Nu! Strigă Alice.

Dădu să se repeadă înspre cuşcă, dar Artemis o ținu de braț, făcându-i semn să se oprească.

– Nu-ți face griji, Artemis, ține-te tare, spuse Neil. Merită, doar ca să o mai văd câteva secunde.

– Chiar că o să mă bosumflu acum, spuse Persefona. Ai putea să fii puțin mai romantic, Hades. Chiar crezi c-o să fie de acord cu asta?

– Neil, lasă-mă pe mine, ieşi din cuşcă şi fugi, spuse Alice.

– Nu pot, spuse Neil. E solidă. Nu pot să trec de bare.

– Eşti Alice Mulholland? Întrebă Persefona.

– Da, zise Alice, întrebându-se de unde ştie.

– Sunt o pereche atât de drăguță! Îi spuse Persefona lui Hades. În niciun caz nu poți să îi separi. Trebuie neapărat să îi mănânci pe amândoi.

Alice se gândi repede.

– Mă poți mânca pe mine, dar ar trebui să îl cruți pe Neil, spuse ea. E inginer. Foarte priceput. Unul dintre cei mai buni din țară.

– Ce fel de inginer? Întrebă Persefona.

– Constructor, spuse Alice.

Persefona se întoarse către soțul ei.

– Dragul meu, spuse ea, chiar trebuie să îi mănânci sufletul? Nu mi-l dai mie? O să am grijă de el, îți promit. Ştii cât de mult îmi plac inginerii. Şi inginerii constructori sunt preferații mei.

– Vi-l dau pe Cerber, zise Artemis, în schimbul muritorului din cuşcă, al fetei şi al ajutorului vostru.

– În schimbul meu? Zise Alice.

– Dar îl vreau eu, se mâțâi Persefona.

Hades bătu darabana cu degetele pe brațul tronului.

– Ce anume ar presupune ajutorul ăsta? Zise el.

– Păi, spuse Artemis, e greu de zis. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat la suprafață de când am plecat. Dar dacă vă întoarceți sus cu mine…

– Nu, zise Hades. Niciodată.

– Dar… zise Artemis.

– Nici măcar pentru Cerber, spuse Hades.

– Dar acolo avem nevoie de tine.

– Nici nu se pune problema. Nu mă duc pe Tărâmul celor Vii şi basta. Şi a avut dreptate fătuca asta când a vorbit de oamenii care o să se mai nască în viitor, dar cred că o să ne mulţumim cu sufletele muritorilor care mai sunt acum la suprafaţă şi gata. Cel puţin aşa o să vă dominăm. Aţi domnit prea multă vreme sus, pe pământ.

– Hades are dreptate, spuse Persefona. La suprafaţă e oribil şi nu văd de ce să merite să fie salvat ceva de acolo.

– Dar Persefona, spuse Artemis, credeam că îţi place pe pământ. Întotdeauna te plângeai că trebuie să te întorci aici.

– Asta a fost demult, zise Persefona. Când eram tineri şi puternici, şi trăiam pe muntele nostru minunat în palatul nostru frumos, iar oamenii ne aduceau jertfe şi daruri de preţ. Dar acum e îngrozitor. Îmbătrânim şi trebuie să locuim în căsuţa aceea scârboasă, iar eu trebuie să dorm pe podea, şi nu pot să fac nimic acolo. Îmi place mult mai mult aici, unde toată lumea ştie cine sunt şi pot să fac ce vreau.

– Din ce-mi spune Persefona, zău că aţi lăsat de izbelişte standardele pe pământ, spuse Hades.

– Nu e vina lor, spuse Neil. Nimeni nu crede în ei acolo. Bineînţeles că nu mai au putere.

Artemis se uită la Neil. I se deschise gura, apoi se închise la loc. Apoi se deschise iar.

– Ce-ai spus?

– Scuze, dar e adevărat, spuse Neil.

Timp de câteva clipe, Artemis rămase ca o stană de piatră. Apoi se întoarse către Hades.

– Las-o baltă, spuse ea. M-am răzgândit, n-am nevoie de ajutorul tău. Dă-mi muritorul din cuşcă şi fata, şi îți dau câinele înapoi.

– De ce ții atâta la fată? Întrebă Hades.

– Ştii ce greu e să găseşti o menajeră ca lumea în centrul Londrei? Zise Artemis.

– Dar credeam că ai spus că fără ajutorul nostru vine sfârşitul lumii, spuse Persefona.

– Poate că da, zise Artemis, dar până atunci tot o să am nevoie de cineva să dea cu aspiratorul. Batem palma?

Hades îşi miji ochii şi o țintui pe Artemis cu privirea, încercând să se prindă care e poanta. Dar nu reuşi să o dibuiască. Apoi se întoarse către fiara care stătea cu coada între picioare şi îl implora din priviri. Se întoarse iar către Artemis.

– Batem palma, spuse.

Alice alergă la cuşcă şi se aruncă lângă Neil, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând lacrimi seci, sărutând aerul care îi conținea imaginea printre gratii. Neil scoase mâna şi mângâie locul unde îi vedea părul.

– Dar… spuse Persefona.

– Persefona, draga mea, inginerii mor tot timpul. Până şi acesta, până la urmă. Mai curând mai degrabă decât mai târziu, dată fiind situația. Cerber e unul singur.

– Nu-mi dai niciodată nimic din ce vreau, se mâțâi Persefona, dar îşi dădu seama după expresia de pe fața lui că discuția se terminase şi că degeaba urla ea acum, că n-o să mai aducă vorba.

– Grozav, spuse Artemis. Deci ne-am hotărât. Auzi, cât timp îi dai drumul muritorului din cuşcă, te superi dacă dau un telefon? Trebuie să vorbesc scurt cu Hermes.

– De ce? Întrebă Hades, mijindu-şi din nou ochii.

– A, doar ca să-i spun că ne întoarcem.

Şi Artemis zâmbi într-un fel despre care Hades ştia că însemna că reuşise să îl păcălească, dar habar n-avea cu ce.

38

Afrodita îşi făcea bagajele. Nu ştia unde se duce. Nu ştia decât că, dacă vine sfârşitul lumii, n-avea de gând să rămână pe aici. Nu avea să fie frumos, iar Afroditei îi plăcea să fie totul frumos. Nu era o slăbiciune a ei: pentru asta era ea făcută.

Îi va fi dor de dormitorul ei, cu trandafirii şi filigranurile, şi patul în formă de lebădă, şi de toate oglinzile minunate. Probabil că avea să îi fie dor şi de planetă. Era un loc atât de senzual, cu atât de multe lucruri de care să te bucuri! Indiferent unde se duceau, era puțin probabil să fie la fel de plăcut, căci va trebui să creeze locul fără Soare. Muritorii

aveau o zicală pe care ea o adora: „Nu ai nevoie decât de dragoste”. Dar chestia era – deşi n-ar fi recunoscut niciodată cu voce tare – că nu era adevărat. Dacă ar fi trebuit să întemeieze o lume de una singură, sexul ar fi fenomenal, iar dacă s-ar vedea ceva, ar fi frumos, dar nu s-ar vedea nimic pentru că e nevoie de lumină să se vadă, iar lumina nu era răspunderea ei. Avea nevoie de Apolo pentru lumină, pentru lumină şi căldură altfel, indiferent ce ființe ar fi creat, şi-ar fi petrecut eternitatea făcând sex pe frig şi pe întuneric, şi nu era nimic frumos în asta şi… îşi înăbuşi un suspin. Unde era Apolo?

Reveni la împachetat cu eforturi reînnoite. Dacă se apuca să se smiorcăie în legătură cu Apolo, s-ar putea să înceapă să se simtă prost pentru felul în care se purtase cu el, iar Afroditei nu-i stătea în fire să se simtă prost. Nu pentru asta era făcută. Iar împachetatul, îşi zise, mergea foarte bine, mai ales pentru că majoritatea hainelor se puteau împături ca să ocupe loc puțin, aşa că putea să le îndese cu uşurință într-un bagaj mic. Pantofii, însă, s-ar putea să reprezinte o problemă. Indiferent unde s-ar fi dus, Afrodita urma să aibă nevoie de o grămadă de perechi de pantofi. Afrodita nu mergea niciodată într-un loc unde nu să aibă nevoie de mai multe perechi de pantofi.

Se deschise uşa. Afrodita îşi ridică privirea, sperând timp de o clipă absurdă că ar putea fi Apolo, dar era Eros.

– A, spuse ea. Tu erai.

– Eşti bine, mamă? Întrebă Eros.

– Bineînțeles că sunt bine, spuse Afrodita, împăturind haine de două ori mai repede.

Eros se aşează la coada patului în formă de lebădă. Avea cămaşa scoasă din pantaloni şi nu se pieptănase.

– Nu trebuie să renunți la speranță, mamă, spuse el.

– Nu renunț la speranță, spuse Afrodita. Cine renunță la speranță? Mă pregătesc doar.

Îndesă o mână de lenjerie de corp într-o pereche de cizme înalte şi le puse pe fundul unei valize noi.

– Apolo n-o să pățească nimic, spuse Eros. O să-l găsească Artemis.

– Bineînțeles că o să-l găsească, spuse Afrodita. Artemis e un vânător grozav. Găseşte orice.

– Păcat că nu ne-a spus unde se duce, zise Eros, în loc să plece valvârtej aşa.

– Sunt sigură că avea motivele ei, spuse Afrodita. Îmi dai, te rog, una dintre cutiile cu jucării erotice de sub pat?

Eros se aplecă şi îi dădu mamei lui una dintre cutiile roz transparente asortate.

– Deci n-ai absolut nimic, spuse Eros.

– Absolut.

Afrodita răsturnă conținutul cutiei cu obiectele care căzură zdrăngănind în geantă.

– Plină de speranță?

– Dau pe-afară.

Probabil că se pornise butonul unuia dintre vibratoare în cădere, pentru că valiza Afroditei începu să bâzâie şi să se scuture. Se apucă să răscolească prin ea, în căutarea vinovatului.

– Chestia e, spuse Eros. Chestia e…

– Care e chestia? A, uite-l, spuse şi opri obiectul neascultător.

– Chestia e… spuse Eros din nou, că am cam, ştii, renunțat la speranță, înțelegi.

– A, zise Afrodita. Puse jos vibratorul. O, Eros! De ce n-ai zis?

Împinse cât colo valizele şi se aşează pe pat lângă fiul ei, îmbrățişându-l şi punându-i capul pe umărul ei.

– Dragul meu, zise ea. O să fie bine, să ştii. Totul o să fie bine.

– Dar tu împachetezi, zise Eros.

– Dragul meu, nu uita, aşa sunt eu, spuse Afrodita. Toți ceilalți ar putea fi fericiți să fugă doar cu hainele de pe ei, dar unele dintre astea sunt de designer. Uite, numai pentru că împachetez nu înseamnă că trebuie să plecăm, îmi place să fiu gata, asta-i tot. Nu-mi plac surprizele. Şi sunt o curvă materialistă. Toată lumea ştie. Nu poți să te iei după mine. Să nu spui nimănui că te-am îmbrățişat, apropo.

– N-o să spun, promise Eros cu gura lipită de clavicula ei. Dar, mamă, nu cred că o să meargă de data asta. Nu s-a mai întâmplat niciodată nimic de genul ăsta. Avem nevoie de Apolo. Pur şi simplu

nu ne putem descurca fără el.

– Avem nevoie de noi toți, spuse Afrodita. E nevoie de mine ca să arăt bine, asta le dă muritorilor ceva după care să tânjească. Avem nevoie de Artemis să o ia la goană cine ştie încotro, ca să pară că se întâmplă ceva. Şi avem nevoie de tine pentru credință.

– Dar eu n-am credință, spuse Eros.

– Păi, dacă tu n-ai, atunci nimeni n-o să aibă. N-au mai fost atâția zei în casă de la ultima mare aniversare a lui Zeus şi aleargă de colo-colo ca nişte pui decapitați. Vai de mine, ce gând hidos! Aleargă ca spermatozoizii în căutarea ovulului, iar ideea e că tu eşti singurul care are experiență în problema asta, tu eşti singurul care ştie cum să creadă în lucruri neadevărate. Aşa că ai face bine să te duci la ei şi să te apuci să convingi pe toată lumea că o să-l găsim pe Apolo şi că o să fie bine, iar asta o să-i ocupe pe toți până când…

– Până când ce, mamă?

– Până când fie o să fie într-adevăr bine, sau termin eu împachetatul şi suntem gata de plecare. Suntem zei, Eros. O să găsim o cale de ieşire, chiar dacă nu e o cale care să ne placă foarte mult întotdeauna găsim.

Eros se îndreptă din spate şi încuviință.

– OK, zise. Ai dreptate.

– Întotdeauna am, zise Afrodita.

Chiar atunci se deschise uşa şi intră Hermes.

– Nu mai bate nimeni la uşă? Zise Afrodita.

– Cred că ar fi bine să coborâți, spuse Hermes. Tocmai am primit un telefon de la Artemis.

39

Întoarcerea la suprafață fu tensionată. După ce primise tot ce şi-ar fi putut dori, Alice era acum îngrozită că i s-ar putea lua totul. Urmând precedentul stabilit de Orfeu, Neil fu obligat să păşească în fața ei şi i s-a spus că, dacă se întorcea să se uite la ea înainte să iasă, va fi trimisă înapoi pe Tărâmul Morții pentru totdeauna. Aşa că în prima parte a drumului, de la palatul lui Hades şi al Persefonei până la stația de metrou din infern, nu spuse nimic, decât din când în când: „Sunt aici", temându-se că, dacă ar începe o conversație, Neil ar uita de el şi s-ar întoarce să îi răspundă. Preferă, în schimb, să se uite țintă la ceafa lui mult iubită, la părul lui castaniu ce creştea deasupra gâtului roz curat şi pistruiat, iar apoi, mai jos, la albastrul halatului moale şi, ce ciudat, la manşeta de la blugi şi la adidaşi.

Când îi învălui însă bezna tunelului, Alice simți că o apucă panica, şi nu se mai putu abține.

– Nu te întoarce, începu. Artemis, nu vreau deloc să fiu nerecunoscătoare, sunt doar puțin îngrijorată. Nu mai am corp. O să fiu fantomă?

– Nu-ți face probleme, spuse Artemis. O să se ocupe Afrodita de asta.

– Afrodita?

– Da. Probabil că o să te facă puțin mai frumuşică decât eşti acum, dar una peste alta, se pricepe foarte bine la făcut trupuri. Ea a făcut-o frumoasă pe Elena, şi lumea încă mai vorbeşte despre ea.

– E foarte drăguț, spuse Alice, dar nu sunt sigură că Afroditei îi place de mine foarte mult.

– O să îi placă după ce terminăm, spuse Artemis.

– Dar eşti sigură că o să fie de acord? Zise Neil, cu la fel de multă nelinişte în glas câtă resimțea Alice. Credeam că trebuie cu toții să vă păstrați puterea, mai ales acum, că s-a stins Soarele.

– O să fie bine acum, spuse Artemis.

– Dar cum? Vine sfârşitul lumii, tot nu l-am trezit pe Apolo…

– Aveți încredere în mine.

Mai merseră o vreme în tăcere.

– Nu te întoarce, spuse Alice. Dar nu pot pur şi simplu să apar iarăşi vie. Toată lumea ştie că am murit. Am fost înmormântată. N-am fost înmormântată?

– Păi, eu n-am fost invitat, ca să zic aşa, îi spuse Neil lui Artemis, dar sunt sigur că a fost înmormântată, şi nu numai asta, dar moartea ei a apărut în toate ziarele şi şi la ştiri pentru că a fost lovită de trăsnet. Au dat o fotografie. Toată lumea ştie cine e ea. Toată lumea ştie că a murit.

– Foarte bine, spuse Artemis.

– Aşa că nu putem pur şi simplu s-o aducem

înapoi.

– Ba da, spuse Artemis, şi asta vom şi face.

– Dar…

– Nu am spus să aveți încredere în mine? Zise Artemis.

Când ajunseră la capătul tunelului, Alice era atât de agitată, încât nici nu mai putea să vorbească, doar repeta: „Sunt aici” din când în când, cu glas răguşit îngrozită la gândul că Neil se va întoarce să se asigure. Cei trei se cățărară pe peron, Neil cu gâtul țeapăn ca nu cumva să se întoarcă nici măcar din greşeală, apoi păşiră prin perete în stația muritorilor. Luminile erau încă stinse, dar după întunericul de nepătruns al tunelului, umbrele aveau o anumită formă care era suficientă pentru a-i indica lui Alice că e într-un loc cunoscut, iar familiaritatea banală o învălui ca o mănuşă moale.

– Am ajuns, pot să mă uit la ea? Zise Neil, iar durerea şi dorul din vorbele lui o mişcară atât de adânc pe Alice, de parcă le-ar fi trăit chiar ea.

– Nu sunt sigură, spuse Artemis. Nu ştiu exact unde e portalul. Cred că ar fi mai bine să aştepți până ieşim complet din stația de metrou, doar ca să fim siguri.

Aşa că începură urcuşul lung, lung, pe scări până la ieşire, împreună, însă tot singuri.

Numai când trecură în sfârşit de barierele de bilete şi fugiră sau mai bine zis se aruncară prin grilaj afară în stradă, Alice crezu în sfârşit că se

întâmplă cu adevărat, că i se oferă o a doua şansă de viaţă, iar Neil se întoarse în sfârşit şi o privi, cu chipul transfigurat de fericire, se aruncară unul în braţele celuilalt şi trecură drept unul prin altul căzând pe trotuarul îngheţat din spatele celuilalt, apoi se ridicară şi izbucniră în râs, se întoarseră unul către altul şi se priviră în ochi cu dor, cu dor, cu dor.

– Arăţi exact la fel, şopti Alice, scuturând din cap. Nu te-ai schimbat deloc.

– Păi, bine atunci, spuse Artemis, când aţi terminat. Nu prea avem timp. Trebuie să ne întoarcem în apartamentul lui Neil şi să luăm trupurile.

– Trupurile? Zise Alice.

– Îţi explic pe drum, spuse Neil.

În timp ce Neil îi povesti ce se întâmplase cu Apolo şi cu soarele, Alice încerca să asculte – era evident foarte important –, dar nu se putea concentra asupra cuvintelor lui. Ca pământul uscat în ploaie, îi absorbea contururile minunate ale feţei, expresia vie a ochilor, vie! Oare ce era viu pe Tărâmul Morţii? Contractarea şi relaxarea pielii în timp ce vorbea, fiecare fir de păr, fiecare por, tot ce încercase să evoce în memorie – şi ce încercase să nu evoce – în răstimpul lung şi singuratic petrecut fără el. Şi îl vedea pe Neil cum se uită la ea şi se întreba dacă şi pe chipul ei se reflectă aceeaşi privire buimacă, uluită.

– Te iubesc, îl întrerupse. Neil, nu mai pot să

aştept nicio secundă să îți spun. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, spuse Neil.

– Ce drăguț, spuse Artemis. Nu vă opriți din mers.

Artemis îi duse înapoi la apartamentul lui Neil prin străduțele lăturalnice împuțite şi străzile mizerabile cu magazine ieftine reprezentând edificiul şubred ce susține fațada strălucitoare a Londrei. Neonul portocaliu al lămpilor de stradă se reflecta pe obloanele de metal ale magazinelor şi restaurantelor fast-food baricadate împotriva jafului, iar zdrențele luminate de gunoi zburătăceau pe trotuare ca ştirul. În ochii lui Alice era una dintre cele mai frumoase privelişti pe care le văzuse vreodată.

– Uitasem, îi spuse lui Neil, câte localuri sunt aici doar care vând mâncare. Toate restaurantele şi supermarketurile, şi magazinele astea. Nimeni nu mănâncă pe Tărâmul Morții. Sunt câteva baruri, ca acela în care lucram eu, dar nu sunt decât locuri în care lumea se duce să îşi facă prieteni. Dar nu e mâncare, în afară de rodiile din palat, şi nu sunt băuturi în afară de Lete. Aici e mâncare pretutindeni. Aş vrea să mănânc ceva. Sau doar să miros. Nici nu ştii cât de mult mi-a lipsit, abia dacă îmi amintesc cum e să mănânci.

– Ce bine e să te aud vorbind! Spuse Neil.

– Mă simt de parcă n-aş fi vorbit de ani de zile, spuse Alice. Bineînțeles că am vorbit, dar nu cu oameni care mă cunosc. Nu cu tine.

– Dar n-ai lipsit atât de mult timp, spuse Neil.

– Timpul morților, spuse Artemis, fără să se întoarcă.

– Ce înseamnă asta? Întrebă Alice. Şi Hermes a amintit de asta, dar n-am înțeles la ce se referea.

– Timpul de pe acel tărâm trece mai repede decât timpul de aici, spuse Artemis.

– Deci cât timp am fost moartă, mai exact? Întrebă Alice.

– Douăzeci şi şase de zile, spuse Neil.

– Douăzeci şi şase de zile? Zise Alice. *De zile?*

– Cât credeai că ai lipsit? Întrebă Neil.

Când Alice răspunse avea glasul foarte subțire.

– Am crezut că au trecut ani de zile, spuse ea.

– Deci ai stat tot timpul ăla acolo singură? Întrebă Neil, chiar în timp ce Alice spunea:

– Bietul de tine, probabil că încă nu ți-ai revenit.

– Ei, acum s-a întors, spuse Artemis. Uite casa! Să sperăm că nici tu, nici Apolo, n-ați murit de frig.

40

Numai când Neil intră la loc în trupul lui îşi dădu seama ce mult se răcise. Şi totuşi, uitându-se la ceas, văzu că nu trecuseră decât câteva minute de când plecaseră.

– Cât timp avem? O întrebă pe Artemis.

– Acum că ne-am întors în timpul viilor, nu cine

ştie ce, răspunse ea şi se întoarse ieşind în grabă din cameră.

Alice, între timp, se uita prin dormitor de parcă nu-l mai văzuse niciodată.

– Zău că simt că au trecut ani de zile, spuse ea. Uitasem cum arată dormitorul tău. Şi n-am fost aici decât acum câteva săptămâni. Cum puteau să treacă doar câteva săptămâni?

Artemis se întoarse în cameră, cu trupul nemişcat al lui Apolo aruncat peste umăr ca un guler greu de blană.

– Haideți, spuse ea. Trebuie să ne grăbim.

– Unde mergem? Întrebă Alice.

– În Trafalgar Square.

– De ce în Trafalgar Square? Întrebă Neil.

– Acolo e toată lumea.

– Cine e toată lumea? Zise Neil.

– Toată lumea, spuse Artemis. Mişcați-vă!

Neil îşi trase cele mai groase pulovere şi paltonul peste hainele pe care le purta, şi îşi mai îndesă nişte haine de lână într-o geantă.

– Asta pentru ce e? Întrebă Alice.

– Pentru tine, zise Neil. Pentru când îți recapeți trupul.

Zâmbiră amândoi.

– Vreți să nu mai leşinați atâta unul după altul şi să vă grăbiți? Zise Artemis. Ştim cu toții că vă iubiți, dar în caz că n-ați observat, vine sfârşitul lumii. Dragostea poate să mai aştepte!

Ieşi valvârtej din cameră cu o atitudine care se

voia imperioasă, dar o cam făcu de oaie pocnind capul bleg al lui Apolo de tocul uşii.

– Haideți odată! Strigă de afară.

Acum că Neil îşi recăpătase trupul, se mişcau mult mai încet. Alice plutea încă pe deasupra trotuarului fără să simtă nimic, iar Artemis, cum i se cuvenea unei zeițe şi vânătorese, păşea cu paşi siguri până şi cu povara ei improbabilă, dar Neil aluneca la fiecare pas pe gheață şi se chinuia să se încălzească. Colac peste pupăză, cu toată panica şi blocajul, nu era nici transport în comun şi niciun taxi de găsit. N-aveau de ales decât să meargă pe jos din Hackney până în centrul Londrei, şi se făcea din ce în ce mai frig cu fiecare clipă ce trecea. Dar pe Neil şi pe Alice nu îi deranjă prea mult, pentru că le dădea ocazia să povestească despre ultimele câteva săptămâni sau ultimii câțiva ani, înainte să vină vremea pentru treaba serioasă cu salvarea lumii. Chiar şi aşa, Neil nu putu să se abțină să nu se întrebe dacă n-ar fi fost o idee mai bună să parcurgă porțiunea aceasta a drumului câtă vreme se mai aflau încă în timpul morților.

– Ştiu că e frustrant, spuse Artemis, şi ştiu că ți-e frig, dar aveam nevoie de trupurile voastre, şi de al tău, şi de al lui Apolo. Aş fi vrut să îl trezesc pe Apolo în apartament, dar nu sunt încă destul de puternică.

– Cum adică, „încă”? Am crezut că vă slăbeau puterile, zise Neil.

– Acum nu mai slăbesc, spuse Artemis.

Auziră Trafalgar Square înainte să ajungă acolo, zgomotul conversațiilor care era mai degrabă un vuiet furios decât un murmur, precum şi sunetul inevitabil – oare pot londonezii să se adune fără el? – Al albilor cu codițe rasta care bat la tobe. Neil era istovit: mergea de peste două ore şi temperatura scăzuse mult sub zero grade. Doar ca să îşi păstreze căldura îi consuma toată energia pe care o avea.

– Apolo o să fie insuportabil când o să se trezească şi o să vadă ce s-a întâmplat cu lumea fără el, spuse Artemis, mutându-i trupul de pe un umăr pe celălalt. Îi stă în fire să dramatizeze! Dacă eu aş fi în comă, poate că nu s-ar vedea rezultatele la fel de clar, dar ar fi aproape la fel de devastatoare.

– Cum ar fi? Zise Neil.

– Fluxurile ar lua-o razna, zise Artemis. Fluxurile sunt foarte importante. Întrebați-l numai pe Poseidon. Menstruația s-ar deregla şi ea. Animalele sălbatice ar cutreiera pe străzi. Iar oamenii ar face sex peste tot.

– Sună îngrozitor, spuse Neil, iar Alice roşi.

Până acum străzile fuseseră în mare parte goale, dar când cotiră pe St Martin's Lane, văzură mulțimile care se adunau în piață. Câțiva rătăciți se îndreptau într-acolo alături de ei, înfofoliți în paltoane groase, căciuli şi fulare, iar dacă i se păru cuiva ciudată priveliştea unei femei frumoase care

cară fără efort un trup pe umeri, nu dădu niciun semn. Se părea că toleranța oamenilor pentru ciudățenie crescuse considerabil în ultimele câteva ore.

– Bun, zise Artemis, la vederea gloatei dezordonate de muritori, care în ochii ei arătau ca nişte termite pe un muşuroi. Cu cât mai mulți martori, cu atât mai bine. Aşa, trebuie să ajungem la coloană.

– N-o să reuşim niciodată să ne croim drum prin înghesuiala asta, spuse Neil.

– O, voi, puțin credincioşilor! Spuse Artemis.

Cu un gest dezamăgitor de simplu, flutură brațul care nu îl ținea pe Apolo. Mulțimea se dădu uşor în lături din calea ei, aparent fără să ştie ce face.

– Chiar ca Moise cu Marea Roşie, comentă Alice.

Artemis se strâmbă contrariată.

– Destul cu aluziile biblice, te rog, spuse. Ei s-au inspirat de la noi, şi nu invers.

Cei trei păşiră pe culoarul dintre gloatele tulburi către Coloana lui Nelson.

– Nu uitați, îi spuse Artemis lui Alice, pe Neil îl văd, dar pe tine nu.

– N-am ui… Alice se poticni. E vară-mea. Neil, e vară-mea. E Emma. Ce face aici? Pot să vorbesc cu ea? Artemis, pot să vorbesc cu ea?

Artemis scutură din cap.

– Nu te vede, spuse. Mergi mai departe. N-avem mult timp.

– E una dintre celelalte menajere de la agenție,

spuse Alice, arătând către mulțime. Şi uite-l pe fostul meu şef!

– Toată lumea de aici o ştie pe Alice, spuse Artemis, fie personal, fie pentru că au văzut-o în ziar sau la ştiri. Hermes e foarte priceput.

– Hermes? Zise Neil.

– Da, i-a adunat pe toți. De asta l-am sunat din palat.

– O, Doamne, spuse Alice, lovindu-se cu mâna peste gură. Uite-i pe părinții mei. Te rog, Artemis, te rog! Trebuie să mă laşi să vorbesc cu ei. Neil mă vede, ei de ce nu mă văd? Nu poți să-i faci să mă vadă?

– Încă nu, Alice, spuse Artemis. Trebuie să ai răbdare. Şi te rog nu mai spune: „O, Doamne".

– Mamă! Strigă Alice, făcând cu mâna. Tată! Eu sunt, Alice!

Nu erau decât la depărtare de câțiva metri, dar părinții ei nu se întoarseră către ea, priveau înainte, fără să o vadă. Mama lui Alice părea slabă şi stoarsă de puteri cu chipul tras înfofolit sub fularul şi căciula groase. Tatăl lui Alice îşi ținea brațul în jurul ei, protector, apărând-o de Mg şi cine ştie de ce.

– Aş vrea doar să le spun că sunt bine, zise Alice.

– În curând, spuse Artemis. Aşa. Am ajuns.

Ieşiseră în centrul pieței, la faimoasa coloană înaltă, flancată de lei enormi, o prezență ciudat de amenințătoare în penumbră, în jurul coloanei fusese ridicată o barieră, care să țină mulțimea

deoparte. În spatele ei, Alice recunoscu chipurile tuturor zeilor cărora le făcea curățenie, adunați la baza coloanei, împreună cu alte câteva persoane pe care nu le întâlnise niciodată, dar care păreau să facă parte din grup. Artemis îi conduse printr-un spațiu în barieră şi o închise în urma ei.

– Bună, le spuse Alice zeilor.

N-o băgară în seamă.

– Nici ei nu mă văd? O întrebă pe Artemis.

– Te văd, spuse Artemis. Dar nu le păsă.

Artemis aşeză trupul lui Apolo cu grijă pe una dintre treptele din fața coloanei. Afrodita fu prima care alergă în față, cu Hefaistos urmând-o loial de aproape. Îngenunche lângă amantul ei.

– Te simți bine? Îi spuse, dar el nu se clinti. Artemis, unde era? Unde l-ai găsit?

– S-ar zice că ai conştiința încărcată, mamă spuse Eros care venise pe nesimțite în spatele ei.

– Tu şi conştiința ta, spuse Afrodita. Văd că ți-ai revenit.

Brusc, toți zeii începură să vorbească deodată.

– Ai să faci ceva să-i ajuți? O întrebă Demeter pe Artemis. Ce-ai de gând să faci?

– Aşteaptă şi-ai să vezi, zise Artemis.

– Salut, voi doi, zise Ares, apropiindu-se de Alice şi de Neil. Mă bucur să vă văd iarăşi împreună. Mi-am cam făcut griji după ceartă, mă gândeam că am mers prea departe.

– Nu-ți face probleme, spuse Neil, e în regulă.

– Ai avut o vacanță plăcută? O întrebă Ares pe

Alice.

– Nu prea, zise Alice.

– Ei, măcar ai luat o pauză, spuse Ares. Eu nu mă pot duce niciodată în vacanță. Oriunde mă duc, locul se transformă în zonă de război, iar apoi e doar muncă, muncă, muncă.

– Văd că ți-ai găsit menajera, îi spuse Hermes lui Artemis. Cum a mers pe lumea ailaltă? Mă bucur să văd că v-ați întors cu toții întregi şi teferi.

– Menajera nu e deloc întreagă, spuse Artemis, şi nici nu va fi până nu descurcăm încâlceala asta. Îi datorez un trup.

– Hades şi Persefona? Întrebă Hermes.

– N-au vrut să vină, spuse Artemis.

– Şi Cerber? Zise Hermes.

– M-am luptat cu el, zise Artemis, şi am câştigat. L-am schimbat pe fată.

Hermes ridică din sprânceană.

– Bravo, spuse.

– M-a ajutat eroul tău, spuse Artemis.

– Mai sunt încă nebun? Se trezi Zeus întrebând.

– Da, dragul meu, spuse Hera, înşfăcându-l strâns de braț.

– Stați aşa, n-am omorât-o pe fata aia? Zise Zeus. S-o mai omor o dată?

– O dată e de-ajuns, spuse Hera.

– Artemis, spuse Atena, e imperios să accentuez ca absolut necesară desfăşurarea spectacolului public cu țintă externă astfel încât strategia ta să fie calibrată pe o prezentare cu maximum de

claritate, maximizându-i astfel impactul…

– E în ordine, Atena, spuse Artemis. Ştiu ce fac.

– Vrea cineva de băut? Întrebă Dionysos.

– Da, te rog, eu, spuse Artemis.

– Tu? Zise Dionysos.

– De data asta cred că am nevoie, spuse Artemis, luându-i sticla din mână şi trăgând o duşcă.

– OK, spuse, sunt gata. Haideți.

Artemis se sui pe treptele din fața Coloanei lui Nelson şi le făcu semn lui Alice şi lui Neil să o urmeze.

– Voi doi credeți în mine, nu? Zise Artemis.

– Fireşte, spuse Alice.

– După tot ce s-a întâmplat? Zise Neil. Cred în tine cu desăvârşire.

Artemis inhala forța credinței lor ca pe o doză de oxigen pur. Apoi se adresă mulțimii.

– Voi, muritorilor, spuse ea.

Nu făcu niciun efort să îşi ridice vocea, şi totuşi fiecare om din marea de muritori din fața ei o auzi şi se întoarse către ea. Văzându-le miile de ochi curioşi, îşi dori timp de o clipă să-şi fi ales ceva puțin mai impunător ca îmbrăcăminte pentru ocazie decât un trening vechi, dar era prea târziu să îşi facă griji în legătură cu asta acum. Şi, în orice caz, era un gând tipic pentru Afrodita şi, oricum, era sub demnitatea ei.

– Sunt vremuri neobişnuite, vorbi Artemis mulțimii. Soarele vostru s-a dus. Ați fost aruncați în întuneric şi frig, şi acum vă întrebați dacă nu

cumva vă trăiți ultimele zile.

Din mulțime începu să se ridice un murmur puternic, dar Artemis îi reduse la tăcere cu un gest al mâinilor.

– Poate că aşa e, intonă Artemis. Sau poate că nu. Depinde de voi.

Acum murmurul veni din partea zeilor, care preferau să creadă că lucrurile de genul sfârşitului lumii depind de ei.

– Gura, şuieră Artemis către familia ei. Ştiu ce fac. Se adresă din nou mulțimii. Depinde de voi, repetă. Alegerea e a voastră. Trebuie să decideți dacă veți crede sau nu.

– Ce să credem? Strigă cineva din mulțime.

– Cred ceea ce văd, strigă altcineva, şi nu văd prea multe.

– Unde e Soarele? Veni o a treia voce.

Alți indivizi din mulțime preluară refrenul. „Unde-i Soarele?" strigau în cor. „Unde-i Soarele? Unde-i Soarele?"

Artemis îşi ridică din nou mâinile şi strigătele încetară.

– Vă va explica Neil, spuse ea.

– Ce? Zise Neil.

– Cine dracu-i Neil? Strigă cineva din mulțime.

– Haide, spuse Artemis. Spune-le tot ce s-a întâmplat. Pe mine n-o să mă asculte.

– Dar, spuse Neil, dar nu pot.

– Ba poți, spuse Artemis. Eşti un predicator înnăscut.

– Un predicator? Eu? Artemis, ştii că nu pot să sufăr lucrurile de genul ăsta.

– Exact, spuse Artemis. Ascultă, înainte să te întâlnesc pe tine, am crezut, ca toți ceilalți zei, că ne pierdem puterea pentru că îmbătrânim.

– Şi nu-i aşa? Zise Alice.

– Nu, spuse Artemis. Neil, tu ai fost cel care s-a prins că ne pierdem puterea nu din pricina vârstei, ci pentru că nu mai crede nimeni în noi.

– Nu ştiați asta? Zise Neil.

– Poate că asta tot încerca Atena să ne spună, recunoscu Artemis, dar nu ştie să comunice foarte limpede. Dar în orice caz, pentru că tu şi numai tu ştii adevărul, şi pentru că tu erai ultimul om care ar fi crezut în noi de la început, tu eşti cea mai bună persoană care să îi facă pe muritorii ăştia să creadă din nou în noi. N-are rost să le spun eu că sunt zeiță. N-o să meargă niciodată. Trebuie să fie un muritor. Trebuie să fii tu.

– Dar nu pot, zise Neil. Sunt un dezastru la vorbitul în public. Uită-te la mine. N-am charismă. Şi probabil că sunt sute de oameni aici. Mii. Şi ascultă ce zic!

Mulțimea scanda: „Cine dracu-i Neil? Cine dracu-i Neil?”

– O să fie uşor, spuse Artemis.

Neil ridică din sprâncene.

– Crede-mă, îmi aduc şi eu contribuția, spuse Artemis. Dar mai întâi trebuie să le povesteşti despre Alice. Ai fost acolo când a murit. Şi ai fost

cu ea când am adus-o înapoi.

– Dar… spuse Neil din nou.

– Neil, spuse Artemis, tu eşti eroul. Fă-ți datoria!

– Neil, spuse Alice. Te rog! Haide!

– OK, spuse Neil. O să încerc.

– O să fii extraordinar, spuse Alice. Ştiu asta.

Neil se întoarse către mulțime. Înghiți în sec. Erau o grămadă de oameni acolo, şi nu erau foarte fericiți. Simțea că tremură şi, în ciuda frigului, avea palmele leoarcă de sudoare.

– Salut, spuse. Eu sunt Neil, ce dracu'.

Câțiva din mulțime izbucniră în râs, iar scandarea se întrerupse.

– Nu mă cunoaşteți, spuse Neil, dar o cunoaşteți pe prietena mea Alice.

Alice îi şopti ceva.

– Pe iubita mea, Alice, spuse Neil şi îi zâmbi sau, din perspectiva mulțimii, zâmbi în gol. Alice Mulholland. Ea e fata care a murit acum câteva săptămâni, când a fost lovită de trăsnet.

Cuvintele îi veneau la fel de uşor ca lui Artemis. Îi aruncă o privire lui Artemis, iar ea îi zâmbi cu chipul tensionat.

– Am fost acolo, spuse Neil. A fost cea mai rea zi din viața mea.

Neil îi zări pe părinții lui Alice în primul rând. Mama ei se ghemuise pe umărul tatălui ei şi plângea.

– Am iubit-o atât de mult şi ştiam că n-o s-o mai văd niciodată.

Mulțimea stătea neclintită şi tăcută. Se opriseră până şi tobele.

– Dar, după cum s-a dovedit, mă înşelasem.

– Ce tot spui acolo? Strigă cineva din mulțime.

– Vrea să spună că o să se întâlnească în rai! Răspunse o altă voce.

– O să murim cu toții! Zbieră altul.

Cineva țipă, iar oamenii din mijlocul mulțimii începură să se împingă afară. Zgomotul crescu în vreme ce panica începu să pună stăpânire pe oameni.

– Fugiți! Strigă cineva.

– Unde? Zbieră altcineva.

– Nu! Strigă Neil, dând din brațe. Nu! Nu asta am vrut să spun. Calmați-vă, vă rog! Ascultați-mă! N-o să murim cu toții! Cel puțin, nu acum.

Artemis se schimonosea în spatele lui Neil, străduindu-se să îl ajute să liniştească mulțimea. Până la urmă se potoliră iarăşi şi aşteptară, deşi pe chipurile lor se citea confuzie şi agitație.

– Îmi pare rău, spuse Neil. Nu mă prea pricep la asta. Dar vă rog să rămâneți aici şi să mă ascultați.

Făcu o pauză. Mulțimea asculta, iar el continuă:

– Când am spus că mă înşelam că n-am s-o mai văd pe Alice niciodată, voiam să spun că am văzut-o din nou. Astăzi. În după-amiaza asta, după ce s-a stins Soarele, m-am dus cu Artemis – femeia aceasta – ei bine, ne-am dus în infern. Pe Tărâmul Morților. Ştiu că n-o să mă credeți. Nici eu nu aş

crede.

M-am dus să o caut pe Alice, şi am găsit-o. Şi am adus-o înapoi. Nu o vedeți. Dar stă chiar lângă mine.

Neil îi zâmbi lui Alice, iar Alice îi zâmbi şi ea. Mulțimea însă nu zâmbea. Reîncepeau strigătele:

– Prostii! Aiureli!

– Unde-i Soarele? Unde-i Soarele?

– Cine dracu-i Neil?

– Ştiu că e greu de crezut, spuse Neil încercând să se facă auzit printre strigăte. Dar gândiți-vă. Cine şi-ar fi imaginat ieri că ne vom pierde Soarele? Lucrurile nu sunt cum credeam noi. Ce vă spun eu e că există zei, zei adevărați, şi sunt aici, pe pământ, printre noi. I-am cunoscut. Şi voi la fel. Sunt cei care stau chiar aici în fața voastră. Credeți-mă. Au adus-o înapoi pe Alice şi vor aduce înapoi Soarele.

Mulțimea începu să huiduie şi să fluiere. Începură din nou tobele, de data asta agresiv, şi lumea începu să arunce proiectile, monede şi sticle goale.

– Bravo, Neil, spuse Artemis. E perfect.

– Perfect? Zise Neil. Glumeşti? Uită-te la ei!

O cutie de bere îi trecu pe lângă cap, aproape nimerindu-l.

– Poți să te retragi, spuse Artemis. E rândul meu. Sper că am puterea pentru asta.

Se adresă mulțimii.

– E adevărat, zise ea. Alice e aici.

Făcu un pas în față şi întinse mâna către locul unde stătea Alice. Timp de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Apoi, brusc, mulțimea tăcu.

Artemis se întoarse către Alice.

– Acum te văd, spuse ea.

– Mă şi aud? Întrebă Alice.

– Da.

– Mamă! Strigă Alice. Tată! E în regulă! M-au adus înapoi! Sunt bine! Sunt vie, n-am nimic! Vă iubesc!

Urmă un val de urale din partea mulțimii. Prietenii şi familia lui Alice începură să se împingă către barieră, strigând-o pe nume şi plângând, în vreme ce alții strigau, țipau şi aplaudau.

– Nu-i lăsa să se apropie prea mult, spuse Artemis. N-ai încă trup.

Dar abia mai putea să vorbească. Valul de credință se revărsa dinspre mulțime şi o doborî cu forța lui, revărsându-se ca un torent în trupul însetat, făcând-o să se simtă reînnoită, renăscută, vie. Nemuritoare. În jurul ei, auzea suspinele şi gemetele celorlalți zei, care şi ei erau copleşiți de un extaz mai mare decât simțiseră vreodată. Artemis simți cum i se întinde pielea, văzu cum îi dispar de pe mâini cutele şi ridurile. Muşchii i se strânseră în jurul oaselor, iar sângele îi țâşni prin corp, purtând vigoare şi energie înspre membre, dând claritate minții.

– Iată, gemu. Ahhh… începe.

Cu oarecare greutate se uită înspre familia ei de

la baza coloanei. Părul alb se înnegrise, muşchii se umflaseră, zbârciturile se neteziseră. Păreau să explodeze de lumină. Un nou Zeus răbufni din vechea-i carapace ca un fluture dintr-o crisalidă aparent moartă, acel schelet şubred dând naştere unui bărbat musculos, strălucitor, chipeş, cu ochi sclipitori şi păr mătăsos.

– Familie! Strigă. M-am întors!

În jurul lui, toți ceilalți zei înfloreau ca nişte boboci care se deschid.

– Asta am tot spus, vorbi Eros cu răsuflarea tăiată, despre credința muritorilor…

– E uluitor, strigă Afrodita. E mai bine decât sexul! Artemis, afurisită ce eşti, asta ne-ai ascuns?

Artemis se ridică şi se întoarse către mulțime, care sorbea transformarea zeilor cu gura căscată, cu ochii holbați.

– Iar acum, anunță ea, Soarele!

Se grăbi să coboare treptele către ceilalți zei.

– Afrodita, spuse. Dă-i muritoarei repede trupul înapoi, înainte să ajungă oamenii la ea. O văd, dar dacă încearcă să o atingă înainte să aibă un trup, o să creadă că e o iluzie şi o să înceteze să mai creadă. Voi, ceilalți: haideți să-l trezim pe Apolo.

Afrodita se rupse de grup şi urcă în grabă treptele către locul în care stătea Alice acum, la doar câțiva metri depărtare de părinții ei. Plângea fără lacrimi, cu brațele întinse, strigând cuvinte drăgăstoase către toți oamenii care erau atât de disperați să ajungă la ea. Urmau să treacă de

barieră din clipă în clipă, iar Neil stătea la câțiva paşi în fața lui Alice, gata să intervină dacă ajungea cineva prea aproape, dar incapabil să se abțină să se întoarcă să îi vadă chipul, care strălucea de fericire şi recunoştință.

– Deci, Alice, spuse Afrodita. Cam cât de frumoasă vrei să fii? Ai ceva gâlme sau pernițe, celulita de care ai vrea să scapi? Acum ai ocazia…

– Nu, mersi, spuse Alice. Mi-e bine aşa cum sunt.

Afrodita întinse mâna şi o atinse – chiar o atinse. Alice suspină şi se clătină sub greutatea gravitației când simți brusc cum se întoarce în trup, în toată perfecțiunea sa imperfectă. Apoi alergă către Neil, îmbrățişându-l şi sărutându-i apăsat pe gură. În timp ce el îi răspundea la sărut, părinții ei trecură în sfârşit de barieră şi se grăbiră să urce treptele către fiica lor, râzând, plângând, cu brațele întinse. Ținându-l pe Neil de mână, ea le căzu în brațe, cu lacrimi adevărate curgându-i şiroaie pe față, hohotind:

– M-am întors, m-am întors, m-am întors!

Între timp, ceilalți zei făcuseră roată în jurul lui Apolo.

– Acest lucru mă străduiam să vi-l aduc la cunoştință! Spunea Atena. Informația era deja la locul ei!

Dar toți ceilalți zei o ignorau.

– Eşti sigură că o să meargă? Zise Hermes. Forța vitală a unui zeu, asta înseamnă multă putere.

– N-o simți? Întrebă Artemis.

– Ba o simt, dar…

– V-am spus! Țipa Atena, dar n-o asculta nimeni.

– Prindeți-vă de mână, spuse Artemis.

Se prinseră cu toții de mâini în jurul trupului neînsuflețit al lui Apolo.

– Împreună, spuse Artemis. La trei. Unu… doi… trei… Apolo deschise ochii. Şi ieşi Soarele.

Epilog

– Trebuie să-i invităm pe toți?

Neil stătea în fund pe pat, cu teancul de invitații lângă el pe saltea.

– Bineînțeles, spuse Alice.

– Până şi pe Hades şi pe Persefona?

– Hades n-o să vină, spuse Alice, ceea ce e foarte bine, dar ar fi drăguț dacă ar veni Persefona. Întotdeauna a fost de părere că suntem un cuplu adorabil, îți amintești?

Îşi puse jos periuța de dinți, se întoarse în dormitor şi se aşează pe jumătatea ei de pat.

– Arăți foarte sexy în cămaşa asta de noapte, spuse Neil, trecându-şi mâna peste satin.

– Neil. Mai întâi invitațiile. Concentrează-te!

Alice apucă mâna lui Neil şi o puse înapoi pe jumătatea lui de pat.

– OK, spuse Neil, luând pixul şi următoarea

invitație. Afrodita şi Hefaistos.

– Adaugă o notă pe a ei, să vină fără telefon mobil.

– Tot mai face sex prin telefon?

– Acum o face gratis, spuse Alice. Consideră că e un serviciu public.

– Hermes, spuse Neil.

– A confirmat deja, zise Alice.

– Dar nici măcar n-am trimis invitațiile.

– Întotdeauna trebuie să răspundă primul.

– Zeus şi Hera, spuse Neil.

– Va trebui să-l ținem pe Zeus departe de domnişoarele de onoare, spuse Alice. Dar în niciun caz nu putem să ne căsătorim fără el.

– Dar dacă vine, o să vină toți paparazzii. E regele zeilor!

– O să-i țină Hermes la distanță.

– OK, spuse Neil. Scrise adresa pe invitație. Demeter se ocupă de flori, aşa că vine cu siguranță, la fel şi Eros, bineînțeles.

– Ai vorbit cu el despre formularea ceremoniei?

– Da, l-am sunat azi-dimineață. N-are nimic împotrivă să ne scriem propriile jurăminte, dar încă se mai chinuieşte cu slujba în sine – spune că i se pare greu să nu mai fie creştin, se tot pomeneşte amintind de Iisus.

– Sunt sigur că o să facă o treabă grozavă, spuse Alice. Dar Dionysos ți-a zis ceva de muzică?

– Da, zice că vine cu stația lui, şi ne-a întrebat dacă vrem să aducă şi vin pentru petrecere.

– Sper că l-ai refuzat.

– L-am refuzat, spuse Neil. Dar i-am cerut totuşi o sticlă pentru noaptea nunții.

– Vai de mine, spuse Alice, răule!

– Pot să-i zic să n-o mai aducă dacă vrei.

– Nu, nu, spuse Alice, nu e nevoie…

– Altcineva, deci? Zise Neil.

– Atena. Şi trebuie să îi trimitem una şi lui Ares, deşi nu vine, ca să ne facă o favoare, zice el. Oricum, mai are o grămadă de războaie în desfăşurare. Ce păcat, aş fi zis că toate astea o să se termine acum!

– Cu ăştia la conducere? Zise Neil. Nicio şansă! Dar Artemis? A fost de acord să-ți fie doamnă de onoare?

– Da, dar e foarte cârcotaşă cu rochia. Şi vrea să-şi aducă şi câinii.

– Spune-i să-i lase acasă. Acum are o grădină destul de mare.

– Of, Neil, spuse Alice. Nu fi rău! Adoră câinii ăia. Poate doar unul, să meargă în fruntea alaiului.

– Eşti prea bună la suflet, spuse Neil.

– De asta mă iubeşti, spuse Alice.

– OK, Artemis şi un câine. Aşa că rămâne…

– Apolo, spuse Alice.

– Apolo, celebru în lumea întreagă, spuse Neil. Prezicător faimos. Cântăreț de rock. Povestitor. Playboy internațional.

– Invită-l, spuse Alice.

– Eşti sigură? După tot ce a făcut?

– Bineînțeles că sunt sigură. Oricum, am vorbit cu Eros. Mi-am zis că poate îl putem ajuta să-şi găsească o altă prietenă la ceremonie.

– Alice…

– Haide, Neil! Ce-o să se întâmple? Mă gândeam la sora ta, de fapt. N-a mai ieşit cu nimeni de multă vreme, ce zici?

– Alice!

Neil se aplecă asupra ei, sărutând-o pe gura care râdea, şi aruncând toate invitațiile pe podea. Iar Alice se înroşi până în vârful urechilor.

Să fii zeu grec nu mai e ce-a fost odată.

Da, într-adevăr, cei 12 zei din Olimp trăiesc și în secolul nostru, dar în sărăcie și niţeluș cam îngrămădiți într-o casă din Londra. Grele vremuri au apucat, căci nimeni nu mai crede în ei, de respect nici nu mai poate fi vorba, ca să nu mai vorbim de condițiile imposibile de trai: nici măcar apă caldă nu au suficientă. Facem cunoștință cu Apolo, zeul soarelui, care e cuplat cu Afrodita, potrivit principiului că mai bine face sex cu Afrodita decât deloc... Afrodita, zeița frumuseții, lucrează la linia erotică, iar Hefi (Hefaistos), zeul fierarilor pe vremuri, e acum cel care face toate reparațiile din casă.

Artemis încearcă din răsputeri să mențină pacea în sânul „familiei", dar cum zeii își pierd puterile, se ivesc tot felul de necazuri... amuzante, dar numai pentru cititori! Căci Parliament Hill e atât de departe de Olimpul mult iubit!!

ZEII PUSI PE RELE-M.PHILIPS
32016147
322
25,90 LEI
9789735401948 02/06/10

ISBN 978-973-54-0194-8
9 789735 401948
www.rao.ro
www.raobooks.com